

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 502 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

NEPISANI ZAKON PRERIJE

★ DOK HOLIDEJ ★

502

Frenk Larami

NEPISANI ZAKON PRERIJE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 502

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE UNWRITTEN LAW OD THE PRAIRIE

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 23. III 2016.

Tržište: 01. IV 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE UNWRITTEN LAW OD THE PRAIRIE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Prošlo je gotovo sat vremena, a Lora još nije izlazila iz trgovine gde je obavljala kupovinu namirnica za narednu sedmicu. Za to vreme Džejms Kesler je u salunu Toma Tomasa ispio dva hladna piva, popužio jednu cigaru, a onda lagano izašao na ulicu. Izraz njegovog lica bio je opušten i miran da bi potom nabrao obrve i glasno uzdahnio. U glavnoj ulici Dav Krika vladao je prividan mir. Ali samo malo ispod površine, kroz prašnjavu vrelinu toplog dana, provejavalo je nespokojstvo. Naravno, svi u gradu znali su da će se nešto desiti, znali su to od trenutka kada su Džejms Kesler i njegova nećaka Lora došli u grad.

Džejms je ugledao trojicu ljudi koji su stajali malo dalje na trotoaru i istog trena naslutio da će sa njima biti nevolje. Bili su to Milton Defilis, Prisant Libman i Mois Blum koji su se pojavili na ulici odmah posle Džejmsovog dolaska. Tobože mirno su stajali i ćaskali, a u stvari su ga motrili, rasporedili se se tako da mu zatvore prolaz.

U Dav Kriku nije bilo šerifa pošto je čuvar zakona Kevin Digan odjahao na Ozbornov ranč da proveriti pucnjavu do koje je tamo došlo. Kako su mu javili bilo je i povređenih, pa je odjahao da ispita stvar. Naravno, ova tri revolveraša znali su to bolje nego iko drugi pošto

su baš jutros pušteni iz zatvora, gde su proveli nedelju dana i to na osnovu tužbe bogatog rančera Džejmsa Keslera. Naime, četvorica Keslerovih kauboja bili su surovo napadnuti i pretučeni, a kao počinioce bez dvoumljenja su identifikovali Defilisa, Bluma i Libmana. Šerif Digan ih je istoga dana priveo i strpao u zatvor na nedelju dana da se ohlade i odsluže zasluženu kaznu.

I sada su stajali na ulici, mrki i ćutljivi, posmatrajući Džejmsa Keslera koji je, to su oni mislili, bio uzrok svih njihovih nevolja.

Što se samog rančera tiče, on im je okrenuo leđa i očekivao svoju nećaku. Na njegovom širokom i preplanulom licu pokazali su se prvi znaci nestrpljenja. Snažan u mladosti, sada je to bio čovek pomalo klonulih ramena, povijenih od napornog i dugogodišnjeg rada. Kosa mu se, u međuvremenu, proradila i postala proseda, a moćne ruke kojima je nekada mogao podići tele, sada su bile umorne i od kratke vožnje do grada. U poslednje vreme lako se zamarao.

Prekinuvši za trenutak služenje jutarnjih gostiju, Tom Tomas je izašao na trem i dobacio mu sa prizvukom nespokojstva – Zašto ne pođeš drugim putem iz grada, Džejmse? Zaista nema smisla ići pravo u susret nezgodi.

Kesler se napravio da ga nije čuo. I dalje je pažljivo osmatrao trgovinu preko puta. Lora je svaki čas trebalo da izađe i on je, s obzirom na okolnosti, mnogo više brinuo o njoj i njenoj sigurnosti nego o sebi. Naime, gradski lupeži tipa Defilisa i njegovih prijatelja nikada ga nisu posebno brinuli. U svom životu mnoštvo takvih sveo je na pravu meru, pa je to bio spreman da učini i ovoga puta.

– Šteta što Kevin nije tu – dobacio je Tomas nadajući se da će ipak naterati Džejmsa da se predomisli.

Rančer se nervozno okrete.

– Ovo nije njegova stvar, Tome, znaš i sam. Ovo se tiče samo mene.

Ohrabren da završi svoju misao, Tomas nastavi da navaljuje.

– Znam, ali ne bi smeli da pokušaju ništa da je on tu. Njega se boje, ti i sam znaš. Zato...

Džejms Kesler je odmahnuo rukom i prišao ivici trotoara. Jedna kola su prošla ulicom i digla za sobom oblak prašine. Iako je gledao za kolima, bio je potpuno zaokupljen drugim mislima. Zašto Lora ne požuri?

Trenutak kasnije, na vratima trgovine pojavila se mlada lepa žena, gracioznog držanja. Izlazeći na trem, ona se preko ramena osmehula Kodiju Kapelu koji je išao sa njom noseći brdo paketa. Pogled na Lorinu figuru, na njeno mlado i sveže lice poput ruže, za trenutak je oraspoložio Keslera i učinio da zaboravi zle slutnje. Uostalom, mnogo puta se uverio da Lorina pojava ima baš to svojstvo; tamo gde bi kročila njegova nećaka, svi su u tre-

nu zaboravili na svaku muku i nevolju. Neki su je obožavali, neki je poštovali ili joj zavideli, ali je niko nije mrzeo. Kada stari Džejms bude umro, trebalo je ona da nasledi njegov ranč, najveći u pokrajini. To je svakako bilo na svom mestu, jer je ova lepa, dobra i pametna devojka zasluživala svo dobro ovog sveta.

– Pošalji mi piće do petka, Tom – dobacio je Kesler i polako sišao sa trotoara.

U tom času trio na ulici se okrenuo; Defilis je stajao napred, a njegovi pajtaši povukli su se par koraka nazad. Sada je bilo sasvim jasno da žele nešto da učine, odnosno, osвете se Džejmsu što su zbog njega proveli nedelju dana u zatvoru.

Lora pogleda svog strica i spazivši zabrinutost na njegovom licu, u trenu se uozbilji. Pogledala je oko sebe tražeći razlog; naravno, odmah je spazila trojicu revolveraša i vidljivo se namrštila. Nije bila uplašena, ali joj je bilo jasno da je situacija zategnuta i da opasnost „visi” u vazduhu.

Kada je sedokosi rančer prišao kolima, ona je zahvalila Kodiju Kapelu na pomoći i bez reči sačekala da se njen stric popne i uzme vođice u ruke. Uzevši dizgine, Kesler je otpustio kočnicu i tiho promrmľjao – Mogli bismo poći drugim putem, devojko.

Lora ga ozbiljno odmeri shvativši koliko ga je stajalo da kaže tako nešto. Jer, ustuknuvši pred opasnošću u prisustvu ljudi koji ga znaju, bio je težak udarac njegovom ponosu. Pored toga, znala je da je to izrekao samo zbog nje.

– Ne, striče – kazala je posle kraćeg razmišljanja. – Idemo putem kojim smo i došli.

Džejms zahvalno klimnu glavom. Nije bilo potrebe da joj nešto objašnjava, jer su se njih dvoje uvek dobro razumeli.

– U redu – kazao je kratko.

Poterao je konje napred, praćen zabrinutim pogledima Toma Tomasa i Kodija Kapela. Laki dvosed nastavio je da se kreće umerenom brzinom i još nekoliko ljudi se okrenuše kako bi ih ispratili pogledom.

Nešto malo napred niz ulicu, iz mutnog predvorja jedinog hotela u Dav Kriku, izašao je napolje nepoznati došljak koji je sinoćnom diližansom stigao u grad. U svom besprekorno skrojenom odelu, čistoj košulji sa tankom kravatom boje crvenog vina, uglačanim cipelama i tamnosivom šeširu koji mu je skrivao dobar deo čela i kose što se u talasima spuštala do belog okovratnika košulje, taj čovek je izgledao svež i odmoran, pun snage, samopouzdanja i čvrstine koja je izbijala iz njegovih sivopлавih očiju.

Izašavši iz predvorja na sjaj bleštavog sunca, zažmirio je nekoliko puta da bi privikao oči na svetlo, a onda se osvrnuo po ulici. Pogled mu se odmah zadržao na divnoj mladoj ženi koja je sedela u kolima i lagano mu se približavala. Jedan kratak, ali sveobuhvatan pogled iskusnog oka bio mu je dovoljan da sagleda njenu nesvakidašnju lepotu, sklad tog divnog lica i izuzetno gracioznog držanja. I ona ga je pogledala u isto vreme i gotovo neprimetno

se trгла. Da ju je neko odmah tada upitao, ne bi znala da objasni zbog čega je taj čovek iznenada pobudio njeno interesovanje.

Možda je to bila njegova privlačna elegantna pojava kombinovana sa izrazom unutrašnje snage koji mu se mogao pročitati na licu, izraz toliko suprotan nespokojstvu i nesigurnosti koji su je trenutno potpuno obuzeli. Ali, iako prilično uplašena, više joj se nije činilo da je potpuno usamljena. U istom trenu, tišinom se kao udarac šibe prolomio Defilisov glas.

– Skloni tu ženu, Keslere, pa ćemo da se obračunamo s tobom.

Džejms Kesler se isprsisio, ali nije usporio niti se zaustavio.

– Platili ste za ono što ste učinili, Defilise i sa tim je svršeno – kazao je mirno. – A sada mi se skloni s puta.

Ogroman, neobrijane brade i u prljavom odelu, Defilis je dao znak Libmanu koji je brzo prišao konju. Kada je pružio ruku da dohvati vođice, životinja se uspravila na zadnje noge i on je ustuknuo. Za to vreme, Mois Blum, visok skoro metar i devedeset, mršav i ružnog lica, sa druge strane prišao je vozačevom sedištu.

Predavši vođice Lori, Džejms glasno dobaci – Vozi dalje, devojko.

Zatim se bacio na Bluma i pesnicom ga pogodio u grudi obojica su se zatim srušili na zemlju, dižući pri tome oblak prašine. Onda je Milton Defilis prišao i vrhom čizme udario Keslera u bok. Starac se skotrljao sa Bluma i zastenjao od bola, dok je Defilis ponovo zamahnuo da ga udari; no, Džejms ga

je hitro zgrabio za stopala, okrenuo ga i oborio na zemlju.

Ne mogavši da se odluči da li da se umeša u tuču ili drži konja, Prisant je ostao po strani. U tom trenu se i Defilis podigao iz prašine, a sledio ga ljutiti Blum koji je već mahao pesnicama želeći što pre da se osveti starom rančeru. Kao da su se dogovorili, obojica se ustremiše na njega i počеше da ga tuku. Hrabri Kesler se branio koliko je mogao, ne osećajući bol, već samo strahan, neopisiv gnev.

Videvši šta se dešava, Lora je zamahnula bičem i odmah zatim, Libman se uhvatio za oko i zaurloao od bola. U isto vreme Blum je dograbio Keslera za grlo, ne mogavši da mu priđe sasvim blizu pošto mu je Defilis smetao. Naravno, Lori je bilo jasno da njen stric neće još moći dugo da se bori – lice mu je već bilo u podlivima, a iz posekotine na desnoj obrvi tekla je krv. Pa ipak, on se i dalje tukao ne uzmičući ni pedalj, žestoko uzvraćajući udarce i Blumu i Defilisu.

Obrisavši lice rukom, Prisant Libman je glasno opsovao i tako snažno istrgnuo bič iz Lorine ruke da se devojka jedva zadržala na sedištu. Pritom je zamahnio drugom rukom da joj opali šamar, ali je promašio samo za koji santimetar. Zatim je ponovo podigao ruku, očigledno spreman da to ponovi još jednom.

Videvši šta se događa, Kodi Kapel i Tom Tomas požurili su trotoarom, verovatno želeći da se umešaju. No, preduhitrio ih je elegantni neznanac... u dvatri koraka našao se pored kola, odmah skočio na Prisanta i oborio ga na tlo. I pre nego što se bandit snašao, stranče-

va noga bila je na njegovoj ruci u kojoj je držao bič. Pokušao je da se podigne, ali nepoznati to nije dozvolio; gurnuo ga je tako snažno da mu se učinilo da čuje krckanje sopstvenih kostiju. Dok je devojka skočila sa sedišta želeći da uzme bič, on je pogledao u Defilisa i Bluma i grmnuo – A sada je dosta! Prekinite!

Defilis se okrenuo i osmotrio nepoznatog ljutitog pogleda i iskolačenih očiju. Odmah zatim, desnom rukom se mašio revolvera. Izgledalo je da se neznanac uopšte nije pomerio, a i revolver mu je, kako je Kodi Kapel kasnije pričao, bio u futroli; no, on mu se sledećeg momenta jednostavno stvorio u ruci. Sledio je jasan i precizan hitac koji je pogodio Defilisa u ruku i otkinuo mu deo prsta. Bandit je urliknuo od bola, što je prenulo njegovog kompanjona Bluma koji je prestao da tuče Džejmsa Keslera. To je iskoristio lukavi rančer i uloživši i poslednju snagu, pesnicom pogodio Bluma u vrh brade. Bandit je zateturao i pokušao da ustane, a onda ga je Džejms udario nogom u grudi i on se pručio na tlo.

Lora je glasno uzdahnula i povukla svog strica prema kolima. Za to vreme, Prisant Libman je ustao i pridržavajući ranjenu ruku, doteturao se do Defilisa koji je još uvek stajao i zurio u neznanca.

Onda je nepoznati progovorio.

– Ne znam šta je uzrok ovom sukobu, ali znam da je potpuno neravnopravan. Vi ste kukavice kada u grupi nasrcete na starijeg čoveka i mladu damu. Zato se odmah povucite i pustite ovo dvoje da idu svojim putem!

Sada su i Tom Tomas i Kodi Kapel bili sasvim blizu, odmah tu, na trotoaru.

– Tako je, Defilise, povucite se – dobio je Tomas. – Nećemo dopustiti da i dalje maltretirate ove ljude.

U međuvremenu, Džejms Kesler se uz devojčinu pomoć popeo na sedište. Iako je bio sav izubijan, rančer se i dalje držao kočoperno.

– Vi ste hulje, Defilise – dobio je tvrdoglavo. – To ću vam reći svaki put kada vas vidim!

Tom Tomas ga gurnu i dade mu vođice u ruke.

– Vreme je da kreneš, Džejmse – požurivao ga je, plašeći se da se situacija opet ne iskomplikuje. – Ja ću kasnije videti Digana i on će rešiti pitanje ovih ljudi. Pretpostavljam da će ih oterati iz grada.

Rančer stegnu vođice i klimnu glavom u znak zahvalnosti. Tek sada se bolje zagledao u neznanca shvativši da je u pitanju čovek koji je spasao njega i Loru. Video je da se građani polako okupljaju na trotoaru i iz iskustva shvatio da se „obračun” neće nastaviti.

– Zahvalan sam vam, mladi čoveče – kazao je ljubaznim glasom. – Ovi ljudi će vam reći ko sam ja i gde me možete naći. Bićete dobrodošli u svako doba, mister!

Nepoznati je jedva primetno klimnuo glavom, prijateljski ga odmerio, a onda mu je pogled odlutao do Lore.

Još uvek rumena i uzdrhtala od pređašnjeg događaja, devojka je sedela na kolima pokušavajući da se smiri. U

istom trenutku pogledi su im se sreli i ona je u njegovim čelično sivo-plavim očima pročitala istinsko interesovanje, mnogo dublje i jače nego što bi za taj kratak i neobičan trenutak bilo prirodno. Posmatrao ju je prodornim, hipnotišućim pogledom u čijim očima su plamtele neke vatre koje su njoj izazvale talas neočekivane topline. Osetila je da je obuzima nespokoјstvo, jer u ovim trenucima nije imala pravo na takvu vrstu topline.

Džejms Kesler je poterao kola i Defilis se sklonio da ga propusti, očigledno se više ne interesujući za rančera. Sada je svu njegovu pažnju privlačio nepoznati došljak koji se neočekivano umešao i pokvario im planove.

Posmatrajući Defilisa, Tom Tomas s obrati nepoznatom.

– Bilo bi najbolje da se sada uklonite zajedno sa nama, mister. Učinili ste sve što ste mogli i ne bih želeo da sada zbog toga ispaštate. Ja sam u salunu.

Nepoznati je ćutke odmerio svu trojicu kao da želi da zapamti njihova lica za neki kasniji trenutak. Zatim se okrenuo i mirno pošao prema salunu, dok je Kodi Kapel i dalje ostao na istom mestu brižno motreći na revolveraše.

Kada je stranac zakoračio na trem ispred saluna, sve je bilo mirno. Defilis i Prisan su bili zauzeti razgledanjem zarađenih povreda, dok je Blum stajao naslonjen na stub i ljutito psujući brisao krv sa usana.

Pošto je ušao u salun nekoliko trenutaka ranije od stranca, Tom Tomas je sada mogao malo pažljivije da razgleda ovog neobičnog čoveka. Bio je

iznenađen što je zapazio da je snažna neznančeva građa na neobičan način kombinovana sa elegancijom, gipkošću i izvanrednom brzinom. Nepoznati se kretao bez napora i žurbe, a ipak je svaki njegov pokret imao ritam savršenog mehanizma.

– Jedno piće bi mi strašno prijalo – rekao je stranac, ali sada sasvim drugačijim glasom. Tomas se trže, jer tako dubok i prijatan glas odavno nije čuo.

– Možete popiti šta želite, mister. Stari Kesler bi ostao da vas časti da se nije bojao da će ponovo doći do sukoba sa onim huljama. Hm... najbolje bi bilo da odemo do drugog kraja saluna odakle možemo motriti na njih. Ne očekujem da će vam sada praviti neprijatnosti, ali kasnije...

Pre nego što je nepoznati mogao bilo šta da uzvрати, Tomas pogleda kroz prozor i zadovoljno se nasmeši.

– Možda ni kasnije neće moći... Ne treba više da brinete. Onaj konjanik koga možete videti kroz prozor je šerif Digan.

Stranac se ravnodušno osmehnu.

– Nisam se ni brinuo – kazao je mirno. – Znate, ja uglavnom znam da pazim na sebe – dodao je i malo se okrenuo. Preko ivice leptir vrata mogao je da vidi jednog sredovečnog snažnog čoveka ozbiljnog lica koji je sa drugog kraja ulice jahao tačno prema centru. Tomas je za trenutak požurio na trem i mahnulo mu da se zaustavi.

Kevin Digan je klimnuo glavom, sjahao i pošao prema vlasniku saluna.

– Kevine, propustio si zanimljiv događaj, mada je i tamo gde si bio sigurno

no bilo „gusto” – dobacio je Tom držeći drvena leptir vrata. – Ovaj čovek ovde pritekao je u pomoć Džejmsu...

– Koji čovek, Tom? – prekinuo ga je šerif gledajući mu preko ramena.

– Pa, ovaj...

Tomas je pogledao u prazan prostor pored šanka i nabrao obrve.

– Ona je... Mora biti da je seo za neki sto. Oh, Defilis je pokušao da se obračuna sa Džejmsom Keslerom i neka me vrag nosi ako to ne bi i izveo, da se nije umešao taj stranac, oborio Libmana, Defilisu kuršumom otkinuo prst i rančeru pružio šansu da istuče Bluma. Da nije bilo njega...

Kevin Digan se za tren okrenuo na drugu stranu, usredsredivši se na Defilisa i Prisanta koji su nešto dalje prelazili ulicu, očigledno idući prema lekarevoj kući.

– A ko je prvi počeo? – upitao je čuvar zakona.

– Oni. Bili su naoštreni, a znali su da ti nisi u gradu.

Digan klimnu glavom kao da nije ni očekivao neki drugi odgovor. Preko Tomasovih ramena je pokušavao da proviri u salun, ali zbog slabije svetlosti u samoj prostoriji nije mogao ništa da vidi.

– U redu, Tom – odvratio je čuvar zakona. – Saslušaću ih i videti šta imaju da kažu. Reci tom došljaku da bude u blizini.

Kevin Digan se udaljio, a zadovoljni Tomas se žurno vratio unutra. Neznac je sedeo u uglu prostorije sa čašom brendija u ruci. Gosti saluna bili su okupljeni u tri grupe i svi su, ne

skrivajući interesovanje, posmatrali čoveka koji je tako lako istukao Milto-na Defilisa. Mnogi od njih su smatrali da ovaj sukob ipak nije okončan, pa su još uvek bili malo uzdržani, predviđajući kako će se stvar razvijati.

Tomas je došao do strančevog stola i spustio se na stolicu naspram njega.

– Uživajte u piću, mister. Šerif Digan će razgovarati sa onim lupežima i verovatno će ih oterati iz grada. Zna- te, ti tipovi su jutros pušteni iz zatvora.

Činilo se da stranac baš i ne obraća pažnju na njega. Istina, bio je licem okrenut ulazu u salun, ali nije izgledao zabrinut. Naprotiv, činilo se da je mir- niji od svih ostalih u salunu.

– Ja sam Tom Tomas – predstavio se krčmar najzad. – I vlasnik sam ovog saluna, mister.

Čovek ga je kratko odmerio videvši na njegovom licu radoznalost i nestr- pljenje.

– Džonatan Holidej – rekao je.

Tomas otvori usta i zagleda se u čo- veka sivo plavih očiju. Zurio je u njega nekoliko sekundi, a onda se prenuo.

– Holidej, rekoste? Možda čuveni Dok Holidej?

– Pa... tako me zovu u ovim krajevi- ma – odvratio je Dok, nasuo još jedan brendi i izvadio novac iz džepa.

– Ne, ne, to piće ide na račun kuće – rekao je Tom dižući ruku. – Osim toga, znam da bi Džejms Kesler tako hteo. K vragu... zaista ste me iznenadili, Dok Holidej! A može li se znati šta vas je navelo da dođete u naš grad, mister Holideje?

On se osmehnu.

– Zašto da ne. U stvari, ovde sam u prolazu, a kada je već tako, hteo sam da potražim jednog svog poznanika.

– A ko je taj?

– Mark Najtvulf.

– Mark Najtvulf? Zar baš on? – začu- dio se krčmar.

– Otac i majka su ga tako nazvali na rođenju – našalio se Dok, ne shvataju- ći krčmarevo čuđenje.

Tomas se široko osmehnu.

– E, neka me nosi vrag – odvratio je i nasuo Holideju još jedno piće. – A znate li ko su ljudi kojima ste maločas pomogli?

Dok jedva primetno nabra obrve. Krčmareve reči nagoveštavale su ne- predviđen obrt.

Odmahnuo je glavom.

– To se zove čudo! Samo što ste doja- hali u grad, učinili ste najbolje što ste mogli! Pa, vaš prijatelj je veren sa Lo- rom Kesler, samo da znate! To je ona devojka koja je bila u kolima, rančero- va nećaka.

Zamišljenog lica, Dok otpi gutljaj vi- skija. Odjednom mu je bilo važno ono što se desilo na ulici i krčmar mu je, na njegov zahtev, ispričao šta je prethodi- lo sukobu. Zanimljivošću priče, Tomas je nastavio da objašnjava, zado- voljan što je bio učesnik tako intere- santnog i uzbudljivog događaja.

– Čekajte samo dok stari Džejms čuje za ovo, mister Holideje! Njegova kuća biće vam otvorena u svako doba dana i noći! I vaš prijatelj je na njego- vom ranču. Moj savet bi vam bio da odjašete tamo i potražite ih. Mark je,

ovaj... dosta je cenjen u ovom gradu, jer nema mnogo takvih kao što je on.

Pre nego što je Dok uspeo bilo šta da kaže, pričljivi krčmar se ispravi i dobaci – Evo, dolazi šerif Digan.

Odmah zatim, na vratima se pojavio čuvar zakona i prilazeći im, radoznalim pokretom odmerio Holideja. Tomas ih je brzo upoznao i u nekoliko rečenica mu ispričao celu priču.

– I zamisli, nije ni znao kome pomaže, Kevine! Šta kažeš za takvu slučajnost?

Šerif klimnu glavom i rukom dotaknu obod šešira.

– Uradili ste nešto dobro, dostojno časnog građanina, mister. Najtvulf bi verovatno postupio na isti način. Planirate li nešto konkretno posle ovoga, mister Holideje?

– Hteo sam da vidim ovaj kraj i usput posetim svog prijatelja Marka. Čuo sam da je ovde, pa pošto sam već krenuo na sever, odvojio sam nekoliko dana i za vaš grad.

– Ja sam razgovarao sa Defilisom i njegovim prijateljima i nadam se da u narednom periodu neće izazivati nevolje. Naime, ruka mu je prilično loše.

– Zaista šteta – dobaci Holidej ironično.

– Da, mislim da nikome u kraju neće biti žao što taj lupež neko vreme neće moći da barata revolverom.

– Da li si im naredio da odu iz grada? – upita Tomas radoznalo i pruži šerifu čašu piva.

On žedno ispi gotovo polovinu i dobaci – Upravo su izašli iz zatvora i najozbiljnije sam ih opomenuo. Ova tuča

nije takav prekršaj da bih mogao da ih odstranim iz grada.

– Ali, Kevine... – usprotivio se krčmar – ti ih bar dobro znaš. Prokletnici neće pustiti da se na tome završi. Ako im se pruži šansa, neće propustiti da se osvete Holideju, a nije siguran ni stari Džejms. Mislim...

– Suviše mnogo razmišljaš, Tom – prekiđe ga čuvar zakona odlučno. – Biće bolje da se držiš točenja pića, a grad ostaviš mojoj brizi.

Tomas nešto promrmlja u bradu i, uvređen šerifovim rečima, lagano se udalji i počeo da briše šank. Nešto kasnije, kada su Holidej i šerif krenuli ka izlazu, on im doviknu – Ne zaboravite da ste uvek dobrodošli ovde, mister Holideje! I vi i Mark! Ako želite da proslavite vaš susret, znate gde će vam biti najzgodnije mesto!

Dok je kratko klimnuo glavom i osmehnuvši se izašao na ulicu. Grad je bio miran i život se nastavio svojim uobičajenim tokom. S obzirom da je do večeri bilo još dosta dugo, odlučio je da poseti ranč Džejmsa Keslera. Idući ulicom ugledao je natpis „Gradska štala” i uputio se tamo. Pre toga se prijateljski rastao sa šerifom Diganom.

– Ne bih želeo da se ova stvar ponovo rasplamsa, mister Holideje – kazao mu je čuvar zakona. – Što se mene tiče, ova priča je završena i voleo bih da tako i ostane.

– Potpuno se slažem sa vama, šerife – odvratio je Dok klimnuvši glavom, a onda rukom dodirnuo obod šešira i skrenuo u sporednu ulicu.

Desetak minuta kasnije, već je jahao ka izlazu iz grada. Prolazeći pored jedne kuće okrečene u belo, video je kako iz dvorišta izlaze banditi sa kojima se pre izvesnog vremena sukobio. Defilis je imao zavijenu šaku, Libman je nosio ruku „obešenu” o vrat, dok je Blumovo lice bilo modro i izubijano.

Ugledavši ga, Defilis je doviknuo – Već ćemo se naći negde, mister.

Hteo je još nešto da doda, ali je istog trenutka začutao spazivši sa druge strane šerifa Digana. Naime, iskusni čuvar zakona je pretpostavio da može doći do „bliskog susreta”, pa je pošao do doktorove kuće da, sigurnosti radi, isprati trojicu bandita, odnosno, spreči ih da ponovo ne zapodenu kavgu.

Pošto se trojka ćutke izgubila, a Holidej odjahao, šerif se uputi ka zgradi zatvora u kojoj se nalazila njegova kancelarija. Bio je umoran i neispavan. Uspešno je rešio sukob na Ozborno-
novom ranču i sada je trebao da napiše izveštaj. Sva sreća što se, zahvaljujući Holideju, ovaj sukob u gradu brzo razrešio, pomisli, pitajući se hoće li se u ovim krajevima ljudi ikada smiriti i početi da žive i ponašaju se u skladu sa zakonom. Protrljao je pospane oči, rešen da se odmah posle urađenog izveštaja dobro naspava. Deset narednih sati neće ga se ništa ticati, zaključi, pa nevoljno uze papir i sede za sto.

* * *

Bilo je kasno popodne kada je Dok Holidej dojahao do velike ravne čistine odakle je počinjalo dvorište ranč-kuće.

Kratko pokošena trava, uređen put i održavane staze delovali su na prvi povoljan utisak o ranču na koji je ulazio. Ipak, u trenu se zapitao šta je Marka Najtvulfa, čoveka nemirnog duha koji je ponekad i iznajmljivao svoj revolver, moglo da natera na život na jednom mestu. Onda se i nehotice osmehnuo; najubedljiviji i najjači razlog za tako nešto bila je sigurno Lora Kesler.

Nastavio je da jaše čistinom i u jednom trenutku se zaustavio želeći da osmotri ceo ranč.

Na jednoj strani nalazila se dugačka, uredno okrečena spavaonica za kauboje pored koje je bio prostrani koral. Na drugoj strani dizala se velika spratna ranč kuća sa pokrivenom terasom punom cveća i velikom, obrađenom i negovanom baštom. Malo dalje, na suprotnom kraju čistine i iza šumovitog uzvišenja koje ih je štitilo od vetra, nalazile su se velike štale. Trava je bila iznenađujuće gusta i zelena, a ceo prizor dokle god je oko dopiralo odavao je izvanredan utisak urednosti i bogatstva.

Uskoro je Dok dojahao do spavaonice. Baš u tom trenutku dva čoveka su se pojavila na stepenicama, goli do pojasa. Jedan je nosio brijač u ruci, dok je drugi imao peškir oko vrata. Ugledavši ga, iznenađeno su zastali.

– Tražite li nekoga? – zapitao je jedan od njih.

– Vlasnika – odvrati on kratko.

– Da li je u pitanju posao? – dobacio je drugi, snažniji i niži, podozrivo odme-
ravajući Holideja. Videlo se da su mu za oko zapali njegova elegantna pojava,

fino građansko odelo, čista košulja sa kravatom i uglačane cipele. – Ako vas nešto interesuje, najbolje da potražite nadzornika. On je sada u trpezariji, odmah ovde, pored kuhinje. Zove se Mark Najtvulf. Taj čovek će vam sve objasniti.

Holidej klimnu glavom i usmeri konja prema kuhinji i trpezariji, posebno zgradi koja se nalazila iza spavaonice. Dok je jahao, nije mogao da izdrži, a da ne baci pogled prema velikoj ranč-kući. Pomislio je na prelepu mladu ženu koja je hrabro zamahnula bičem i pokušala da se suprotstavi napadačima. A to je bila verenica njegovog prijatelja. Razmišljajući o prijatelju, nije mogao da se ne seti njihovog poslednjeg susreta od pre pet godina: tada je Mark pred revolverom ljubomornog verenika pobeo sa jednom lepom mladom ženom sa kojom je hteo da se oženi. Naravno, Dok nije sumnjao da su njegove namere tada bile iskrene, ali izgleda da se u međuvremenu predomislio. Nevolja je bila u tome što je Mark Najtvulf bio nestabilan, prevrtljiv i nestalan, ali to žene nisu zapažale. Tek kada bi njegovu veselost i privlačan duh prevladala čamotinja, otkrivao je svoju pravu, nepromišljenu, a ponekad i čudljivu prirodu. No, tada bi obično za onu drugu stranu bilo kasno. Naravno, Holidej nije znao da li se njegov prijatelj do sada promenio, ali pošto je u pitanju bila predivna mlada žena koju je jutros video, naprosto nije mogao da se otme dubljem zanimanju za njenu sudbinu. Na izvestan način osećao se pogođenim što je Najtvulf imao sreću koju

verovatno nije zaslužio. Da li je mlada žena to znala, nije mogao da kaže.

Ostavio je konja u štali i bacivši mu nešto sena, pošao prema trpezariji dok je narandžasto sunce crvenelo horizont. Osvrćući se po ranču morao je da prizna da mu se mesto dopada i da negde u dubini duše priželjkuje da se ovde što duže zadrži. To, naravno, nije bilo moguće, pogotovo što je u kući živela prelepa mlada žena čija mu je slika bila pred očima od kada je krenuo iz grada. Svakim trenutkom i svakim pređenim korakom, sve više mu se činilo da je na ranč došao ne da bi sreo Najtvulfa, već da bi video nju, tu neobičnu i potpuno fascinantnu lepoticu. Ali, svojski se trudio da što dalje odagna od sebe tu čudnu misao koja mu se nezadrživo uvlačila u svest.

Skrenuo je stazom koja je vodila ka kuhinji i iz daljine začuo raskalašan Markov smeh. Znao je svog prijatelja i setio se kako je sve radio strasno i sa zanosom: voleo je dosta da pije, kockao se i potpuno predavao igri, svim srcem voleo žene i do kraja uživao u dokolici.

Ušao je u trpezariju i ugledao sedmoricu veselih ljudi koji su sa osmehom na usnama slušali Markovu priču.

– Nije stvar u tome da samo uđete unutra i zapitate neku curu možete li da je častite pićem – čuo je svog prijatelja kako govori. – Treba im ući pod kožu tako da osete vaše prisustvo i kada vas ne vide. Pre svega, kada uđete u salun treba još sa vrata da poručite dupli viski, kako biste odmah na početku pokazali da ste pravi čovek.

A onda odmah bacite nešto novca na šank, ali takvim potezom kao da kod kuće imate čitavu kovnicu. Posle toga samo stanite i čekajte. Kladim se u glavu da neće proći ni minut, a vi ćete osetiti oko sebe toliko raznih parfema da prosto nećete moći da dišete.

– Vraga! – prokomentarisao je njegove reči čovek sa kraja stola. – Ako bih se tako ponašao, kladim se da bi mi sav novac otišao pre nego što bi mi ijedna prišla...

Ostali su se spontano nasmejali.

Shvativši da je vreme da se ubaci i iskoristi ovakvo raspoloženje, Holidej zabaci šešir i sa praga koraknu unutra.

– Zdravo, Mark! Da li sam dobrodošao? – dobacio je sa osmehom.

Ljudi za stolom se iznenađeno okrenuše. Mark Najtvulf je ravnodušno pogledao na tu stranu, a onda mu se viljuška sa parčetom mesa zaustavila ispred usta. Zatim ju je odbacio, odgurnuo stolicu i u dva koraka se našao ispred posetioca.

– Dok, sto mu gromova, jesi li to zaista ti? Odakle si iskrasnio?

– Naravno da jesam, stari druže. Eto, navratio sam da te vidim.

Pošto su se srdačno pozdravili, Mark je poveo Holideja do praznog mesta za stolom.

– Ovo je moj najbolji prijatelj koga sam ikada imao – kazao je ljudima i Holideju nije promaklo da su ga svi odmerili sa poštovanjem. – Čoveče, pa ti se ništa nisi promenio! – dodao je veselo, ponovo se okrenuo prema Doku. –

Poslednji put, a to je bilo pre nekih pet godina, izgledao si isto kao i sada!

– Ali, ti si se promenio – dodade Holidej odlučno. – Izgleda da si očvrsnuo, a pritom i malo ogrubeo, stari druže. Ipak, izgledaš odlično, i mislim da imaš mnogo šansi kod ovdašnjih devojaka. S obzirom da te poznajem, pretpostavljam da ti to ne manjka.

– Oh, pa nije baš tako, Dok – dobacio je Najtvulf nešto tiše i nekako stidljivo pogledao kauboje za stolom. – Sada sam u drugoj situaciji, znaš. A pošto si verovatno čuo moju priču kada si ulazio, mogu reći da je to samo prenošenje stečenih iskustava. Znaš, ja se time više ne bavim, jer...

Za trenutak je zastao i radosno pljesnuo rukama.

– Baš sam smešan! Suviše sam se raspričao, a ti si verovatno gladan.

– Ne, hvala ti, za sada nisam. Osim toga, ovo je samo kratka poseta, Mark, pošto ću se za večeru vratiti u grad. A šta je sa tobom? Hm... neka ptičica mi je usput šapnula da si odlučio da se skrasiš? Da li je to tačno?

Mark se pljesnu po čelu.

– Hej, potpuno sam zaboravio da to za tebe mora biti strašno iznenađenje! Ali, kada si već ovde, moraš da je upoznaš! Ona je gore u kući i neće imati ništa protiv, ako odmah odemo da je vidimo. Pa, u pitanju je moj najbolji prijatelj ikada!

Holidej nije imao vremena da ispriča Marku o jutrošnjem događaju, jer ga je ovaj zagrlio i prosto odvukao iz trpezarije usput neprestano pričajući. Stigavši do ranč kuće, lagano je otvorio vrata

i tiho upitao – To sam ja, Mark. Mogu li da uđem?

Iznutra je odgovorio neki lep ženski glas.

– Zašto ne, mister Najtvulfe?

Ušli su u prostranu, sa ukusom uređenu dnevnu sobu, s masivnim nameštajem i mnoštvom onih sitnih, ali divnih stvarčica koje posetiocu jasno govore da u kući živi žena. Kroz nekoliko trenutaka odškrinuta vrata na drugoj strani su se otvorila i na njima se pojavila mlada žena u prekrasnoj ljubičastoj haljini. No, osmeh na njenim usnama zamenilo je iznenađenje koje nije mogla da sakrije.

To je primetio i Mark i odmah zapitao – Zdravo.. Ovaj... šta nije u redu, Lora? Pa to je moj prijatelj, Dok Holidej! U čemu je stvar, ne razumem...? Izgledaš kao da si videla duha – dodao je prilazeći.

Ona je lagano spustila ruku na njegovu mišicu i odgovorila nekako nategnutim, nesigurnim glasom.

– Ne, Mark... sve je u redu – kazala je tiho. – To je zbog onog događaja u gradu o kome smo razgovarali kada smo se vratili kući pošto...

– Mi smo se već sreli – dobacio je Holidej želeći da pomogne devojci. Pritom je skinuo šešir i lagano se naklonio.

Mark je odmah shvatio.

– Da nisi ti onaj nepoznati čovek koji se umešao u tuču i pomogao im? – zapitao je nabravši obrve.

– Da, ja sam taj – odvrati Holidej kratko.

Lora je na licu svoga verenika opazila zbunjenost što joj je bilo sasvim ne-

obično. Da li je moguće da je Mark bio ljubomoran? Odmah je odbacila takvu pomisao koja joj se činila smešnom.

Onda je Mark dobacio suvim, nekako uzdržanim glasom – Znaš, to je bio jedan od načina na koji si mogao da nastradaš, stari moj. Znam da si im dorastao, ali bila su trojica. Prema starom i Lori, oni bi možda bili grubi, ali bez ubilačkih namera. Ali, kada si se ti umešao, svašta je moglo da se desi pogotovo kada je u pitanju podlac kao što je Defilis.

Holidej slegnu ramenima.

– Znaš i sam da se nisam izložio opasnosti prvi put.

Izraz Markovog lica u trenu je postao mekši.

– Mister Kesler mi je kazao da si se poneo izvanredno – dodao je blažim, prijateljskim glasom. – Bilo mu je krivo što nije mogao da ostane i porazgovara sa tobom, ali eto... ta prilika će mu se svakako pružiti. Do vraga, Dok, vidiš kakav je život! Ko bi to mogao da pretpostavi?

Sada se i Lora nasmešila. Prišla je u rukovala se sa Holidejem.

– Drago mi je što smo se ponovo sreli i to pod drugim, mnogo lepšim okolnostima, mister. Oh, moj stric će svakako želeti da vas vidi! Da li biste hteli nešto da popijete?

Holidej je osetio toplinu njene nežne ruke i istog trena kroz telo mu prostrujale slatki, uzbuđujući žmarci. Plima čudnih osećanja uskovitlala se negde u dubini njegovog bića. Brzo i oprezno je izvukao ruku i odmahnuo glavom.

– Ne, gospođice Kesler, zaista nije potrebno. Samo sam svratio da vidim Marka.

– Ah, nećemo dopustiti da nas tako lako ostavite! Bar ne dotle, dok stric Džejms ne porazgovara sa vama! Pa on smatra da vam duguje život, mister.

Dok oseti kako mu je lako i lepo da priča sa njom. U toj devojci bilo je nečeg tako iskrenog i prijateljskog da ga je odmah osvojila.

– Ispićemo po jedan viski, Lora – umešao se Najtvulf brzo. – Znaš, on je takav sa ženama... Hoću da kažem, prilično je uzdržan kada je u pitanju neko kao što si ti. Ali, nemoj se zavaravati, uopšte nije naivan...

Holidej zausti da protestuje, ali ga je glas izdao. U stvari, priželjkivao je da što duže ostane u devojčinom društvu, mada je strepeo da će ga pogled odati. Naime, učinilo mu se da do tada nikada nije naišao na tako lepu, šarmantnu, gracioznu i ljubaznu ženu. Ona je bila otelotvorenje svega što je kod žena smatrao lepim i istinski vrednim.

– U stvari, želeo sam samo da vidim Marka – ipak je procedio. – Ali, dobro... možemo popiti po jedan viski.

Ona zadovoljno klimnu glavom.

– Imaćete dovoljno vremena za sve. A sada, hajdemo na terasu!

Mark je pošao napred njišići se u hodu kao i uvek i Dok se za tren nasmeši. Ne želeći više da se protivi, poslušno je krenuo za njim. Ali, prolazeći kraj ormarića pored koga je stajala Lora i sipala im piće, pogled mu je i nehotice odlutao do njenog lepog lica. U istom momentu i ona je pogledala

prema njemu i učinilo mu se da su joj se obrve sasvim neprimetno namrštile. Još jednom je osetio kako ga zapljuskuje talas toplih prijatnih osećanja i požurio napolje da se nađe što dalje od nje. Izašavši na terasu, stao je pored Najtvulfa koji je naslonjen na jedan stub, sa osmehom posmatrao ravnicu koja se pružala pred njima.

– Vidiš, Dok – rekao je ponosno – sve dokle god ti pogled dopire je odlična zemlja sa najboljom travom, mnoštvom vode i puno stoke. Džejms Kesler došao je ovamo pre mnogo godina, kada su ove nedirnute terene brazdali samo retki točkovi naseljeničkih kola. On je izgradio ovaj ranč i neprestano se širio. Sada je već ostario, ali ja sam tu i preuzeo sam brigu o poslovima. Tu ima mesta za sve nas, samo da znaš... – dodao je odlučnim glasom i značajno ga pogledao.

Holidej je shvatio svoga prijatelja koji ga je na ovaj način pozivao da ostane. Bilo je to lepo od njega, ali odgovorio je brže nego što se i sam nadao. Naime, reči su mu prosto izletele.

– Ako suviše dugo ostanem na jednom mestu, ja zarđam – kazao je tiho. – Uostalom, to već znaš, prijatelju.

Najtvulf slegnu ramenima.

– Kako god hoćeš, ali ti ponavljam da ovde ima mesta i za tebe, Dok. Nisam mislio da ostaneš i da radiš kao kauboj, mada znam da si i za to sposoban. Znaš, planiramo da tamo iza onih brežuljaka izgradimo još jedan veliki ranč i postavimo jednog dobro plaćenog upravnika... eventualno sa ženom – dodao je i značajno odmerio svoga

prijatelja. – Uostalom, šta bi ti smetalo da živiš u ovom bogatom i dobrom kraju, Dok? Zar nije vreme da se skradiš? Dobro, pretpostavljam da nisi našao pravu ženu, ali ipak...

Holidej odmahnu rukom. Hteo je nešto da kaže, ali je u istom trenu začuo šum muških koraka iza sebe. Lagano se okrenuo i ugledao starog rančera koji mu je prilazio raširenih ruku.

– Drago mi je što vas vidim u svome domu, mister – oslovio ga je Džejms ljubazno. – Tamo u gradu nisam imao vremena da vam se zahvalim na pravi način, ali to ću učiniti sada, mladi čoveče. Odmah moram da dodam kako nisam iznenađen što je čovek koji nam je tako hrabro pritekao u pomoć, Markov prijatelj. Uostalom, kakve bi druge prijatelje Mark mogao da ima?

Holidej nije rekao ništa. Ljubazno je klimnuo glavom i seo pored Džejmsa Keslera, a uskoro im se pridružila i Lora. Počeli su da razgovaraju o ranču i izgledima za budućnost, a zatim nastavili da pričaju o drugim interesantnim stvarima. Dok je uživao u svežem noćnom vazduhu osećajući se sasvim mirno i opušteno. No, svaki put kad bi pogledao u Loru Kesler, osetio je neku unutrašnju toplinu i neobjašnjivo slatko uzbuđenje. Počeo je sam sebe sumnjičiti da zavidi Marku, ali je bio dovoljno mudar da tu misao odagna od sebe. Konačno, kada se boca viskija na stolu ispraznila, on ustade.

– Vreme je da pođem – rekao je mirno. – Treba još da stignem do grada.

Ali, rančer je odlučno odmahnuo rukom i prišao mu.

– Ni govora o tome, mister Holideje, molim vas! Do grada imate tri sata jahanja, a lako bi se moglo desiti da zalutate. Ne bih se smatrao gostoljubivim domaćinom, ako bih vas sada pustio da odete. Ostaćete da prenoćite kod nas, soba vam je već spremna.

Dok instinktivno pogleda Loru ispod oka i odmah primeti kako su joj oči zasijale. No, to nije promaklo starom rančeru koji je ozbiljno odmerio prvo njega pa devojkicu, a zatim ljubazno dodao – Ja ću vam pokazati vašu sobu, mister Holideje. Ostavimo ovo dvoje zaljubljenih malo nasamo.

Dok je samo ustao, klimnuo Lori u znak pozdrava i krenuo za Džejmsom ka zadnjem delu kuće. Ušli su u dugački hodnik, a onda je stari zastao pred jednim vratima i okrenuo se.

– Mark nam je mnogo pomogao, mister Holideje – kazao je nekako zamišljeno. – Znao, imali smo mnogo muke i glavobolje sa krađom stoke, obaranjem ograda i sličnim neprilikama. Onda se on pojavio jednoga dana i ponudio se da sve to sredi. Pretpostavljam da znate kakav je ranije bio; divalj, neobuzdan, željan uzbuđenja. Iskreno da kažem, dvoumio sam se da ga uzmem, jer sam uvek bio protiv toga se na nasilje odgovori nasiljem. Ali, Mark je dokazao da može da vlada sobom i bude veoma racionalan. Uspeo je da očisti dolinu od kradljivaca i raznoraznih lupeža, tako da smo mogli da odahnemo. Ljudi ga poštuju i spremni su da ga podupru. Sposoban je i častan, i zavoleo je posao koji radi.

Holidej je ćutke posmatrao starog shvatajući da mu ranćer nije rekao sve što je Źeleo.

– Šta je onda u pitanju, mister Keslere? – dobacio je tiho.

– Pa... kao što ste videli, Lora je divna mlada Źena, zar ne... Znae i ranije sam sretao muškarce koji nisu mogli da sakriju svoju veliku naklonost prema njoj. U ovom trenutku, mada vi moŹda toga niste ni svesni, ja sam tako nešto video i na vama. Bila bi velika šteta...

– Ja sam potpuno svestan toga, mister – prekinuo ga je Dok. – I mada o tome ne volim da razgovaram, mogu vam reći da se ne stidim svojih emocija. Sigurno ste za sve ove godine shvatili da je ćovek ipak samo obićno ljudsko biće, zar ne? Ipak, ja nisam zaboravio da mi je Mark prijatelj i da će Lora biti njegova Źena. I ne Źelim o tome više ništa da kaŹem.

DŹejms Kesler se osmehnu i potapša ga po ruci.

– Ne morate, nije ni potrebno – dobacio je sa osmehom. – Vi ste izvanredan ćovek, pravi dŹentlmen i ovde uvek ima mesta za vas ukoliko tako nešto budete Źeleli. Naravno, odluka je na vama. Ali, voleo bih da ostanete bar nekoliko dana da se bolje upoznamo.

Holidej se pogladi rukom po bradi i preko ranćerovog ramena pogleda unutrašnjost lepo urećene gostinske sobe.

– Videćemo se ujutro, mister Keslere. Laku noć!

Dok je ušao u sobu i zapalivši lampu, zatvorio vrata za sobom. DŹejms Ke-

sler se vratio na terasu i tamo zatekao Marka koji se spremao da poće. On i Lora su poŹeleli jedno drugome „laku” noć, a onda se Mark lagano udaljio preko dvorišta.

Neko vreme je na terasi vladala tišina, a onda stari ranćer glasno uzdahnu i upita – Šta misliš o njemu, Lora?

– O Holideju?

– Da.

– Ja ga još ne poznajem, striće. Ugladen je, smiren i nenametljiv za ćoveka takve hrabrosti i kulture. Mislim da Mark moŹe biti ponosan što ima takvog prijatelja.

DŹejms je pruŹio ruku i neŹno je uhvativši za bradu, podigao njeno lice ka sebi.

– Da, da, on je fini i ugladen mlad ćovek, jedan od onih koji mogu privući mlade Źene. Pitam se da li se ikada zadržao dovoljno dugo na jednom mestu da Źene to zapaze?

Ona ga začućeno pogleda.

– A šta to hoćeš da kaŹeš, striće DŹejmse? Znam da nikada ne govoriš samo da bi ćuo zvuk svoga glasa. Reci šta ti je na umu?

– Voliš li Marka, draga? – upitao je on kratko.

Ona se trŹe.

– Ja sam mu se obećala, striće, dala sam reć – dobacila je Źurno.

– Da, znam to, kao što znam da je on dobar ćovek. Ali, da budem iskren, uvek sam sumnjao da ga ti istinski voliš. Znam da to misliš i da veruješ kako ćeš biti srećna sa njim, samo... Lićno ne bih voleo da bilo ko od vas bude povrećen. Zato budi oprezna, Lora.

Devojka se zacrvne kao bulka.

– Striče, nemaš nikakvo pravo da tako razgovaraš sa mnom! Kako si uopšte mogao tako nešto da pomisliš...?

– dodala je promuklo, šetajući se tamno–amo pored ograde i zureći u tamu prohladne noći. Neko vreme je ćutala, a onda dodala mnogo tiše i smirenije. – Bila sam ljubazna prema Holideju, jer sam mu veoma zahvalna za ono što je danas učinio u gradu. Zadovoljna sam i zbog toga što će ući u krug mojih prijatelja. Ali, to je sve i ne treba da brineš zbog bilo čega, striče.

Stari rančer slegnu ramenima.

– Možda si u pravu, možda ja nemam razloga za brigu – dobacio je ustajući. Za trenutak je osetio oštar bol; celo telo mu je bridelo pošto su udarci koje je dobio bili dosta jaki i ostavili trag na njemu.

Lora ga zabrinuto odmeri. Pretpostavljala je da mu nije lako, ali je isto tako znala da će se snažni i izdržljivi Džejms brzo oporaviti. Sada je njegovu primedbu odbacila kao smešnu i neosnovanu, ali kasnije...

Kada je posle pola sata legla u postelju čiji je jastuk obasjavao zlatasti zrak punog meseca, uhvatila je sebe da ponovo razmišlja o onome što joj je stric nagovestio. Mada se nešto u njoj bunilo protiv te odluke, obećala je samoj sebi da će se, bez obzira koliko dugo se Holidej bude zadržao na ranču, ponašati prema njemu kao i prema svakom drugom strancu. Osim zahvalnosti koju mu dugujem, nema razloga da ga drugačije posmatram, zaključila je i sa tom mišlju utonula u san.

Za to vreme, Holidej je takođe ležao u postelji i pomalo brižno zurio u tavanicu. Odlučio je da na ranču ostane samo nekoliko dana, a onda odjaše dalje, ka mestima i predelima u kojima još nikada nije bio. Ako bude odlučio, možda će se i vratiti za svadbu koja je, kako je čuo, bila zakazana za kraj sledećeg meseca. No, sada o tome nije želeo da razmišlja.

Mnogo više ga je brinuo nemir koji je osećao i činjenica da mu je, čim bi sklopio kapke, pred oči iskrsnulo jedno lepo i dražesno lice.

* * *

Sutradan su Mark Najtvulf i Dok Holidej sa grupom kauboja izjahali u preriju. Uživali su u slobodi i širini prostora, a Dok je zadovoljno konstatovao da mu kauboji deluju veoma zadovoljno i opuštено i da su izgleda srećniji od većine ljudi koje je poznavao. Možda je to bilo zbog toga što je Mark bio pošten i pravičan, a stari Kesler ih nije gnjavio bespotrebnim stvarima. Ranč je bio uređen, predeo bogat i pitom i – svi uslovi za dobar život su bili tu.

Oko podne su zastali da se odmore pored jednog potoka i uživali u zelenim padinama koje su se prostirale dokle god je oko dosezalo. Sedeći u prijatnoj hladovini i posmatrajući okolinu, Holidej je u jednom trenutku pomislio da bi ovako mogla da izgleda slika raja.

Opruženi na zemlji, on i Mark su dugo pričali o starim dobrim vremenima, doživljajima u kojima su zajedno učestvovali i povremeno se raspitivali

za zajedničke poznanike. Ipak, na kraju su hteli – ne hteli, morali da se vrate u sadašnjost.

– Pokazaću ti krdo goveda, najdebljih što si ikada video, Dok – dobacio je Mark zadovoljno. – Čak ni na najsočnijim pašnjacima na severu nisu uspeali da odgaje bolja. U poslednje četiri godine na tržištu u Durangu postizemo odličnu cenu, a prošle sezone smo u odnosu na prosečne cene dostigli i dolar više po grlu.

Dok ga je mirno slušao i uživao u lepom danu. Sviđalo mu se da dokono i neobavezno jaše po vetru i suncu, da udiše vazduh ispunjen opojnim mirisom trave i poljskog bilja. Ali, kako su krenuli dalje, a popodne odmicalo, počeo je da opaža neku nervozu, nesпокојство koje su pokazivali kauboji, ali i njihov nadzornik.

Zato je, ne čekajući ni tren, zapitao Marka o čemu se radi.

– Do sada je već trebalo da naiđemo na veliko krdo goveda, Dok. Evo, ovo je već kraj doline.

To je bilo sve što mu je prijatelj odvratio pre nego što su produžili dalje. Na kraju doline, tamo gde se ravan plato pretvarao u stepenaste padine i stenovite litice, Mark je naredio da stanu. Podelio je ljude u četiri grupe i zatražio da još jednom pažljivo pretraže taj kraj.

Naravno, Holidej je krenuo sa njim baš u taj stepenasti brdski predeo. Tamo je bilo mnogo toplije, jer su se sunčevi zraci odbijali od stena, a vazduh je bio nabijen jarom i prašinom. Svuda okolo vladala je tišina i jedini

šum bio je topot kopita njihovih konja.

Kada su se posle nekog vremena našli sa ostalima koji su pronašli samo dvadesetak grla, Mark dobaci tmurno i prilično nerasploženo – Kradljivci stoke...

– Tačno – složio se jedan od kauboja po imenu Greg Hiron. – Našao sam tragove dole kod reke, a nisu otišli davno pošto je voda još uvek mutna.

– U kom pravcu su otišli, Greg?

– Prema severu, odnosno, Linzdejevom ranču.

Najtvulfovo lice dobi nekako tvrd, pomalo zao izraz.

– U redu, to ćemo proveriti ujutru. Nema smisla da sada krenemo tamo pošto će nas uhvatiti noć. Bolje da se odmah vratimo na ranč, dobro odmorimo i pripremimo za naporan dan. Naravno, sutra ćemo poneti i puške.

Kauboji se pogledaše sa sterpnjom znajući šta im predstoji. Prošlo je mnogo vremena otkako je Mark Najtvulf poslednji put jahao „ratnom stazom“, ali je uspomena na njegovo poslednje gonjenje kradljivaca stoke u njihovom sećanju bila još uvek sveža. No, niko nije prokomentarisao nadzornikove reči. Samo su brže poterali konje uputivši se prema ranču.

Stigavši u dvorište, kauboji su krenuli do svojih prostorija, dok su Holidej i Najtvulf potražili starog Keslera koji je sedeo sa Lorom u dnevnoj sobi i pušio cigaru.

– Stoka je pokradena, Džejmse – dobacio je Mark bez ikakvog uvoda.

– Verovatno je to delo onog prokletog Kraforda. Čuo sam da je u okolini.

– Dvajt Kraford? – zapitao je Džejms.

– Da, viđen je u blizini grada pre nedelju dana. Imao je petoricu sa sobom od kojih su dvojica bili Defilis i Blum. Ostale ne poznajem, ali sada se pitam nije li ona gužva na ranču bila inscenirana da bi šerif otišao iz grada, a oni vas dočekali i pokušali da ti naprave neku glupost...

– Ne znam šta da mislim, Mark.

– Znaćemo sutra ujutru. Imam li tvoju dozvolu da povedem ljude u poteru?

– Znaš da imaš, Mark.

On klimnu glavom i obrati se Lori.

– Moram da se odmorim pošto sutra rano ustajem. Videćemo se kada se vratim, Lora.

Ona sa razumevanjem klimnu glavom i uputi mu osmeh ohrabrenja: kratko je odmerila i Doka koji je bio veoma uzdržan kako u tom trenutku, tako i nešto kasnije, za vreme večere. Ipak, kada se kasnije našao u postelji uzalud je pokušavao da odagna njenu sliku, a miris njene bujne, svilene kose još uvek mu je lebdeo među nozdrvama.

* * *

Prepodne je već bilo dosta odmaklo kada je Mark Najtvulf dao znak ljudima da se zaustave kod potoka ispred Linzdejevog ranča. Kao i svi ljudi koji su jahali sa njim, on je dobro poznao Dejva Linzdeja i bio pripravan na različite neprijatnosti. Naime, bilo mu je poznato da Linzdej i njegova tri sina

nisu uvek bili sa prave strane zakona. Lako zarađen novac za piće koje su kupovali u gradu mogao ih je navesti da zaborave ono što su videli, makar to bilo i krdo stoke koje je prošlo preko njihove zemlje.

Zato je kao pravi nadzornik skupio ljude i glasno objavio – Ja ću poći gore da razgovaram sa Linzdejom, momci. Vi krenite tragom i nemojte dozvoliti da vas bilo ko zaustavi. Ako naidete na stoku pre nego što vas stignem, sačekajte me.

Pošto se izdvojio od ostalih, Holidej je priterao konja uz njegovog i tiho upitao – Da li ti je potrebno društvo, Mark?

Ovaj se kiselo osmehnu i odmahnu glavom.

– Misliš kao u dobra stara vremena? Ne, smatram da je bolje da ostaneš ovde i ne izlazeš se riziku. Uostalom, ti si već dovoljno učinio za Džejmsa Keslera.

Dok nije želeo da insistira shvatajući da Mark uzima kao svoju obavezu da sam rešava sve probleme na ranču. Pomislio je u trenu da njegov prijatelj ne želi pred Lorom da deli slavu i priznanja za eventualni uspeh. U neku ruku, to mu je bilo razumljivo, ali mu se s druge strane činilo pomalo glupim i uvredljivim. Naime, to je značilo da ga Mark ne poznaje dovoljno, čim može da pomisli da će mu se naći na putu. Mora biti, konstatovao je Holidej sa sigurnošću, da je Mark dosta razmišljao o događaju u gradu i sada želeo da se iskaže kako bi sve podsetio i na svoje kvalitete.

Smrknut i zabrinut, on je uskoro nestao sa vidika. Kauboji su se brzo pregrupisali i pošli tragom velikog krda preko Linzdejevog zemljišta. Jahali su tako do sredine popodneva, kada im se ponovo pridružio Mark Najtvulf, sav u znoju i zadihan od napornog jahanja.

Jedan pogled na njegovo lice bio je dovoljan Holideju da shvati kako razgovor sa Linzdejem nije doneo nikakav rezultat.

– Stoka je tu negde u blizini, to je sigurno – rekao je odlučnim glasom. – Onaj prokleti Linzdej me je upozorio da se udaljimo sa njegove zemlje i ne pravimo gužvu. Ali, ja znam da je blefirao i to njegovo upozorenje me ne brine. Osim toga, svi su bili pijani...

Među ljudima se začu žagor i po koja reč koju Dok nije mogao da razume. Mark pogleda napred ka brdima, gde se Linzdejev ranč završavao. Iza tog brdovitog lanca prostirala se ničija zemlja, sve do teritorije Jute.

– Moramo da ih stignemo pre nego što pređu brda – dobacio je zamišljeno. – Zato bi trebalo da požurimo. Oni moraju da teraju stoku i idu istim tempom, tako da imamo šansu da ih stignemo. Napred, momci!

Sva jedanaestorica su krenuli kao jedan pokazujući na taj način da u potpunosti „podupiru” svoga nadzornika.

Jahali su tako otprilike sat vremena, a onda je jedan od ljudi povikao – Mark, pogledaj ovamo!

Zaustavljali su se jedan po jedan i podigli veliki oblak prašine. Sada se ništa nije videlo, a onaj kauboj kome

se to učinilo ni sam više nije bio siguran.

– Sačekaćemo i videćemo – kazao je Mark mirno.

I zaista, kada je vazduh ponovo postao čist, kroz drhtavu jaru nazirao se oblak prašine u ravnici koji je dizala neka grupa konjanika.

– To su oni, Marti – dobaci Mark kauboju, a onda pogleda i sve ostale. – Greg, ti, Bleki i Keni idite za njima i čekajte da mi otvorimo vatru. Želim da krdo ostane okupljeno kako bismo ga lakše poterali kući.

Mark se zatim okrete ka Holideju i jedva primetno nabra čelo.

– Ovo nije tvoja stvar, Dok – konstatovao je.

Dok se samo osmehnuo i izvukao revolver. Pokret mu je bio munjevit, ali istovremeno i nekako ležeran. Iako je znao da je njegov prijatelj brz, Najtvulfa je ipak iznenadila ta neočekivana lakoća.

– Zar si mislio da ću ostati po strani, Mark? – upita Holidej kratko.

– Pa... ne kažem da nam neće biti potrebno još ljudi, pogotovo što znam koliko ti vrediš. Samo pazi, nemoj se previše izlagati. Nemaš pojma kakve su ovo hulje...

Dok proverio da li mu je kolt pun, pogladi za tren dršku od slonovače i odvrati. – Hulje su svuda iste, Mark.

Oni se ubrzo podeliše; prva grupa odjaha na jednu, a Mark i Dok sa dvojicom kauboja na drugu stranu. Kada su prišli bliže, u providnom oblaku prašine i jare ugledali su trome i krupne siluete goveda.

Pre nego što je skrenuo konja pravcem kojim se kretalo krdo, Holidej začu Markovu psovku. Ipak, dopustio je da oba kauboja ostanu između njega i tako su sada sva četvorica jahala paralelno sa krdom. Markov prvi hitac oborio je sa konja prvog kradljivca stoke koji se bez glasa skotrljao na zemlju. Odjek pucnja još nije ni zamro u preriji kada je krdo jurnulo u stampedo.

Dok je pažljivo osmotrio najbliže kradljivce i zapazio njihovo prvo iznenađenje koje su oni morali da iskoriste. Odmah zatim, ugledao je još petoricu koji su jahali na čelu krda. Videvši da životinje kreću u trk, oni skrenuše s pravca i posle kraćeg dovikivanja, jurnuše prema stenovitim padinama.

Mark Najtvulf se vrlo vešto probijao kroz krdo u trku. Izustio je oštru kletvu kada je primetio da je jedan od njegovih kauboja pao i bio zgažen kopitama goveda. Nije stao pošto je znao da mu ne može pomoći i sa gorčinom pomislio kako je ovo neka vrsta rata u kome svako plaća neku cenu. Jače je mamuznuo konja i pošto je prvi stigao u podnožje padine, preciznim hicem je „skinuo” još jednog kradljivca. Onda se oprezno i lagano zaustavio želeći da proveriti da li je, po dogovoru, Marti Rodžers zauzeo svoju poziciju. Zadovoljno je klimnuo glavom ugledavši Rodžersa i još petoricu iz njegove grupe koji su upravo stigli do određene tačke između dva brda.

Najtvulf je odahnuo sa olakšanjem i poterao konja uz padinu. Na mestu gde je bio imao je dobar pregled situacije. Kroz oblak prašine sevali su pucnji i

dnevna žega više nikome nije smetala. I baš kada je hteo da potera konja među stenje, Marka je žestoka paljba navela da se predomisli. Blumro je okrenuo konja i dole, pravo ispred sebe, ugledao petoricu ljudi sa puškama čije su cevi blistale na suncu. Morao je da se povuče i iz zaklona razmotri razvoj situacije.

U tom trenu ugledao je Holideja i još jednog kauboja koji su terali konje niz padinu. Dok je paljbom iz kolta zaspao jednu veliku stenu iza koje su se sklonili kradljivci stoke. U podnožju stene naglo je skrenuo i već narednog trena, Mark je video njegovog konja praznog sedla.

Oštar bol u grudima prostrelio je Marka Najtvulfa, a mučnina mu je stisnula utrobu. To mu nije izgledalo pravično. Ne, nemoguće je, pomisli ogorčeno; pa zar da njegov prijatelj izgubi život u tuđem obračunu braneći tuđu stoku? Nije znao šta da uradi i kako da reaguje. Tada je video kako je i drugi kauboj pogođen, ali pošto je pao na zemlju, on se hitro bacio iza najbliže stene i po svoj prilici se spasao kuršuma koji bi ga dokrajčio.

Bes koji je svakog časa rastao bio je toliki da je Mark Najtvulf zaboravio na opreznost. Video je da Marti Rodžers usmerava čelo krda štiteći istovremeno Grega Hirona. Vešti i iskusni, njih dvojica su ipak uspeali da skrenu krdo u preriju. Goveda su još jurila, ali pošto pređu naredne dve tri milje, jednostavno će stati i početi da pasu.

Mark je sjahao s konja i sa punim revolverom se uputio uz padinu. Meci

su praštali oko njega, ali je nastavio da se penje znajući da je samo on u ovom položaju, odnosno, da može uspeti da stigne iznad mesta gde je bila sakrivena grupa kradljivaca. Stigavši do dve male stene, zaklonio se između njih i odahnuo. Puščani meci odbijali su se o ivice otkidajući komadiće kamena i prašine. Sačekao je još neko vreme, a onda polako izvirio i nanišanio na čistinu između drveća. Ispalio je nekoliko hitaca i odmah zatim čuo bolni jauk. Trenutak kasnije, neka osoba je posrćući izašla iz zaklona i dalje držeći revolver u ruci. Mark je pažljivo nanišanio rešen da ga „skine”, ali pre nego što je pritisnuo okidač, dva precizna hica pogodila su čoveka u srce tako da se bez glasa srušio na zemlju. Pucanj je došao sa malog uzvišenja desno od njega i kada je Mark pogledao u tom pravcu, ugledao je Holideja koji se lagano šunjao napred, očigledno tražeći bolju poziciju.

Trenutak posle toga na brdskim padinama zavladała je čudna tišina. Sunce je već zašlo za horizont i senke brda tamnile su padine i preriju ispod njih. Puzeći na trbuhu Mark je pošao napred, ali ga je žestoka paljba naterala da se vrati. Osetio je da mu je jedan kuršum okrznuo podlakticu, ali je za kratko stisnuo zube i ljutito opsovao. Sva sreća da kost nije povređena, pomislio je stežući ranu maramom. Sada je bio strahovito ljut i priželjkivao da se okršaj što pre završi. Jedan čovek mu je stradao, a jedan je bio ranjen i to je, samo po sebi, već bila dovoljna nesreća. Bilo mu je jasno da je nastu-

pajuća noć išla na ruku kradljivcima stoke.

Znao je da sada treba biti hrabar, čak pomalo lud. Zato je pročistio grlo i povikao najglasnije što je mogao – Svi napred!

Ali, banditi su ga preduhitрили. Jer, pre nego što je odjek njegovog povika zamro i izgubio se između okolnih stena, petorica konjanika izjahali su iz zaklona i, priljubljeni uz konjske vratove i neprestano pucajući, ustremili se na grupu Martija Rodžersa. Mark je nervozno ustao videvši da je Rodžers istrčao iz zaklona ne prestajući da puca iz svog revolvera. U prvom momentu izgledalo je da je pucao nasumice, a onda je jedan njegov hitac pogodio prvog konjanika koji se zaljuljao kao pijan, ali je ipak uspeo da se zadrži u sedlu.

Kada se oblak baruta razišao videli su Rodžersa koji je ostao da stoji u senci pored stena, sa revolverom spuštenim pored sebe. Kada su Dok Holidej i Mark Najtvulf stigli do njega, kolena su izdala hrabrog Martija pa se lagano skljkao na tlo i ostao da leži licem okrenut ka zemlji.

Dvojica prijatelja se samo nemo pogledaše.

* * *

– Nema smisla goniti ih. – dobaci Mark gorko. – Donesite poginule da ih sahranimo, a Rodžersa ćemo poneti sa sobom.

Ljudi su ćutke poslušali naredbu svoga nadzornika. Sada se prašina već potpuno slegla, a tri kauboja gonila su

krdo kroz preriju. Noć se brzo spuštala i postalo je prilično sveže. Pridruživši se Doku i Marku, Greg Hiron dobaci ozbiljnim glasom – Ako vam nekada bude trebao čovek da vas podrži, samo mi javite, mister Holideje. Smatraću to za čast.

Bila je već duboka noć kada su dotali krdo u ravnicu koja je okruživala Keslerov ranč. Čim su se okrepili i večerali, kauboji su požurili na počinak. Jedino je Mark pošao prema ranč kući znajući da ga tamo čeka stari Džejms. Začudio se što je i Lora pored njega, ali nije ništa pitao. Dok je ćutao i prepustio mu inicijativu.

– Prišli su nam sasvim blizu, tamo na onim stenovitim padinama iza Linzdejvog ranča. Pretpostavljam da su bili umorni, jer kada smo ih napali, razbežali su se kao stado ovaca. Opkolili smo ih na brdašcetu i na tom mestu pokušali da ih uništimo.

Mark je umorno prošao rukom kroz kosu, a Lora je rekla – To sada više nije važno, Mark. Trebalo bi dobro da se odmoriš – kazala je brižno, a onda se okrenula prema Holideju. – To isto važi i za vas pošto ste svi imali težak dan.

Dok je samo odmahnuo rukom i zagledan u nebo, odbio nekoliko gustih dimova.

Međutim, njegov prijatelj je nastavio. – Ja ću odspavati samo nekoliko sati, a onda ću krenuti u grad. Povešću sa sobom pet ljudi... Mislim da će mi to biti dovoljno.

– Dovoljno za...? – zapitala je Lora zabrinuto, dok je njen stric zamišljeno ćutao ne skidajući oči sa nadzornika.

– Da se dočepam Kraforda, Bakstera, Defilisa, Libmana i Bluma – odvratio je Mark svečano.

Na devojčinom licu pojavio se strah, a u očima se ogledalo očajanje.

– Tu petoricu? Da li si siguran da su to bili oni, Mark?

Najtvulf klimnu glavom.

– Jasno sam video Defilisa. Taj prokletnik je pogodio Martija! Kraford takođe nije sporan, a i Bakstera sam video iz dovoljne blizine da nikako ne mogu da pogrešim. Ostala dvojica su, bez sumnje, bili Libman i Blum.

Bleda u licu, Lora klonu. Mark je ustao i, nasuvši viski iz flaše, otpi veliki gutljaj. Žestoko piće mu je sada prijalo.

– Moram da pođem za njima, Lora. Uostalom, tvoj stric to dobro zna. Oni su ubili dva naša čoveka, jednog ranili i za to moraju biti kažnjeni. Svi do jednog. Pobegli su prema gradu, a jedan od njih, mislim da se radi o Defilisu, bio je ranjen. Znam da će se negde utaboriti da bi odlučili šta dalje. Hm... pretpostavljam da će nas očekivati još noćas, ali najdalje sutra ujutru. Zato ćemo poći u grad čim izađe sunce i raščistiti s tim ubicama.

Lora se okrenula prema stricu kao da traži pomoć, ali je stari Džejms ćutao. Bio je namršten, stisnutih usana i nekako čudno poguren.

Do tada samo posmatrač, Dok Holidej reši da se umeša u razgovor.

– I ja bih hteo da pođem. Ranč može ostati pod nadzorom mister Keslera i ostalih kauboja.

Ali Mark odlučno odmahnu glavom.

– Ne, Dok, ta ideja mi se ne sviđa. Iako pretpostavljam da su lupeži u gradu, nije isključeno da su negde skrenuli, pa kada mi odemo, oni se iznenada pojave u blizini. Ne, dragi prijatelju! Lora je suviše veliki ulog da bih je mogao ostaviti nezaštićenu. Verujem svojim ljudima, ali pitanje je da li su oni sposobni da se uhvate u koštac sa zločincima kakvi su Bakster, Kraford i ostali. To možeš samo ti, i zato očekujem da ostaneš ovde.

Holidej jedva čujno uzdahnu. Nije želeo ovakav razvoj događaja. Daleko od toga da je žudeo za okršajem, pošto je smatrao da obračun sa kradljivcima treba usmeriti drugim tokom. No, nije hteo da ostane na ranču pored lepe Lore čija blizina je u njemu izazivala ona osećanja i želje koje su vređale njegov odnos prema Marku. Iako korektna i pristojna, ta devojka je bila suviše lepa i privlačna da bi se čovek smeo igrati. S druge strane, njemu nije promaklo da je i ona sam bila sve manje sigurna u sebe. Istina, i dalje je bila uzdržana, ali niko nije mogao jamčiti da neće podleći nekoj, još nedovoljno izraženoj želji koju blizina lako može podstaći.

Ali, nije imao snage da kaže „ne” starom prijatelju. Osećao je da se sve više priklanja sudbini i to mu je na neki način godilo.

* * *

Rano jutarnje sunce obasjalo je veliko uredno dvorište i otkrilo atmosferu napetosti u ljudima. Pošto je Mark Najtvulf sa još četvoricom ljudi odjahao u grad, Dok Holidej je ustao i obišao ranč. Bio je prilično nervozan i jedva se savla-

đivao da ostane miran. Znao je dosta o pljačkašima stoke i bilo mu je jasno da će u gradu Mark imati pune ruke posla. No, to ga nije mnogo brinulo. Nadao se da će njegov prijatelj biti dovoljno razuman i ispričati šerifu Diganu šta se desilo i tako ga pridobiti da ovu stvar reše na zakonski način. Smatrao je da je bilo kakav nepromišljen sukob nepotreban i da iskusni Mark neće dozvoliti da ga savladaju bes i ogorčenje.

– No, još više od toga, nespokojnim ga je činila pomisao na Loru. U toku noći i jutra već nekoliko puta se setio izraza njenih očiju, smatrajući da u njihovom odnosu svaki čas može doći do nepredviđenih obrta.

Okrenuvši leđa štali, Dok začu neko kretanje u blizini kuće. Brzo se vratio nazad i kada je stigao na desetak metara od ulaznih vrata ugledao je Džejmsa Keslera obučenog i potpuno spremnog.

– Čini mi se da se obojica osećamo jednako, mister Holideje – rekao je sa smeškom. – Šta kažete na jednu šolju kafe?

– Da, to bi moglo biti dobro.

– Lora je već kuva. Mogli bismo i nešto da pojedemo. Hm... današnji dan će biti dugačak i zamoran.

Holidej zastade. U tom trenutku nije želeo da se susretne sa Lorom. Ili je ipak želeo? Neodlučnost mu se sigurno videla na licu pošto je Džejms žurno dodao – Sve je u redu, mister. Ono juče sam pogrešio.

On ga je nekoliko trenutaka ozbiljno odmeravao i sam se pitajući da li je rančer pogrešio ili ne. Ali, sada nije bio trenutak za bilo kakva objašnjenja.

Zato je samo klimnuo glavom i pošao za njim u kuću. Sto na stražnjoj terasi bio je postavljen, a u vazduhu se osećao svež, primamljiv miris jake kafe. Nešto kasnije začuo se zveket posuda i miris pržene slanine zagolicao im je nozdrve.

– Vaš prijatelj Mark je čovek na koga se ne može uticati da se predomisli – rekao je Džejms. – Došao je ovamo praćen lošim glasom i morao je da uloži mnogo truda da se dokaže.

Dok ga začuđeno pogleda. Bacivši kratak ispitivački pogled prema kuhinji, rančer nastavi mnogo tiše.

– Pretpostavljam da nije imao vremena da vam priča, ali koliko sam mogao da procenim vaš odnos, siguran sam da neće imati ništa protiv da vam ja kažem. Znate, Mark je neko vreme bio u zatvoru, jer je u Durangu teško ranio nekog čoveka. Sud je kazao da se radilo o prekoračenju nužne odbrane tako da je „zaradio” tri meseca zatvora sa teškim radom. On mi je to otvoreno rekao, pa smatram da je nepotrebno da to prikrivam. Dosta smo razgovarali i pošto je obećao da će se držati pravila ponašanja koja vladaju ovde, ja sam mu pružio šansu. I pokazalo se da nisam pogrešio.

Holidej je mirno saslušao Džejmsovu priču. Znajući Marka, nije ga nimalo začudilo što je u jednom trenutku bio u takvoj situaciji.

– Vi, dakle, odobravate što je otišao u grad sa ljudima, Keslere?

Džejmsa kao da je iznenadilo ovakvo direktno pitanje.

– Zar vi ne odobravate? – odvratio je pitanjem.

– Ne. U stvari, samo donekle.

– A šta biste vi učinili?

– Otišao bih u grad i odmah obavestio šerifa o svemu što se desilo. Zatim bih tražio da budem zaklet kao njegov zamenik i pustio da se stvar dalje odvija po zakonu.

Rančer je izgledao još više iznenađen.

– Možda bih i ja tako postupio... Istina, posle jučerašnjeg događaja, pomislio sam da ćete vi biti prvi koji će odjuriti u grad da se obračuna sa ubicama.

Dok se setno nasmeši.

– To bih učinio da sam mlad kao nekada, vatren i nepromišljen. Ali, sada više ne. Smatram kako sve treba da ima normalne tokove, a to je u ovom slučaju saradnja sa šerifom Diganom. No, ako dođe do obračuna mimo njega, pretpostavljam da on neće moći mnogo da učini. Zato mu treba iskazati poverenje i dati šansu, prvenstveno zbog toga da bi se sačuvalo što više ljudskih života.

– Primamljiva ideja, ali samo naizgled – odvrati Džejms tmurno. – Pa, Digan je već imao mogućnosti da sredi Kraforda i Bakstera. Prokleti Kraford već godinama divlja po pokrajini, a moji ljudi su ga nekoliko puta prepoznali kad nam je krao stoku. Drugi put je identifikovan kada je ubio jednog bankarskog činovnika i zbrisao sa ukradenih hiljadu dolara. Njegova glava je ucenjena i niko nije obavezan

da ga pozove na predaju pre nego što pripuca.

– To verovatno neće ni Mark? – zapitao je Dok.

Džejms slegnu ramenima i reče – Pa... nisam siguran – kazao je konačno. – I iskreno rečeno, nije me briga. Ovde su poginuli poštteni ljudi i ubice treba da budu kažnjene. Kada sam ja došao u ovu dolinu, kradljivce stoke smo hvatali i vešali ih na licu mesta. Čini mi se da je to ostavilo traga u meni i da prema takvima nemam ni trunke sažaljenja.

Holidej je mirno sedeo, ali je bio prilično neraspoložen zbog ovakvog razgovora. Trenutak kasnije, Lora im je donela kafu i doručak, tako da nisu nastavili razgovor. Ipak, u vazduhu se osećala određena napetost.

Naravno, devojka je to osetila i posle nekoliko minuta otvoreno upitala – U čemu je stvar? Zar nešto nije u redu?

– Samo male razlike u mišljenjima, dušo – odvrati njen stric kratko.

– A u vezi s čim?

Džejms pogleda u Holideja i nabra obrve. S druge strane, Dok skrenu pogled na ravnu prostranu preriju koja se kupala na jutarnjem suncu. Čutao je pošto nije želeo da dođe do nekog dubljeg sukoba između njih dvojice.

– Pa... ipak mislim da bih mogao da ti kažem, Lora – odvrati Džejms oprezno.

– Naime, Holidej se ne slaže sa Markovom odlukom, draga. On misli da nije dobro uradio što je otišao u grad da se lično uhvati u koštac sa Krafordom i ostalima. Mister Holidej kaže da je šerif Digan najpozvaniji za to.

Na devojčinom licu pojavio se izraz iznenađenja. Ali, to je trajalo samo nekoliko sekundi. Ispod oka je pogledala njegovo odlučno i mirno lice i shvatila da je iz svakog pokreta toga čoveka izbijala sigurnost. Dakle, on je bio vrlo razuman, izuzetno razuman čovek, čak mudriji od svih koje je do tada poznavala, uključujući tu i samog strica.

– I ja sam tog mišljenja, mister Holideje – izustila je posle kraće pauze. – To ubijanje je strašno glupo, a ljudi se ponašaju kao nepromišljeni maloumnici.

– Ponešto mora i tako da se obavi, Lora – dobacio je Džejms oštro. – Dobro, ne očekujem da jedna mlada žena tako nešto razume, ali smatram da bi Holidej trebalo da shvati. Jer, moji kaubojski su izgubili živote u tom okršaju i sve ukazuje na to da je glavni krivac Kraford. On se udružio sa Baksterom i to svi u ovoj pokrajini znaju. Osim toga, radi se o dvojici ubica čije su glave odavno ucenjene. Digan je to znao bolje od drugih, a ipak nije učinio ništa da ih privede pravdi.

Holidej odgurnu svoj tanjir i lagano ustade. Lora i Džejms su ga pažljivo posmatrali, sluteći da će ono što bude rekao biti važno za sve njih. Naime, Dok Holidej je izgledao kao čovek koji je bio na pragu konačne odluke.

Najzad, on pogleda u Loru i glasno reče

– Juče sam se borio sa Markom rame uz rame zato što je pošao da vrati vaše ukradeno stado. Tada drugog izlaza nije bilo i mi smo učinili ono što smo morali. Ali, sada je prerijski sukob prenet u

grad, što znači da mu se mora sasvim drugačije pristupiti. Ne očekujem da ćete me vi razumeti i shvatiti razloge zašto odlazim, ali...

– Odlazite? – prekinula ga je Lora iznenađeno.

– Da, odlazim pošto nije potrebno da ostanem ovde. Kraford i njegova banda dobili su juče dobre packe i mislim da određeno vreme neće nikog uznemiravati. Verovatno će otići u grad da zaleče zadobijene rane i snabdeju se svim potrebnim stvarima kako bi otišli u neki drugi kraj, malo dalje odavde. Ako to ne urade i ako ih Mark stigne, onda će to biti njihova stvar. Ja zaista nemam želju da u tome učestvujem, verujte. Osim toga, ovde imate dovoljno ljudi, te smatram da nemam nikavog razloga za ostanak.

Dok je govorio, Holidej je pažljivo posmatrao Loru uočavajući da se posle iznenađenja, na njenom licu pojavila strepnja, a zatim i strah. To jutro mnoge stvari su mu postale jasne. Na prvom mestu je shvatio da će, ako ostane, na neki način otkriti svoja osećanja prema toj divnoj mladoj ženi koja je bila verenica njegovog prijatelja. A to je po svaku cenu hteo da izbegne.

Zato se okrenuo i pružio ruku starom Džejmsu.

– Mislim da ćete me vi razumeti, Keslere. Ono što ste juče rekli, bilo je bliže istini nego što smo to obojica slutili. Zbog toga želim da odem... Recite Marku da ću svratiti da ga vidim nekom drugom prilikom, kada bude oženjen.

Džejms je ustao i srdačno mu pružio ruku. Zatim je zagrlio Loru i nežno je privukao k sebi.

– Možda ste u pravu, Holideje – odvratio je ozbiljno. – Došli ste u nezgodnom trenutku i mogu da vas razumem. Dakle, neka bude kao što kažete.

Dok klimnu glavom i ponovo pogleda Loru. Pokušao je da se nasmeši, ali to nije ispalo baš najbolje.

– Zbogom, gospođice Kesler – rekao je jedva čujno, a zatim se okrenuo i brzo udaljio.

Ona jednostavno nije mogla da se snađe. Ćutke ga je gledala kako se udaljava, a onda radoznalo pogledala svoga strica, nesposobna da shvati o čemu su njih dvojica malopre razgovarali.

– Ali... zašto, striče? Ponašao se kao čovek koji je nešto skrivio, a to uopšte nije tačno. Naprotiv, i sam znaš koliko nam je pomogao.

– Zato i misli da bi trebalo da ode, Lora. Ti sada to nećeš razumeti, ali tvrdim da ćeš kasnije shvatiti. Zato ga pustimo da ode, dušo.

Devojka se odvojila od njega, sada još više zbunjena. No, Kesler je nastavio sa doručkom kao da se ništa nije dogodilo. Zatim je ćutke ušla u kuću, praćena njegovim zabrinutim pogledom.

Džejms je znao da je njegova rođaka koju je voleo kao kćerku sada nesrećna, zbunjena i čak pomalo ljuta. Ali je isto tako znao da je iskusni Holidej našao najbolje rešenje. Znao je da će jednoga dana Lora to razumeti i zahvaliti mu što je tako postupio.

Dok je lagano osedlao konja i poveo ga ka izlazu iz štale.

– Odlazite, mister Holideje? – upitao ga je Greg Hiron koji se pojavio iza ugla.

On klimnu glavom i baci pogled prema istoku, gde je jutarnje sunce probijalo maglu koja se „gnezdila” na vrhovima visokog drveća.

– Da, ja ne mogu dugo da se skrasim na jednom mestu – kazao je kratko.

Hiron se okrenuo i ugledao Loru na ulaznim vratima ranč kuće. I Dok ju je spazio, pa mu se istog trena na čelu pojavila duboka bora.

– Imate li neku poruku za Marka, mister Holideje? – zapitao je Hiron učtivo.

– Ostavio sam poruku kod Keslera.

Kauboj se zbunjeno nakašlja. – Nedostajaćete nam – priznao je tiho. – Kada je jutros sedlao konja, Mark je mnogo pričao o vama, ističući da mu je posebno drago što ostajete na ranču.

– On će razumeti – dobacio je Dok i vinuo se u sedlo. Još jednom je osmotrio sve prilaze kući i pretpostavio da su padine obrasle šumom najverovatniji pravac eventualnog dolaska napadača.

Prijateljski se osmehnuo.

– I vi ste dorasli da se ponesete sa svakom situacijom, Hirone. Ne verujem da će ovde biti neke gužve i mislim da se Mark tu prevario. Ali, ako ipak dođe do sukoba, biće najbolje da se branite iz kuće.

– Naravno – složio se Hiron i ponovo pogledao ka mestu na kom je stajala Lora. Holidej je poterao konja pored

njega, mahnulo devojci rukom i preko sočne trave krenuo ka putu koji je vodio u grad.

* * *

Tom Tomas je stajao leđima naslonjen na šank i sa rukama visoko podignutim iznad glave. Iako je ovakav njegov položaj označavao pokornost Krafordu i Baksteru, reči pričljivog krčmara zvučale su sasvim drugačije.

– Za vas bi bilo bolje da se izgubite odavde, Kraforde. Ako Digan sazna da ste ovde, neće se dvoumiti da vas uhapsi.

– Ućutkaj ga! – prasnuo je Kraford ljutito.

Poslušavši ga, Erni Bakster mu je ćutke prišao i udario Tomasa drškom revolvera po glavi. Nesrećni čovek je samo zamlatarao rukama i bez glasa se skljkao na pod.

Dvajt Kraford je zatim otišao u prednji deo saluna gde su Defilis, Prisant i Blum trpali flaše viskija u bisage. Za to vreme, Erni Bakster je ispraznio Tomasove džepove, a onda razvalio fioku u šanku.

Izvadivši novac iz pretinca, nezadovoljno je progundao – Oh, samo ovoliko!? Prokleta hulja! Mora da mu glavnina stoji na drugom mestu. Pogledaću!

Dvajt Kraford ga je ćutke odmerio i kroz prozor pogledao niz ulicu. Košulja mu je bila krvava, a potmuo i neprijatan bol sve više mu je smetao. Užarenih očiju, prljav i neobrijan stajao je pored prozora ljutito stiskajući zube. Bio je temeljan, širokih ramena

i prilično snažan. Držao je revolver u ruci, a njegovi kratki debeli prsti nervozno su dobovali po dršci od orahovine.

Nekoliko trenutaka kasnije prišao mu je nasmejani Bakster. U banditovim očima video se zluрад sjaj, a tanke usne bile su nekako čudno iskrivljene i davale mu svirep izgled. Pet godina mlađi od Kraforda, Erni Bakster je već uživao reputaciju opasnog ubice. U predelima oko granice nije bilo čoveka koga se on bojao, uključujući i Kraforda, ali je bio dovoljno inteligentan da mu se nikada ne suprotstavlja, ili napravi od njega neprijatelja. Njih dvojica jahali su zajedno već dve godine, i mada nekada sve nije teklo baš glatko, bilo im je jasno da su prilično „ubitačna kombinacija” i da će mnogo više postići ako se drže jedan drugog.

Prilazeći Krafordu, Bakster dobaci – Našao sam dvesta dolara iza police sa flašama. Nije mnogo. No, sasvim dovoljno da se privremeno potkrpimo.

Kraford neodređeno klimnu glavom pošto ga novac u ovom slučaju i nije mnogo interesovao.

– Voleo bih da prvo sredimo Najtvulfa, a zatim i Digana ako nam bude pravio smetnje – kazao je zamišljeno.

– Misliš da će Najtvulf doći?

– Trebalo bi.

Dvajt Kraford klimnu glavom i okrete se želeći da proveriti šta rade ostala trojica. Defilis je imao zavoj preko grudi i s mukom se kretao po prostoriji. Od dolaska u grad već je popio bocu viskija, ali to nije brinulo Kraforda pošto je znao da je Defilis izdržljiv u piću.

Druga dvojica, Blum i Libman, nisu ga mnogo zanimali. U stvari, znao je da će im dobro doći u sledećem okršaju, ali kada budu napustili Dav Krik, reći će im da se čiste. Naime, Libman je bio suviše brbljiv, a Blum povučen i nekako tajanstven, pa čovek nikada nije znao šta misli.

– Hoćemo li se ovde ukopati, Dvajt?

– dobaci Bakster nešto kasnije.

– Da.

– Za ceo dan? Šta će biti kada dođe vreme da se salun otvori? Digan će hteti da zna šta se dešava i sigurno će nešto posumnjati.

Bandit se zadovoljno isceri.

– Doći će da proveriti i to će biti njegova najveća greška. Pored toga, pretpostavljam da će Mark Najtvulf stići rano s namerom da se obračuna i ne dozvoli nam da odjašemo.

Duran se osmehnu. Mrzeo je Najtvulfa zbog mnogih stvari. Pre četiri godine se potukao sa njim i dobio dobre batine. Tada nije bio povezan sa Krafordom koji nije voleo da njegovi ljudi upadaju u bespotrebne sukobe. No, Bakster nikada nije zaboravio te batine, kao što nije mogao da ne misli na lepu Džejmsovu rođaku koja je bila Markova verenica. Taj lupež ne može da bude toliko srećan, pomislio je ogorčeno, planirajući da ga sredi i posle se zabavi sa očaravajućom lepoticom Lorom Kesler.

– Znači, ostajemo... – promrmljao je kratko. – Nadam se da nas Najtvulf neće izneveriti.

Kraford se vratio do sredine prostorije i pregledavši pune bisage, kazao

Blumu da ih iznese napolje i veže za sedla njihovih konja. Prisanu je poslao da proveri verandu, Baksteru je rekao da ide na sporedan ulaz, a Defilisu dobacio da zauzme poziciju sa koje bi na oku držao celo dvorište saluna.

On sam je seo pored ulaznih vrata i počeo da kuje plan bekstva.

* * *

Negde oko podne, Holidej je ujahao u Dav Krik. Išao je bez žurbe, razmišljajući o nastavku putovanja, mestima i krajevima koje je želeo da vidi. Naime, želeo je da svrati u hotel i pokupi svoje stvari, a zatim, ne čekajući diližansu, odjaše iz grada.

Kratko je uzdahnuo pomislivši kako ovo viđenje sa starim prijateljem i nije ispalo naročito srećno. No, nadao se da će se sve srediti kad on bude daleko. Mark će se vratiti, a zatim će se on i Lora venčati, imati decu, i stari Džejms više neće morati da brine za budućnost svog ranča.

Prolazeći pored zgrade zatvora, osvrnuo se oko sebe i tek tada zapazio da u gradu vlada čudan mir. Znao je da je u to doba dana na ulicama ima puno ljudi, jer su građani i ljudi sa okolnih rančeva dolazili da obave različite svakodnevnne poslove. Naravno, tu bi se uvek našli i oni koji su dokoličili pred salunom, trgovinom, hotelom i drugim „zanimljivim” mestima.

Sada su na ulici bila dva starca koja su se odmarala u hladu ispred sudnice, i dve žene koje su nešto tiho razgovarale. Pogledavši ka salunu, ugledao je

na tremu tri čoveka koja nisu ulazila unutra, jer su vrata bila zatvorena.

Prolazeći pored zgrade zatvora, Holidej uspori što je više mogao. Istog trena, vrata su se otvorila i na njima se pojavio Tom Tomas, glave obmotane zavojem. Dok je zastao i odmah zaključio da se u gradu nešto desilo i da su, po svoj prilici, događaji počeli u salunu.

Šerif Digan je tmurnog i ozbiljnog lica išao za Tomasom i nešto mu tiho govorio. Čim je ugledao Holideja, klimnuo je glavom i dodirnuo rukom obod šešira.

Pošto mu je uzvratio pozdrav, Dok stade i upita – Šta se desilo?

– Mnogo toga, a vaš prijatelj Najtvulf je u centru svega – odvrati šerif jetko. – Nameravate li i vi da se umešate?

Holidej se namršti i iskusnim pogledom odmeri Kevina Digana. Odmah mu je bilo jasno da je čuvar zakona strašno nervozan i nezadovoljan i da želi na nekom da se iskali.

– Ne, nemam nameru – odgovorio je mirno. – Pošao sam iz grada, šerife, ali sam prethodno hteo da se vidim sa Markom. Gde je on?

– Otišao je da do smrti iskrvari negde van grada – odbrusio je Digan. – Hoćete li da znate šta je ostavio iza sebe?

Holidej pogleda u Toma Tomasa čije se lice bolno grčilo. Ovaj saže glavu i odvrati promuklim, tužnim glasom. – Krafordovi ljudi zaposeli su salun i tu u zasedi sačekali Marka i kauboje. Došlo je do krvavog obračuna i u opštoj pucnjavi petorica su poginula, a dvojica

drugih, uključujući i Marka, teško su ranjeni.

Dok se ispravi u sedlu osećajući kako ga obuzima zebnja.

– Hoće li Mark preživeti?

Tom slegnu ramenima.

– To je teško reći, mister Holideje. Naleteo je na kišu kuršuma, samo da znate. U stvari, trojica njegovih su obojeni iz sedla još pre nego što je bilo ko mogao nešto da učini i spreči krvoproliće. Onda je Mark jurnuo unutra... Ne znam kako je uspeo da uđe, ali kada sam ja istrčao iz saluna, Prisant Libman i Defilis su već bili mrtvi. Onda su Blum, Kraford i Bakster pobešli ostavljajući ga teško ranjenog.

Holidej zagrize usnu tako snažno da je u trenutku osetio jak bol. Očekivao je nešto slično, ali baš tako... Bio je strašno ljut zbog svega što je čuo, a ruka mu se mahinalno spustila na dršku revolvera.

No, Digan je došao do ivice trotoara i nastavio jetkim glasom – Naravno, ovo je samo jedna strana ovog događaja, Holideje. U pitanju je bila klopka postavljena za Najtvulfa i on je dobio što je zaslužio. Pre nego što je izdahnuo, jedan od njegovih ljudi mi je rekao da ste juče imali okršaj u preriji. Ako je to tačno, Najtvulf je trebalo da dođe i sve mi kaže. Neka me nosi vrag ako...

– Tomas reče da je Mark uleteo pravo u zasedu, Digane – prekide ga Dok bez oklevanja. – Bilo bi bolje da se zadržimo na tome, dok ne saznamo sve detalje.

Taman kada je šerif hteo žustro da uzvрати, ponovo se ubacio Tomas.

– Moj salun je skoro uništen, ali ja ipak ne osuđujem Najtvulfa. Kada bi i na mene neko pucao bez upozorenja, sigurno ne bih čekao i pitao šta se događa. Nego, bolje će biti da krenem tamo i vidim šta se može učiniti – dodao je i nesigurnim korakom se uputio prema salunu.

Holidej je okrznuo šerifa kratkim pogledom, lagano se okrenuo i poterao konja prema salunu. Dok je sjahao i privezao životinju, Tom i šerif stigli su i zastali pored zatvorenih vrata. Tomasu je trebalo dosta vremena da otvori salun i uđe unutra. Holidej je ostao na trotoaru i posmatrao grupu građana koja je izašla iz trgovine na suprotnoj strani ulice. Po izrazu njihovih lica odmah je shvatio da je događaj toga dana bio jedan od najgorih koji su doživeli u poslednje vreme.

Duboko je uzdahnuo i teškim korakom ušao unutra. U prostoriji je zatekao doktora koji je završao pregled petorice stradalih koji su ležali na stolovima. Cela sala bila je u neredu, stolice pobacane svuda okolo, police srušene, a stakla i razbijenih flaša bilo je na sve strane. Veliko ogledalo pored naherenih polica bilo je razbijeno, a šank poprskan krvlju.

Tišina u samoj prostoriji bila je mučna, gotovo jeziva.

Digan je promrmljao nešto sebi u bradu i upitao – Ima li za nekog od ovih bilo kakve šanse, doktore?

Čovek plavih očiju i svetle uredne brade odmahnu glavom.

– Ne, svi su mrtvi. Želiš li da organizujem sahranu za njih, Kevine?

– Ne, doktore, vi imate isuviše svog posla. Ja ću to nekako srediti. Vama hvala za sve što ste do sada učinili.

Čovek lagano zatvori lekarsku crnu kožnu torbu.

– Njima nisam pomogao, jer za tako nešto nije ni bilo šanse. Kakva šteta... toliki životi... Šta se tu u stvari desilo, Kevine?

Digan ljutito stisnu usne i Holidej zaključí da se šerif jedva uzdržava.

– Doneli su mi u grad prerijski rat, eto šta se desilo, doktore – odvratio je gnevno. – Budale su uzele zakon u svoje ruke, pošto su prethodno napravili zbrku u preriji.

– Zbrku? – dobaci Holidej cinično, po prvi put progovorivši od kada je ušao u salun. Među poginulima prepoznao je trojicu ljudi sa kojima je još juče jahao, a dvojicu bandita poznavao je još od sukoba u gradu. Naravno, nije mogao reći da mu je žao zbog njih, ali kauboji...

– Zbrku, nego šta – ponovi Digan prkosno. – Uostalom, šta vi ovde radite, Holideje? Verovatno hoćete da napravite još veći kaos?

Dok je ćutke odmerio šerifa razmišljajući na koji način da mu uzvрати. U tom trenutku prišao im je Tom Tomas noseći bocu i dve čaše.

– Vratio sam se u grad s namerom da odmah krenem na put i odem odavde, šerife – kazao je mirno. – Što se tiče jučerašnjeg okršaja, smatram da je Najtvulf pravilno postupio kada je pošao stopama kradljivaca stoke, što je u skladu sa nepisanim prerijskim zakonima. Kada ih je sustigao, napao ih

je i likvidirao koga je mogao, a ostale poterao u bekstvo. Posle toga smo sakupili Keslerovu stoku i vratili je vlasniku. Mislim da je to u redu.

– A posle toga je Najtvulf dojahao u moj grad jureći Kraforda i tražeći kavgu. Meni se uopšte nije obratio.

– To je njegov način – dobacio je Dok mirno.

Šerifovo lice se zacrvene od besa.

– Tačno tako, to je njegov način. Čim se nešto desi, on zaboravi na zakon i uzme stvar u svoje ruke. On je...

– I juče su stradala dva kauboja sa Keslerovog ranča, šerife – prekinuo ga je Dok. – Mark je znao da su to bili poštteni ljudi koji su radili svoj posao i smatrao je da ljudi odgovorni za njihovu smrt treba da budu kažnjeni.

– Da, kazna na njegov način! – grmnuo je čuvar zakona približavajući se Holideju. No, Dok je mirno sedeo na svom mestu kao da ga se Diganov bes ništa ne tiče.

– Lakše, šerife – opomenuo ga je ozbiljno i odlučno. – Ne volim takav ton u razgovoru sa mnom. Markovo ponašanje je velikim delom ispravno i vi to dobro znate. Naravno, on nije bezgrešan i u određenom trenutku je preterao, ali...

– Imao je šansu da mi se obrati, Holideje! Prošao je pored moje kancelarije i nije me čak ni upozorio! Sve je bilo mirno, tako da nisam ni sanjao da su Kraford i njegovi ljudi u gradu.

– Da, ali... vrata saluna bila su zatvorena i neko je mogao da se zapita zbog čega – progundao je Tomas.

Digan se besno okrete.

– Još nije bilo ni devet kada su Mark i njegovi ljudi došli u grad, Tom!

– Jeste, ali držali su revolvere u rukama. Mark Najtvulf nikada tako nije dolazio u grad, osim ako nije predviđao neku gužvu. Sve ovo moglo se izbeći samo da je neko imao oči u glavi...

– Zaveži, dođavola! – prasnuo je Kevin Digan i gurnuo Tomasa prema šanku. Bio je crven u licu i gnevno stiskao pesnice.

Posmatrajući ga, Tom Tomas shvati da je prešao sve granice i da mora da se zaustavi.

Neko vreme vladala je neprijatna tišina, a onda se šerif okrete prema Holideju.

– Ostalo je lako pogoditi, mister. Naime, vaš prijatelj je odjurio za Krafordom, Baksterom i Blumom. Nije verovatno da će ih stići sa dva kuršuma u sebi, a ako mu to i uspe, ne verujem da će bilo šta moći da učini. Ja formiram poturu i uskoro polazim za banditima: Ako usput sretnem Marka Najtvulfa, uhapsiću ga zbog nepoštovanja zakona i narušavanja reda i mira, bez obzira na podršku koju mu mnoge budale u ovom gradu otvoreno iskazuju! Ja se staram o redu i miru i ni po koju cenu neću dozvoliti da me neko zamenjuje!

Dok ustade, napravi nekoliko koraka i laktovima se nasloni na šank. Razmišljao je o svemu što je čuo i zabrinuto gledao niz ulicu.

Onda mu je Tomas prišao sasvim blizu i zbunjeno se nakašljao.

– Mister Holideje, – dobaci pošto mu je privukao pažnju – da sam na vašem mestu, ja bih pošao da potražim Mar-

ka. Prijatelj vam je teško ranjen i ne verujem... Znao sam pokušao da ga zaustavim, ali nije hteo ni da čuje.

Holidej klimnu glavom i u nekoliko koraka se nađe pored Kevina Digana.

– Možemo li na trenutak da razgovaramo u četiri oka, šerife?

Ovaj ga sumnjičavo odmeri.

– Šta hoćete, mister? Ja ne pravim kompromise ni sa kim!

Dok se nasloni na drugi kraj šanka i lagano odbi dim.

– Ovaj razgovor je za vaše dobro – dobacio je mirnim pouzdanim glasom.

Ton i stav ovog neobičnog čoveka ipak su učinili svoje; šerifovo lice odjednom je smekšalo i on odvrati mnogo tiše.

– U redu. Samo, znajte da nemam mnogo vremena. Predstoji mi toliko posla...

Dok ga hladno odmeri.

– Bez obzira na Markove greške, ipak se ne slažem da ga uhapsite. Za ostale me nije briga i obećavam da ću vam pomoći.

Šerif ga zapanjeno pogleda. Nije mogao da shvati da neko razgovara s njim na taj način. Bio je potpuno zatečen i u trenutku nije pronašao pravu reč kojom bi uzvratio. To je iskoristio Dok i nastavio – Vi ste već stvorili određenu sliku o meni, ali sam ubeđen da grešite. Nisam nikakav avanturista, niti čovek koji traži nevolje. Naprotiv, uvek kada za to postoji mogućnost držim se reda i zakona, što je veoma bitno.

Digan iskolači oči.

– Vi? Poznati revolveraš i kockar?

– Pa... za takvu „reputaciju” sam najmanje zaslužan, verujte mi. Nego, da li ste nekada čuli za šerifa Vajata Erpa i čuveni obračun kod „OK koral”?

Digan ćutke klimnu glavom.

– Dakle, vidite, to je to. Ja sam bio prvi partner Vajata Erpa i sa njim „omirisao” dosta baruta. Dok smo se borili sa raznim banditima svašta smo doživeli, a stotine kuršuma nam je proletelo pored glava. Dakle, ja sam prvenstveno čovek koji poštuje red i zakon. Ako mi ne verujete, imate telegraf i slobodno proverite svaku reč.

Šerif je bio zbunjen.

– Oh... sećam se „OK koral”. Dvojica protiv cele Klintonove bande. Da, bio je tu Vajat Erp i još jedan čovek...

–... koji je imao ime i prezime, i zvao se Džonatan Holidej – dopuni ga Dok. – Naravno, tada se za njega još nije znalo, ali kasnije... ljudi su ispleli različite priče, malo dodavali, a njegovi protivnici napravili od njega hladnokrvnog revolveraša. U tim preteranim pričama ima samo deo istine, šerife.

Kevin Digan je ćutao i ozbiljno posmatrao čoveka koji mu je, kada ga je bolje pogledao, delovao inteligentno i razborito.

– Pa... šta sada predlažete? – upitao je najzad.

– Predlažem da me pustite da se postaram za Marka, a vi pođete u poteru za onom trojicom. Kada nađem svog ranjenog prijatelja, vratiću ga na Keslerov ranč.

Šerif je zažmurio grčevito stiskajući šake i Dok je znao da se koleba.

– Ne znam, Holideje. Ali, vi kao da privlačite nevolje. Čim ste došli u grad upali ste u tuču, a onda učestvovali u prerijskom ratu.

– Ali, nisam ja počeo taj rat! Uostalom, koliko sam čuo, Bakster i Kraford su ucenjeni razbojnici i vaša prva obaveza koju nalaže zakon bila bi da ih gonite i uhvatite, a ne da vodite brigu o Marku Najtvulfu. Kada ga budem pronašao, odvešću ga na bezbedno mesto i više se neće mešati ni u šta. Posle toga, mogu vam pružiti svu pomoć koju kao šerif zatražite.

Digan duboko uzdahnu; zatim se osvrnuo i pogledao niz šank, gde su, na donjem kraju, stajali Tomas i doktor Kidvel i razgovarali sa nekoliko novodošlih građana.

– Još nisam sasvim siguran u vas, samo da znate – kazao je najzad, pošto je „povukao dobar” gutljaj. – No, šta drugo mogu da uradim? Po onome što sam do sada čuo, znam da ste hrabri i vešti sa oružjem. A kada dođem u sukob sa Krafordom i Baksterom, trebaće mi dobri i sposobni ljudi.

– Treba da znate da će se ta dvojica boriti do poslednje kapi krvi. Njima je svejedno da li će poginuti od metka ili će biti obešeni.

Šerif klimnu glavom.

– Tačno – složio se kratko. Sada je izgledao manje neodlučan i nesiguran.

– A šta vi nameravate?

– Da odem i potražim Marka.

– Kraford, Bakster i Blum otišli su brdskim prevojem ka Keslerovom ranču. Moja pretpostavka je da će se skloniti negde iza Linzdejevog poseda. To

je krševit i nepristupačan teren, a već dva puta uspjeli su da mi umaknu baš u tim krajevima. Pretpostavljam da imaju neko prigodno skrovište, ali nikada nisam uspeo da ga pronađem.

Dok je neko vreme zamišljeno ćutao, pa je onda kazao – A šta vi mislite o Linzdejevima, Digane? Zar oni ne bi mogli znati gde je to mesto pogodno za skrivanje?

– Ti prepredenjadi sigurno znaju ono što nas interesuje, ali u pitanju je običan šljam, verujte mi, Holideje. To su lopovi najgore vrste koji ne mare ni za koga osim za sebe.

Dok izvadi kolt sa drškom od slonovače pažljivo proverivši da li je napunjen.

– Ja onda ne bih čekao na vas, šerife. Kako bi bilo da ugovorimo mesto sastanka?

Digan malo razmisli, a onda reče – Južno od kuće Linzdejevih nalazi se mali kanjon koga zovu „Vrata Šip Poin-ta”. Da se nađemo tamo sutra ujutru? Ako ne možete da pronađete kanjon, sigurno ćete videti moje tragove. U redu?

– Slažem se. Onda, vidimo se tamo!

– I ne zaboravite da ja vodim glavnu reč, Holideje!

Dok samo klimnu glavom i izađe bez reči. Lagano je uzjahao konja i vratio se putem kojim je i došao. Ma šta da je pre toga nameravao, sada to nije dolazilo u obzir. Za trenutak je morao da zaboravi na svoja osećanja, Loru Kesler i sve odluke koje je jutros doneo.

Sada mu je bilo najvažnije da nađe svog nepromišljenog prijatelja koji je

bio teško ranjen i kome je trebala pomoć. Kada njega izvuče iz opasnosti, održaće reč koju je dao šerifu Diganu i poći u potragu za ubicama.

* * *

Jahanje po okolnim brdima nije dalo nikakvog rezultata. Naime, Holidej nije video nikoga niti naišao na bilo kakav trag koji bi mu ukazao kuda se uputio Mark Najtvulf. Ipak, još neko vreme je jahao na zapad, a onda okrenuo ka istoku. Konačno je na desnoj obali jednog potoka koji je presecao ravnicu naišao na tragove trojice konjanika, ali ništa nije kazivalo da se baš radi o Marku. Budući da je bio samo pet milja udaljen od Keslerovog ranča, zaključio je da bi bilo najbolje da se vrati tamo i proveriti situaciju, pa tek onda se uputi prema Linzdejevom imanju.

Čim je ujahao u dvorište, pred njega je istrčao Greg Hiron.

– Mark je na samrti, mister Holideje! – dobacio mu je ozbiljnim, zabrinutim glasom. – Eno, uneli smo ga u spavaonicu!

Dok nabra obrve i požuri prema zgradi. Tamo se na vratima gotovo sudario sa starim Džejsom. Ugledavši ga, rančerovo lice sinu. Odmah zatim, on glasno uzdahnu i dodade uzdrhtalim glasom – Ne možemo da ga osvestimo, Holideje. Poslali smo po doktora Kidvela, ali on se još nije pojavio. Šta se desilo u gradu? Niko od ljudi se nije vratio!

U tom trenu na vratima se pojavila Lora i preko stričevog ramena osmotri-

la Holideja, No, pre nego što je uspela nešto da kaže ili učini, Dok odvrati – Došlo je do velikog okršaja, Džejmse. Mark je naleteo na Krafordovu zasedu. U stvari, prokleti banditi su zapucali čim su ih ugledali. I pre nego što je bilo ko mogao nešto da preduzme, tri vaša čoveka su bila mrtva. Onda je Mark uleteo u salun i likvidirao Defilisa i Prisanu. Tom prilikom je ranjen, ali je ipak pošao za Krafordom, Blumom i Baksterom koji su uspeli da pobjegnu.

Lice Džejmsa Keslera bilo je bledo kao kreč.

– Znači tako... – promućao je s gorčinom. – Izgubili smo trojicu ljudi, Mark je teško ranjen, a ubice su odmaglile. Situacija je jako loša i mi smo na gubitku...

Lora je prišla bliže stricu i stavila mu ruku na rame. Holidej je ćutke prošao pored njih i ušao u spavaonicu. Čučnuo je pored kreveta, osmotrio sive, ukočene crte Markovog lica i oslušnuo njegovo krkljavo disanje. Pošto je mnogo puta bio u prilici da vidi teško ranjene ljude, iz iskustva je znao da njegov prijatelj nema mnogo šansi. Ipak, za njega samog je najgora od svega bila pomisao da ne može ništa da učini kako bi mu pomogao.

Začuo je šum koraka iza sebe i brzo se uspravio. Pred njim je stajala Lora, suznih očiju, bleđa, dok su joj usne vidno podrhtavale.

– Ostanite pored njega dok lekar ne dođe, gospođice Kesler – kazao joj je kratko.

– Neću ga napuštati – kazala je jedva čujno. – Stalno ću biti tu. Samo... šta sada da radimo?

– Ovde ništa – dobacio je Dok kratko i požurio do Džejmsa koji ga je čekao napolju. Tu se već sakupila grupa kauboja kojima se kratko javio i dobacio – Kraford, Blum i Bakster pobjegli su prema Linzdejevom ranču. Šerif Digan je formirao poteru koja će krenuti za njima, tako da ni jedan od vas ne treba da rizikuje život. Mark će se možda izvući, a možda i neće... Znam kako vam je, ali sam isto tako siguran da bi on želeo da ostanete ovde i čuvate ranč.

– Hoćete li se vi pridružiti poteri? – upita Greg Hiron.

– Hoću. Mark mi je bio prijatelj.

– I meni takođe. Zato ću poći sa vama, mister.

Holidej odlučno odmahnu glavom.

– Ne, ja ću poći sam. Ti ostani ovde i uradi ono što bi i sam Mark učinio, Greg. Postavi ljude za odbranu, jer ako poteramo hulje iz brda lako se može desiti da se upute baš ovamo.

Rekavši to, Holidej se vinu u sedlo. Kauboji počеше polako da se okupljaju oko Hirona, očekujući da im izda određena uputstva. Osvrnuvši se da provjeri nije li Lora slučajno izašla, Džejms Kesler priđe Holidejevom konju i reče – Mislim da bi trebalo da znate jednu stvar, mister.

Dok ga zbunjeno odmeri.

– A to je?

– Pa... tiče se Lore i Marka. Pre ove pucnjave rekla mi je da je odlučila da raskine veridbu. Ne znam šta se sa

njom desilo, ali otkako ste vi došli, ta devojka se potpuno promenila. Sada, pošto je Mark u ovakvom stanju, ona ne može nazad.

Holidej je bio zatečen.

– Da, razumem vas u potpunosti, Džejmse. Ipak, ona je dala obećanje i tako neka ostane, bez obzira da li će se Mark izvući. Ja nisam kradljivac žena, a pogotovu ne žena svojih prijatelja. Recite joj to, da ne bude u zabludi.

Rančer zbunjeno ustuknu shvativši da je opet napravio zbrku. U stvari, nameravao je da kaže Holideju da bude oprezan i da njegov život za Loru znači mnogo i da treba da se čuva zbog svih njih. No, sada nije bilo vremena za ispravke. Samo je otpozdravio Holideju i laganim teškim korakom krenuo ka spavaonici.

Ali, Lora je već bila na vratima. Uplašenim pogledom je ispratila Doka koji se već udaljavao i pogledala u svog strica.

– Otišao je u poteru za ubicama – odgovorio je rančer na pitanje koje joj je pročitao u očima.

Njoj zastade dah.

– Oh, ne! – uzviknula je. – Pa to ne može biti!

On je nežno zagrli.

– Žao mi je, ali tu ništa ne mogu da izmenim, devojko. Događaji ponekad ne idu onako kako mi želimo. Otišao je za ubicama i ko zna da li će ostati živ. Mi tu ne možemo ništa. Ako se i vrati, sigurno će otići i ti to moraš da prihvatiš.

Ona ga pogleda očima punim bola.

– Ali zašto ga ne zaustaviš, striče? Iz toga ne može prosteći ništa dobro! Zašto je potrebno da ide kada će ih šerif pronaći i pohapsiti?

Džejms Kesler je ćutao i mirno gledao za konjanikom. U trenu je shvatio mnogo toga i bez obzira što su događaji oko njega bili puni tuge, on se za tren nasmeši. Naime, bilo mu je jasno da je Dok Holidej izuzetan čovek i da u svom životu sigurno neće imati prilike da upozna još jednog takvog.

Zato je još jače prigrlio devojku koja je jecala i poveo je u spavaonicu.

– Tvoje mesto je sada pored Marka – kazao je tiho. – Usredsredi se sada na to, Lora, bez obzira koliko te boli.

Ona je tromim korakom prišla postelji i zagledala se u lice čoveka kome je obećala sebe, čoveka za koga je ranije verovala da joj znači sve na svetu. Sada je znala da je grešila, ali šta je mogla da učini? Čovek koga je stvarno želela upravo se udaljavao, odlazio je iz njenog života i bilo je pitanje da li će ga uopšte ponovo videti.

Pri pomisli na to, gorko je zajecala.

* * *

Zadihan od napornog jahanja, Dok je sedeo na konju ispred neuredne brvnare i osluškivao pijano pevanje koje je iznutra dopiralo. Video je nekoliko praznih boca viskija koje su razbacane ležale na verandi i sve mu je bilo jasno. Malo dalje, jedan mršavi pas pokušavao je oglođe neku staru kost, uopšte ne obraćajući pažnju na njega.

– Hej, vi, unutra! – pozvao je glasno.
– Izadite!

Pevanje se utišalo, ali se posle toga začulo ljutito gundanje praćeno ponekom psovkom. Ipak, on je strpljivo čekao. Posle dva–tri minuta vrata su se otvorila i na pragu se pojavio sredovečan čovek izboranog lica i neuredne brade.

– Ko si ti? – promumlao je nervozno.

– Ja sam Džonatan Holidej, prijatelj Marka Najtvulfa. Tražim trojicu ljudi koji se zovu Kraford, Bakster i Blum.

Čovek se za trenutak namrštio, a zatim mu oči zlokobno blesnuše.

– Baš tako? – pitao je promuklo.

U unutrašnjosti kuće začula se neka lupa, a odmah zatim još dve neuredne, nešto mlađe prilike izviriše iza starog.

– Imamo posetu, oče? – upitao je niži.

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno. Posmatrao ih je nekoliko trenutaka, a onda upitao – Vi ste Linzdejevi?

Stari se glupo isceri.

– Da, Holideje, ja sam Dejv Linzdej, a ti si na mom imanju.

– Baš nezgodno – odvrati Dok mirno, držeći ruke na jabuci sedla.

– Holidej? – dobaci onaj viši i mršaviji. – Kako se taj našao ovde, tata?

Dejv odmahnu rukom.

– Ne znam, Džeje. I nije me briga, ukoliko se što pre izgubi odavde. Nikada mi se nije svidao smrad nepoznatih došljaka.

Holidej nije reagovao. Samo je ispod oka osmotrio okolinu tražeći trećeg sina. Naime, sećao se da mu je Mark

pričao ovoj porodici kada su se dan ranije vraćali iz okršaja sa Krafordovom bandom. Neprijatni, nepristupačni i prilično divlji, kazao mu je tada. No, to ga nije plašilo, pošto je i ranije imao posla sa sličnom sortom.

– Kraford je i ranije koristio vaš ranč – kazao je mirno. – To je učinio i sada, kada je teško ranio mog prijatelja i ja ću učiniti sve da ga nađem. Svratio sam ovamo zato što mislim da znate gde je njegovo skrovište. To ćete mi sada reći.

Ban Linzdej prasnu u glasan smeh. Zatim je odgurnuo sina, nekako se doteturao do ivice verande i uhvatio se za stub.

– To je vrlo drzak način razgovora za jednog došljaka, Holideje. Tražiš li kavgu s nama?

– Tražim obaveštenje – odvratio je Dok kratko.

– Mister, bilo bi bolje da se izgubiš što je moguće pre. Mi smo poznati po tome što ne volimo došljake, a pogotovo ne one koji su drski poput tebe.

– Najbolje će biti da ga opkolimo i skinemo s konja, tata – dobaci onaj niži. – Šteta što i Al nije tu, pa da uživanje bude potpuno.

Holidej je uhvatio njihove poglede. Video je kada su jedan drugome dali znak za napad. To mu je odgovaralo pošto se i sam žurio.

Već sledećeg trenutka, dva hica su zapraštala između očevih nogu, treći je okrznuo Džeja po prstima, dok je četvrti „zagolicao” drugog sina po ramenu. Sva tri čoveka ukočila su se u pokretu i preplašeno zurila u stranca

koji je mirno sedeo na konju i posmatrao ih kao da se ništa nije desilo.

– Ja... šta... ovo je bilo dobro, Holideje – dobaci Dejv Linzdej iskeživši se.

– Možemo i ponoviti, drugar.

– Ne, zaista nije potrebno! Hm... danas si nas nadigrao, čoveče. Dakle, rekao si Kraford?

– Tačno tako. Biću ti veoma zahvalan, Linzdeje.

Čovek ga zbunjeno pogleda i promuća – Tamo ispred nas su planine „Šip Point”, vidiš li? S jednog na drugi kraj ih možeš proći za dan, veruj mi. Hm... nikada neću razumeti kako ga Digan nije mogao naći... Dakle, ja bih pošao do južnog kraja, jahao do dve velike stene koje se nalaze sa obe strane puta, a onda nastavio pešice. Kraford može sa osmatračnice da skine svako- ga ko dolazi.

Dok zadovoljno klimnu glavom.

– Hvala i ne zamerite zbog ovoga. Inače nemam običaj da od ljudi pravim sebi neprijatelje.

Dejv Linzdej slegnu ramenima.

– Ovde nisi stvorio neprijatelje. Idi svojim putem, Holideje.

Dok obode konja i krenu prema planinama. Kada se malo udaljio, još jednom je razmislio o Linzdejevima rečima. Nadao se da je šerif Digan našao trag ubica pošto bi im to uštedelo dosta vremena. Zato je poterao konja u trk..

Jahao je celo posle podne i u sumrak stigao do potoka. Tu nije bilo ni šerifa, ni potere, niti bilo kakvog znaka da su tuda prošli ljudi. Ipak, lagano je sjahao izvadio cebe iz bisaga i opružio se.

Za trenutak je sklopio oči i pokušao da se odmori.

Ali, to mu nikako nije polazilo za rukom. Čim bi sklopio oči, pred sobom bi video Marka, suzne oči Lore Kesler i setio se poslednjih reči njenog strica.

* * *

– Planina „Šip Point”? – ponovio je Kevin Digan mršteći se. Ljudi iz potere sedeli su na konjima iza njega i nazirali se samo kao nepomične noćne senke u mraku.

Oko njih je lebdela tišina prerije prekidana uobičajenim noćnim šumovima.

– Tako je rekao Dejv Linzdej – dobaci Holidej kratko.

Šerif ga sumnjičavo odmeri.

– Išli ste da razgovarate sa njim?

– Da. U početku su nam se mišljenja razilazila, ali kasnije smo se sporazumeli. Ne verujem da me je slagao.

Čuvar zakona je umorno uzdahnulo. Dugo jahanje od grada učinilo je svoje – sada ga je sve bolelo, a ramena su mu umorno klonula.

– Ti nevaljalci slagali bi za čašicu pića, mada... I ja sam ranije naslućivao da se taj prokletnik sakriva u planini „Šip Point”. Pretresao sam taj predeo nekoliko puta i nisam nikada naišao na tragove. Doduše, moram priznati da ima bar desetak raznih puteva kojima se može pobeći.

– Koliko je daleko ta oblast?

– Tri do četiri časa jahanja.

– U redu – odvrati Holidej mirno. – Zato bi bilo najbolje da se ovde odmori-

mo i krenemo pre zore, tako da ujutro već stignemo do planine.

Digan se bez pogovora složi.

– Mislim da je to u redu – odvrati i odmah se okrete kako bi izdao ljudima potrebna uputstva. Posle pola sata, u malom logoru vladala je tišina. Umorni ljudi su spavali pošto su zamor i svež noćni vazduh učinili svoje.

Šerif je prostro ćebe nedaleko od Holideja; neko vreme se nervozno vrpolio i osluškivao tihi razgovor ljudi. Živnuo je videvši da je Holidej zapalio cigaru i brzo upitao – Ne spavate?

– Još ne – odvrati Dok kratko. – Nego, možete li mi preciznije objasniti gde se tačno nalazi ta planina, Digane?

– Tačno napred, prema granici. U stvari, kada se stigne do kraja ravnice, naiđe se na nekoliko brda. Najveće od njih je planina „Šip Point”.

– Ah, tako... Dejv Linzdej je rekao da se u nju može ući sa dve strane, takozvanim severnim i južnim putem.

– Mi ćemo ući sa severa i poterati ih tako da će morati da prođu kroz jedan kanjon na jugu. Ako tamo postavimo nekoga da ih sačeka u zasedi, biće veoma lako.

Dva čoveka ćutke su se gledala međusobno se procenjujući. Između njih je postojalo neko međusobno razumevanje, čak i vrsta poštovanja. Nisu nastavili razgovor, već su se prepustili svojim mislima. Kada je napokon začuo šerifovo ravnomerno disanje i Dok je zatvorio oči.

No, ipak nije mogao da zaspi. Ležao je, osluškivao i puštao da časovi prolaze, a san mu nije dolazio na oči...

Sati su prolazili i negde oko ponoći, Holidej je ustao i nečujno osedlao svojega konja. Nekoliko trenutaka posmatrao je usnulog šerifa Digana, a onda poveo konja uz obalu potoka i uzjahao ga tek kada se udaljio od logora nekih stotinak metara.

Zatim je pustio da životinja sama odabere put ka zapadu.

Noćni vazduh je bio hladan i u ravnicima se nije ništa micalo. Kada su se na istoku pojavili prvi znaci dolazećeg dana, on je već bio blizu brda koje su Linzdej i Digan pomenuli. Gledajući ispred sebe, osmatrao je kako iz tame noći izranja i postaje sve vidljivija tamna gromada planine „Šip Point”. Ona se dizala jedno stotinak metara više od ostalih brda i bila zaista dominirajuća u celom kraju.

Zastao je došavši do prvog uspona, napojio konja i pustio da se malo odmori. Onda ga je poterao uz padinu i nastavio da se penje, sve dok nije stigao u visinu nižih brda. Ovoga puta nije želeo da se odmara, već je bez zaustavljanja pošao ka jednoj dugačkoj dolji. Nastavio je „dobrim” tempom i stigao gotovo do kraja uvale u trenutku kada su se prvi zraci sunca pojavili iza brdskih vrhova.

Bio je siguran da će se naći na putu Krafordu, Baksteru i Blumu kada ih šerif Digan potera iz njihovog skrovišta.

* * *

Dva časa pre zore Džeri Dison je probudio šerifa Digana. Ostali su već

sedlali svoje konje, a dvojica ljudi pripremali su kafu na vatri.

Čim je Digan otvorio oči, Dison je rekao – Vreme je da pođemo, Kevine.

Šerif ga je nekoliko trenutaka pospano posmatrao, a kada je shvatio gde je, klimnuo je glavom i bez reči ustao.

– Koliko je sati, Džeri? – zapitao je.

– Koliko mogu da procenim, sada je oko tri. Rekao si da bi za izlazak sunca mogli da stignemo do planine „Šip Point“.

Digan je klimnuo glavom i još jednom protrljao oči. Zatim je otišao do potoka i umio se.

– Holidej je otišao, je li? – upitao je vraćajući se.

Dison klimnu glavom i nabra čelo. Naime, odmah čim se podigao primetio je da nedostaje Holidejev konj.

– Pretpostavljao sam da će otići – promrmlja Digan dok se posluživao kafom. – Ali dobro, treba da se koncentrišemo na ono što nam predstoji.

Desetak minuta kasnije, bio je u sedlu kao i svi ljudi iz potere. Svi su ćutali i posmatrali ga sa nestrpljenjem.

– Dakle, važna stvar koju sam najavio je da komandu nad grupom predajem Disonu. Vaš zadatak će biti da dođete u klanac blizu brda „Šip Point“ i otuda poterate Kraforda i njegovu bandu. Mislim da nećete imati mnogo muke; jašite na rastojanju, osmatrajte teren i ne žurite. Nemojte da se skrivate i šunjate, već naprotiv; pravite što veću buku. No, oružje neka vam bude spremno za slučaj da hulje požele da se bore. No, sumnjam da će uraditi tako nešto.

Ljudi su slušali, ali se na licima mnogih moglo pročitati nespokoјstvo. Naime, Džeriju Disonu se nije moglo ništa prigovoriti, jer je bio sposoban i vešt trgovac i hrabar čovek. No, mnogi su mislili da nije dovoljno iskusan da vodi poteru.

– Što se mene tiče – nastavi Digan odlučno – idem da se nađem sa Dokom Holidejem i na južnom kraju lanca sačekam Kraforda koji će sigurno tuda proći kada se bude uputio preko granice. Ako čujemo pucnjavu, dojahaćemo da vam pomognemo.

Digan pogleda preko ravnice i izusti tihiu kletvu. Pomisao na dugo jahanje više ga je brinula nego pomisao na predstojeći okršaj.

– A sada mogu da pođem – rekao je kratko. – Džeri, vi krenite prema severu i na polovini puta se odmorite otprilike jedan čas, kako bi mogli da stignete nešto posle izlaska sunca. Ja odlazim. Držite se uputstava i sve će biti u redu.

Džeri Dison ozbiljno klimnu glavom i uzdahnu. Brinuo je što je morao da se prihvati odgovornosti za celu grupu. No, znao je da ništa ne može odvratiti Kevina Digana od već jednom donete odluke. Pogledom je ispratio šerifa koji se uputio obalom potoka i okrenuo glavu tek kada se njegova silueta izgubila među drvećem.

Onda je komandovao pokret i ljudi pođoše.

* * *

Gušter je kliznuo niz glatku stenu i zastao pored Holidejeve ruke. Kada je

digao glavu prema čoveku, sunčev sjaj je blesnuo na njegovim rožastim leđima. Holidej se nije ni pomakao, jer je iza stena koje su se nalazile iza njega čuo neki šum. Gušter je malo okrenuo glavu procenjujući situaciju, a kada se nije desilo ništa što bi ga ugrozilo, šmugnuo je u senku kamena. Nekoliko sitnih kamenčića pomerilo mu se pod nogama i otkotrljalo do dna klanca.

Dok obrisa znoj sa čela i pogleda napred. Ispred njega je, potpuno ispunjen tamnom senkom, zjapio otvor klanca. Okolo se ništa nije micalo, osim što je slab povetarac dizao spirale providne prašine.

Malo zatim, Holidej opet začu slab šum. Lagano se osvrnuo, izvukao kolt i uperio ga u pravcu odakle je šum dolazio. Čekao je bez pokreta i prošlo je gotovo pet minuta pre nego što se uverio da gore ima nekoga, odnosno, da je taj nepoznati isto tako obazriv kao i on sam. Ruka mu je čvršće stisnula dršku kolta kada je senka izronila iz stene odmah zatim pojavio se i obod šešira ispod koga su gledale simpatične, prodorne oči Kevina Digana.

Holidej u poslednjem trenutku vrati kolt u futrolu.

– Zar hoćete da izvršite samoubistvo, Digane?

Šerif samo klimnu glavom i ne reče ni reč. Njegov pogled kliznuo je do ulaza u klanac.

– Možete doći ovamo dole – dobaci mu Holidej. – Iako mislim da okolo nema nikoga, ipak je bolje da se držite zaklona.

Kevin Digan je sačekao nekoliko trenutaka, a zatim se bukvalno srozao niz padinu vukući za sobom kamenčiće i prašinu. Sišavši do Doka, obrisao je znoj sa čela i kada mu je ovaj dao čuturicu, žudno ju je prineo ustima.

Tek kada je utolio žeđ, Kevin Digan je progovorio. – Video sam da ste dole vezali konja, Holideje. Išli ste malo peške?

Dok klimnu glavom.

– U ovakvim situacijama bolje je biti oprezan.

Digan ga ozbiljno osmotri, a onda ponovo skrenu pogled ka klanacu. Njih dvojica su se nalazili samo petnaestak metara daleko od dve velike stene koje su razdvajale put.

– Da, mislim da ste u pravu – složio se kratko.

– Zar vi niste trebali da budete sa poterom, šerife? – upita Dok bez okolišenja.

– Mogu to oni i bez mene, Holideje. Glavni posao će se obaviti ovde, to znate i sami, zar ne? Pa zbog te činjenice ste i otišli usred noći!

Dok se nasmeši krajem usana.

– Kada bi potera trebalo da krene?

– Pa, sada je vreme.

– Šta nameravate, ako se suočimo sa Krafordom, Baksterom i Blumom?

– Pružićemo im šansu da polože oružje, zar ne? Ako ne pristanu, pobićemo ih. Neće moći ni nazad ni napred.

– Boriće se na život i smrt – predočio mu je Dok.

– To je tačno.

Začutali su znajući šta im predstoji. Mada se ni jedan od njih nije bojao

smrti, u tim trenucima čovek je morao da bude strahovito jak i ne izgubi prisustvo duha. Neko vreme vladala je tišina, a onda je sa drugog kraja klanca do njih dopro odjek konjskih kopita.

Digan je odmah zauzeo položaj za borbu i očekivao. Pošto je topot postajao sve jasniji, on nervozno zagriže usnu i dobaci. – Ja ću preći na drugu stranu. Ne pucajte dok ja ne opalim.

I taman kada se digao iz zaklona i kročio na čistinu, začuo se pucanj. Iako se munjevito izmakao, kuršum ga je ovlaš okrznuo po butini. Proklinjući i psujući, bacio se na zemlju.

I Dok je bio iznenađen, ali nije oklevao: ispalio je tri uzastopna metka prema steni ispred njih kako bi omogućio Diganu da se vrati u zaklon. Sada su znali da je jedan od bandita pošao napred, verovatno da proveriti izlaz iz klanca. Ta činjenica učvrstila je Holideja u uverenju da je Kraford prepređen i veoma opasan protivnik.

Za to vreme šerif je uspeo da se dotetura do zaklona: mada je prilično krvarila, rana na butini je više ličila na ogrebotinu. Šerif je ljutito psujući otkinuo rukav košulje i spretno je povezo.

– Tamo nema nikoga, je li? – podsmešljivo je dobacio Doku.

– Nije izgledalo da ima – odvratio je Holidej mirno, znajući da Diganova ljutnja neće dugo trajati. Sada je već bolje poznavao šerifa i bilo mu je jasno da on nikada ne okrivljuje druge za svoje greške. Isto tako, bio je siguran da je šerif proveo dosta vremena osma-

trajući teren, pre nego što je pošao da mu se pridruži u zaklonu.

– Dobro, ali neće proći pored nas. Moraćemo da ih zadržimo, Holideje.

Dok nije ništa odgovorio; samo je seдео priljubljen uz toplu stenu i posmatrao izlaz. Sada je topot kopita bio još mnogo jasniji i on zaključio da su u pitanju dva konjanika koji jure klancem. Onda se za tren osvrnuo oko sebe.

– Kako vaša noga, šerife? – upitao je ljubazno.

– Boli, ali ne mari. Kako bi drugačije i moglo biti? Ali, ne brinite za mene, usredsrediću se na to da nam lupeži ne promaknu.

Dok se promisekolji na svom stražarskom mestu, ne ispuštajući iz ruku kolt, a iz vida izlaz iz klanca. Trenutak kasnije, pored stene su se pojavila dva konja i on je pažljivo nanišanio. No, senka u klancu bila je tolika da nije mogao baš najbolje da vidi. U istom času, bandit sa vrha brda odjednom se pojavio i oslanjajući se nogama na okomitu liticu, počeo je da klizi dole pokušavajući da ne padne.

Kevin Digan je resko dobacio – Taj je moj!

Odmah zatim je opalio dva puta. Prvi metak pogodio je bandita u rame, a drugi je promašio.

– To je Blum! – promrljao je besno. – Prokletnik, uspeo je da se otkotrlja iza stene.

– Da, da... – dodade Holidej ljutito. – A Bakster i Kraford povukli su se dublje u zaklon.

– Zabrljali smo – reče Digan sa uzdahom. – Možda sada neće ni pokušati da

prođu. Ali, dobro... moraćemo sačekati koliko je potrebno.

Još dok je on govorio, iza mesta gde su se ova dvojica sklonila, odjeknula je paljba. Verovatno iznenađeni, banditi su bili primorani da se okrenu i pripućaju na poteru koja im se približavala. Odjek pucnjava potresao je ceo klanac da bi se na kraju uz odjeke izgubio u daljini.

Kraford i Bakster su se za tren povukli u zaklone, želeći da predahnu.

– Blume, jesi li živ? – povikao je Kraford ne znajući šta se desilo sa trećim banditom.

Umesto odgovora, ovaj potrča preko čistine. Bio je samo dvadesetak stopa daleko od dna klanca i svojih prijatelja, bandita i ubica. Iako ranjen, kretao se dosta brzo. Kada se već približio zaklonu, zapeo je za neki kamen i zaturao se. To je iskoristio Kevin Digan i pažljivo nanišanio.

Ovoga puta šerif nije promašio. Četiri precizna hica ispaljena jedan za drugim pogodili su cilj i odbacili Bluma daleko u stranu. Pokušavajući da se uhvati za nešto čvrsto, bandit je zamlatarao rukama, a onda skliznuo preko ivice i kao vreća pao na dno klanca.

Kevin pljesnu rukama i pogleda Holideja koji je još uvek bio tih i nepomičan. Sada, kada ga je malo bolje upoznao, šerif je znao da Dok čeka svoju šansu.

Neko vreme su ćutali i čekali.

– Ako ih potera i dalje bude pritiskivala, moraće da rizikuju i probiju se pored nas – dobaci Digan zamišljeno.

– Mislim da će probati onom drugom stranom.

Dok klimnu glavom pošto je tako nešto već ranije pomislio. Suprotna strana bila je načičkana stenama pogodnim za zaklon i obrasla gustim žbunjem. Bilo je, doduše, i nešto brisanog prostora, pa se nadao da će ih tu zadržati.

– Neće proći – kazao je kratko i rukom pozvao Digana da ga sledi. Zatim su puzeći prešli poslednji deo padine sve do ravnog dna klanca. Bili su napeći, ali spremni. Preostalo im je da čeka ju razvoj događaja i reaguju u pravom trenutku.

Uskoro se začula žustra pucnjava, što je značilo da se Kraford i Bakster iz sve snage suprotstavljaju poteri. Tek tada je šerif shvatio da sve neće ići onako lako kako je predvideo.

– Trebao sam ostati sa njima... – kazao je. – Ova dva lupeža su prave lisice i ako se pokaže i najmanja šansa, iskoristiće je i pobeći preko granice.

Dok je neko vreme ćutao, a onda ga zapitao – Postoji li do same granice i neki drugi put, Digane?

– Da, ali to je sto milja kroz pustaru i ja sam siguran da Kraford i Bakster nisu sposobni za tako nešto. U toj đavoljoj zemlji progutale bi ih peščane oluje, glad i žeđ.

– Dakle tako... To znači da će morati da se probiju ili pored potere ili pored nas.

– Ako prođu pored nas, stići će prvo do Linzdejevog, a onda do Keslerovog ranča i verovatno se uputiti u Dav Krik. Znaju da im šanse da prođu ovuda nisu

sjajne, međutim, još gore je da ostanu i sasvim sigurno poginu u klancu. Hm... bilo bi dobro da se pripremimo za žestok okršaj, Holideje.

Dok obrisa znoj sa čela.

– Ja sam spreman – odvratio je muklo i ponovo se okrenuo prema klancu, jer je paljba dostigla vrhunac. Vazduhom su plivali oblačići dima, a oštar miris baruta štipao je nozdrve.

Pažljivo su pratili šta se zbiva.

– Oh, bože, pa ono je Dison sa još dvojicom! – povikao je Digan ugledavši trojicu članova potere koja su se otkrila i pojahala prema banditima. Iznerviran, podigao se iz zaklona, a odmah potom, pored glave mu je prozviždao kuršum i odbio se o stenu iza koje su se sakrivali on i Holidej.

Dok nije stigao bilo šta da kaže pošto je u tom momentu hrabri trgovac pogoden u nogu. Sva sreća, pratioci su mu bili toliko prisebni da povuku uzde njegovog konja i munjevito se udalje sa linije vatre.

Onda su oblaci prašine svima zaklonili vidik i paljba je prestala.

– Oh, dobro je! Izvukli su se! – povikao je Digan. – Pa rekao sam im da se drže zaklona i budu van domašaja metaka! Ove ubice retko kome ostavljaju drugu šansu!

Holidej je ćutke napunio revolver i zatvorio magacin. Stena vrela od sunca grejala mu je desnu stranu tela što ga je na neki način umirivalo. Odjednom je osetio da je strašno žedan.

Onda je zavládala tišina koju je povremeno remetio poneki usamljeni pucanj. Vreme je sporo prolazilo, a

napetost bivala sve veća. Šerif Digan se neprestano vrpeljio, dok je Holidej iskoristio zatišje i sklonio se u hlad. Otpio je nekoliko gutljaja vode i posle dužeg nećkanja, ipak zapalio cigaru. I tek što je odbio prvi dim, Digan uzviknu – Evo ih, dolaze obojica.

Tek što je to izgovorio, njihov zaklon je zasula kiša kuršuma. Meci su leteli na sve strane i dva prijatelja su se ukočila. Znali su šta sada sledi i bili potpuno pripravní. Činilo se da je prošla čitava večnost pre nego što se pucnjava utišala.

Onda su Dok i Digan provirili iz zaklona sa revolverima u rukama i ugleдали dvojicu bandita: Kraford je jurio prvi bezdušno šibajući svoga konja, dok je Bakster morao da jaše pored same suprotne padine da bi izbegao oblak prašine koji je njegov kompanjon ostavljao za sobom.

Čim se pojavio iz zaklona, Holidej se bacio na zemlju. Iz tog položaja sasvim dobro je video oba bandita. Onda je njegov kolt planuo, ali Bakster je naglo skrenuo svog konja tako da je kuršum pogodio životinju i oborio je na zemlju. Digan je potrčao pored njega pucajući iz pištolja i zaustavio se tek na sredini puta. Tek tada se bacio na tlo, jer je ispraznio magacin, pa je plegao da bi ga ponovo napunio.

Kada mu je konj pao, Bakster je bio odbačen u žbunje, ali se dočekaó na noge i potrčao najbrže što je mogao prema grupi drveća udaljenoj svega desetak koraka. I baš u trenutku kada mu se učinilo da je blizu spasonosnog zaklona, jedan Holidejev metak pogo-

dio ga je u rame, a drugi u donji deo kičme. Jauknuvši od bola, Erni Bakster je pao na zemlju, ali je uspeo da otpuži još nekoliko stopa i nestane iza nekog stabla.

Dvajt Kraford je okrenuo konja i pripucao želeći da zaštiti Bakstera. Ali, onda je shvatio da se nalazi na čistini i da ga od najbližeg zaklona deli bar pedesetak metara. Bacio je pogled prema svom kompanjonu i prijatelju iz mnogih pohoda, a izraz bola i beznada na njegovom licu rekao mu je sve. Znao je da je Bakster već mrtav čovek.

Dvajt Kraford opsova i zari pete u bokove svoga konja: polehavši po sedlu, očajnički ga mamuznu i pojuri napred put slobode.

* * *

– Ipak ćemo ga uhvatiti – dobacio je Kevin Digan resko i idući ka suprotnoj strani klanca, osloni se leđima na jedno drvo. Obrisao je znoj sa čela i pogledao u Doka koji je držao na nišanu grupu drveća iza koje se sakrivao Erni Bakster. Između te grupe drveća i sledećeg zaklona bilo je skoro stotinu metara brisanog prostora koje bandit nije mogao preći pešice.

Holidej nešto ljutito promrmlja i nemoćnim pogledom isprati Kraforda koji im je baš nestajao sa vidika. Bilo mu je strašno krivo što su događaji krenuli takvim tokom, jer je najviše od svih članova grupe želeo da uhvati baš njega. Naime, Dvajt Kraford je bio taj koji je izdavao naređenja i vodio bandu. Znači, najvažnije je bilo zaustaviti njegov zločinački pohod.

Okrenuo se čuvši topot kopita i ugledao četvoricu ljudi iz potere koji su im se približavali. No, Digan ih je spazio ranije i pokretom ruke im dao znak da se vrate u zaklon.

– Bakstera smo pričepili – dobacio je. – Sjašite i polako idite ovom stranom. Ne želim da neko strada zato što je izigravao heroja.

Dok je posmatrao kako Kraford nestaje u daljini i u jednom trenutku istrčao iz zaklona i pojurio prema ulazu u klanac. Digan mu je nešto doviknuo, ali je on samo odmahnuo rukom i nastavio da se penje uz padinu, sve do mesta na kom je ostavio svoga konja. Odelo mu je bilo poderano na nekoliko mesta, a jedan rukav zamrljan krvlju.

No, sada nije imao vremena da misli o svom izgledu. Našavši se u sedlu, pojurio je nazad na put koji je vodio kroz klanac i prošao veoma blizu mesta na kome se još uvek sakrivao Erni Bakster. Naravno, bandit ga je ugledao i pripucao; očekujući takav potez, on se u trenu uzvio i bez razmišljanja isprazio magacin kolta u grupu žbunja i drveća. Nije znao da li je bio uspešan niti ga se to ticalo.

Samo je okrenuo glavu i pojurio put Linzdejevog ranča.

* * *

Šerif Kevin Digan prestao je da sipa kletve tek kada je Holidej nestao sa vidika. Tada se okrenuo zadatku, to jest, opkoljavanju Ernija Bakstera. Pošto je saznao da su još dvojica ljudi iz potere ranjena, odlučio je da više ništa ne

rizikuje. Rasporedio je ljude u krug oko padine i dao im znak da, jedan po jedan, lagano kreću napred. Naravno, on je bio na čelu i prošlo je gotovo pola sata pre nego što je stigao na nekih desetak metara od drveća. Ostali ljudi pratili su ga na malom rastojanju.

Onda je došao odlučujući trenutak. Digan se okrenuo prema Zebu Volšu, vlasniku trgovine.

– Hoću da me štitite vatrom sve dok ne stignem do drveća. Prenesi dalje!

Volš je klimnuo glavom i poslušao ga bez pogovora, mada je bio uplašen i pomalo zabrinut.

Minut-dva kasnije, Digan je iskočio iz zaklona i potrčao. Praćen pucnjavom ljudi iza sebe, uspešno je stigao do jednog srušenog debla i pručio se iza njega. Neko vreme je sačekao da se oduva, a onda u par koraka stigao do prvog drveća. Ugledavši Bakstereve čizme koje su virile iza jednog stabla, glasno je povikao – Predaj se, Bakstere! Opkoljen si! Odbaci revolvere!

No, odgovora nije bilo.

Digana je oblio znoj, ali je nastavio da puzi. Znao je da ne može nazad i da su oči svih ljudi uprte u njega. Tek kada je stigao da nepomične Bakstereve ruke, trgao se i brzo ustao. Ugledao je banditovo lice i u momentu zadrhtao. Usta puna krvi videla su se među lišćem, a ukočene oči nisu davalе znake života.

Odahnuo je sa olakšanjem i pozvao ljude da mu priđu.

Jedan deo je završen, zaključio je šerif iz Dav Krika i pomislio na Doka Holideja.

* * *

– U redu, zakopajmo ga ovde. Nema smisla da ga teglimo nazad do grada – kazao je Digan ljudima i oni su ga bez reči poslušali.

Sve se završilo veoma brzo i u potpunoj tišini. Pre nego što su krenuli dalje, šerif priđe trojici ranjenika i upita – Da li ste sposobni da jašete?

Dobio je potvrđan odgovor i zadovoljno klimnuo glavom.

– Onda sa Gajgerom pođite u grad. Kada stignete, odmah idite do doktora Kidvela. Videćemo se kada se vratim.

Gajger glasno huknu. Godilo mu je što je njega šerif izabrao za vođu, ali ipak... Hteo je da učestvuje u zadatku do kraja.

– Pošalji nekoga drugoga u grad, Kevine. Znam da treba uhvatiti Kraforda i zato bih želeo da pođem s tobom.

Digan odlučno odmahnu glavom.

– Hvala ti na ovim rečima, ali me ipak nećeš ubediti. Hoću da budem siguran da su ljudi u dobrim i pouzdanim rukama. Ne znam gde je sada Kraford niti šta će taj prokletnik učiniti. Pođi kući i pazi na ljude. Ja ću sa zdravima obaviti drugi deo posla.

Videći odlučno šerifovo lice, Zeb Gajger klimnu glavom i izdade naredbu za pokret.

– Jašite u grupi i držite oči otvorene – dodao je. – Ako bilo ko primeti šta sumnjivo, neka mi odmah kaže.

Kada se grupa udaljila, Digan obriša lice od znoja i dade znak ljudima da krenu. Nije bio ljut na Holideja, jer je u dubini duše znao da neko treba da pođe za Krafordom. To što je gonilac bio baš Dok Holidej, šerifu se učinilo kao prst pravde.

Konačno, Mark Najtvulf je bio njegov prijatelj. Možda bi bilo najbolje da ga on sredi. No, s druge strane, znao je da taj posao ne sme ostaviti samo Holideju. Njegovo osećanje dužnosti bilo je veoma snažno, tako da se nije kolebao ni trenutka.

Samo je uzdahnuo, znajući da je Dvajt Kraford težak protivnik i da će trebati dosta truda da tog prokletnika zauvek učutkaju.

* * *

Kada je Holidej otišao sa ranča, Kesler je naredio ljudima da budu u pripravnosti i spremni na eventualnu opasnost. Znao je da je Kraford opak protivnik i da je do sada već nekoliko puta nadmudrio Kevina Digana. Iskusi rančer je pretpostavio da će se bandit, ako bude isteran iz skrovišta, gotovo sigurno uputiti prema gradu. Da bi stigao do Dav Krika što je moguće pre, biće mu potreban odmoran konj koga će sigurno pokušati da nabavi ovde, na njegovom ranču.

Jašuci preko brežuljkastih vrhova sa kojih se pružao pogled na Keslerov ranč, Dvajt Kraford je zapazio da u dvorištu nema ljudi niti u koralu odmornih konja. Još jednom se zaustavio na vrhu da sve osmotri i ljutito opsovao shva-

tivši da ga Kesler verovatno očekuje. Pretpostavio je da je pre odlaska do planine „Šip Point” onaj prokleti šerif svratio ovamo i posavetovao Džejmisa Keslera da bude na oprezu.

Uz uzdah se nagnuo napred i potapšao iscrpljenog i umornog konja koji se jedva držao na nogama. Znao je da životinja neće moći još dugo i zaključio da mora iskamčiti konja od rančera po svaku cenu.

Razmišljajući o svemu što se desilo, pustio je životinju da sama bira put kroz šumu, do zadnje strane velike spavaonice Keslerovih kauboja. Znao je da će imati zaklon sve do nekih pedesetak metara pre zgrade i to mu je sasvim odgovaralo. Osim toga, on je bio dobar u tome i znao kako čovek treba da se prikrada i pretrčava „kritičan” teren. Stigavši do poslednje linije žbunja, sjahao je, svezao konja i proverio revolvere. Zatim je kleknuo i tako savijen, gotovo punih pet minuta osmatrao šta se dešava ispred njega. Onda je plegao po tlu i pomažući se laktovima pošao nizbrdo, neprestano pazeći da između sebe i prozora na zadnjem delu spavaonice ima neki zaklon. Tako je, stopu po stopu, stigao na nekoliko metara od zida. Onda je skočio i pretrčao to rastojanje, zaustavivši se kod zida od dasaka. U istom trenutku začuo je kretanje i ugledao čoveka koji se pojavio iza ugla. Znao je da je u pitanju stražar i „skinuo” ga je bez razmišljanja, a onda kliznuo ispod spavaonice i počeo da puzi prema prednjem delu zgrade. Sa svog mesta na tlu mogao je da vidi noge bar desetorice

ljudi koji su iz glavne ranč kuće trčali prema spavaonici. Uz uzdah je sačekao dok nisu prošli, a onda ispuzao iz skrovišta i jurnuo preko čistine.

Bio je negde na polovini rastojanja kada je čuo uzvik upozorenja i odmah zatim metak mu je prozviždao tik pored glave. Nastavio je da trči bez zastajkivanja i onda pred sobom ugledao Džejmsa Keslera koji se pojavio na ulaznim vratima. Prvi njegov hitac pogodio je starog rančera u rame, a drugi se zario u vrata iza kojih se Kesler hitro zaklonio.

Kraford nije imao vremena da čeka sledeći protivnikov potez. Prozor ranč kuće bio je ispred njega, a desetak gnevni ljudi sa revolverima iza njega. Nije imao mnogo izbora; pokrio je lice rukama i bacio se na prozor. Probivši okno i konstrukciju prozorskih krila, uleteo je u dnevnu sobu ranč kuće unoseći sa sobom komade razbijenog stakla. Udarivši o pod, ipak je uspeo da ustane i shvati da krvari iz brojnih posekotina. No, taj bol je mogao podneti i bilo mu je još uvek mnogo važnije što je živ. U uglu sobe začuo je neko kretanje; podigao je glavu i ugledao Loru Kesler koja je potrčala prema svom stricu...

Ne razmišljajući ni trenutka, Kraford ju je zgrabio za ruku i privukao sebi, a onda se izderao na Džejmsa Keslera.

– Ne mrdaj, inače će ona stradati!

Stari rančer je stao kao ukopan. Jednom rukom je pridržavao ranjeno rame, dok mu se između prstiju slivala krv. Lice mu je bilo zgrčeno od bola,

ali kada je ugledao Loru u Krafordovim rukama, više nije mislio na sebe.

– Pusti je, Kraforde – obratio mu se bez straha. – Ona ti nije ništa učinila!

Bandit se zlobno isceri.

– Šta ću uraditi, zavisi od tebe, Keslere. Zato dođi ovamo i ne pokušavaj nikakve trikove. Pregurao sam mnogo toga preko glave i ne želim da imam muke još i sa tobom!

Vukući noge, Džejms je ćutke prišao. Dok se on približavao, jedan od ljudi sa ranča je provirio kroz prozor. Čuvši šum, Kraford se munjevito okrenuo i opalio. Na svu sreću, promašio je za dlaku i kauboj se odmah izgubio.

Napolju se čula vika ostalih ljudi koji su se približavali kući. Zato se Kraford zajedno sa Lorom povukao u kuhinju; no, i ona mu se učinila nedovoljno bezbednom, pa se ponovo vratio u dnevnu sobu. Ne obraćajući pažnju na devojkicu čije je lice bilo gotovo izobličeno od straha, bandit ju je gurnuo uza zid i otvorio prva sledeća vrata.

Provirivši unutra, u trenutku se trgao pošto je ugledao nekog čoveka koji je ležao na krevetu pored zida. Iako je nameravao da opali i likvidira ga, nije pritisnuo obarač. Naime, siva boja Najtvulfovog lica bila je dovoljno upečatljiva.

– Dakle tako... – dobacio je sa smeškom. – Pa, ne mogu reći da ga žalim... Nego, ulazi ovamo, Keslere! Ovde ćemo se smestiti.

Džejms Kesler je ušao bez reči, jedva primetno se mršteći i ne skidajući pogled sa Lore. Naime, nije se plašio za sebe jer je doterao život do kraja i

iskusio mnoge lepe, ali i teške trenutke. Brinuo se samo za svoju ljubimicu koja je bila u cvetu mladosti i tek se spremala da udahne životni vazduh punim plućima. Zato je rešio da pokuša još jednom.

– Pusti nju da ode, Kraforde. Ja ću ostati sa tobom i pomoći ću ti sve što mogu.

No, bandit se samo zacerekao i gurnuo ranjenog rančera prema krevetu na kome je ležao Mark Najtvulf. Džejms se jedva održao na nogama, a Lora je žurno prišla i pomogla mu da se udalji.

U međuvremenu, Kraford je bacio pogled kroz prozor, a zatim prišao Markovom krevetu i bocnuo besvesnog čoveka vrhom revolverске cevi.

– Ovaj je gotov... – dobacio je cerekajući se. – Uz ovakvu boju...

– Možda će se ipak izvući – dodao je Džejms prkosno. – Jeste da je veoma teško ranjen i...

– A šta si drugo očekivao? – prekide ga bandit gnevno. – Taj prokletnik uništio je sve što sam u poslednje vreme stvorio i likvidirao nekoliko mojih ljudi! Hm, ipak je ovo iznenađenje... Mislio sam da sam ga sredio u Dav Kriku.

– Pogodio si ga s leđa, a to rade samo kukavice – odvratio je Kesler. – Pa ipak, on je pošao u poteru za vama i zadavao vam glavobolju sve dok se nije onesvestio. Da je pri sebi, znam da bi se i ovako ranjen borio protiv tebe. Uostalom, naći će se neko ko će sve ovo srediti.

– Neko? – ponovi Kraford besno. – Ako time misliš na onog lupeža koji me

je gonio kao lud, onda se grdno varaš. Naći ću ja način i za njega.

Kraford je zapazio da se Lora u tom trenutku uplašeno trгла. Zato ju je besno gurnuo na stolicu pored kreveta i uperio revolver u Keslera.

Stari rančer kao da nije znao za strah.

– Zar te je gonio još neko osim Diganove potere? – upitao je radoznalo.

Bandit ljutito opsova. – Da, pratila me je neka budala, neki tip za koga, barem po odelu, nikada ne bih rekao da zna da se snalazi u divljini, a kamoli da dobro puca. Tamo u klancu me je zamalo „ukebao“. Doduše, sredili su mi prijatelje i ja... Neću sada o tome. Ali, nisu uspeali da me šćepaju i to im je najveća greška koju su napravili u životu.

Kraford je zatim prišao prozoru i ispalio jedan metak na kauboja koji je neoprezno provirio iz zaklona. Bio je to Greg Hiron koji je posle Dokovog odlaska preuzeo brigu o ranču. Pošto je video da je Kesler ranjen i znao da bandit ima Loru, naredio je da se paljba prekine, ne želeći da ugrozi živote dvoje ljudi koje su voleli i cenili svi zaposleni kauboји na ranču.

Sada je nervozno zapalio cigaru pitajući se šta da učini.

* * *

Holidej je dojahao do čistine ispred ranča i odmah shvatio da kauboји drže pod opsadom ranč kuću. Čim je sjahao, potražio je Grega Hirona i od njega dobio sve informacije koje su mu bile

potrebne. Iznenadio se samo kada je kazao da je i Mark tamo u sobi.

– Gospođica Lora je tražila da ga tamo prenesemo kako bi mogla bolje da ga pazi. Ali mislim... sve ukazuje na to da se naš dragi nadzornik neće izvući...

– To sam i ja zaključio – dodade Holidej jedva čujno. – Ali, da se vratimo trenutnoj situaciji, Hirone. Kažite, šta ste nameravali da učinite?

Greg je slegnuo ramenima i u nedoumici pogledao ostale. Izgledalo mu je da su kauboji sa zadovoljstvom i velikim olakšanjem sačekali Dokov dolazak. Svi su se uverili u hrabrost i odlučnost toga čoveka i uprkos teškoj situaciji, bilo im je drago što je čuveni Dok Holidej baš sada sa njima.

Greg Hiron slegnu ramenima.

– Iskreno da kažem, nismo imali nikakav konkretan plan. Tačnije, nismo ni smeli, jer Kraford drži Džejmsa i gospođicu Loru kao taoce. Osim toga, tamo je i Mark Najtvulf koji je još uvek živ. Zato smo se uzdržali da ne produžimo paljbu, plašeći se da bi zalutali hitac mogao da pogodi nekog od njih.

Holidej klimnu glavom složivši se sa Hironovim razboritim rečima. Još uvek je sedeo u sedlu i pažljivo posmatrao čistinu ispred kuće. Dan je bio topao i on za tren skide šešir i svilenom maramicom obrisao čelo.

Hiron je primetio umor i brigu na njegovom licu. No, znao je da se Holidej na to neće obazirati.

– Šta mislite da učinimo? – upita ga on zabrinuto. – Ne smemo da riziku-

jemo živote onih unutra, a ipak... Do vraga, gde je taj šerif Digan?

– Pretpostavljam da je na putu ovamo. Zadržao se malo da sredi Ernija Bakstera koji je gadno ranjen. Kraford je ostao sam samcit.

– Oh, to nije tako loša vest, mister Holideje – odvratio je Greg Hiron proveravajući magacin svog pištolja.

– U pravu si. A gde je Krafordov konj?

– Našli smo ga čak tamo dalje, na padini iza spavaonice. Tamo ga je ostavio, privukao se pešice i, na svu sreću, samo ranio jednoga od naših ljudi. Kada smo svi istrčali da vidimo šta se događa, on je kroz zatvoren prozor upao u kuću. Pritom je Džejms dobio metak u rame.

Dok sjaha i dobaci vođice jednom od kauboja.

– Dakle, hoćeš li da ja preuzmem stvari u svoje ruke, Greg? – upitao ga je gledajući dobroćudnog Hirona u oči.

Ovaj bez razmišljanja klimnu glavom.

– Naravno da bih to želeo, mister. Isto kao i svi ljudi koji su ovde...

– Dobro, onda ih odmah povuci nazad. Osedlaj jednog konja i ostavi ga ispred štale tako da ga Kraford može videti. Pružićemo mu šansu da pobje i nadam se da će je on iskoristiti.

Hiron ga je nekoliko trenutaka zbunjeno posmatrao, a onda slegnuo ramenima.

– Pa, dobro, za početak je i to nešto, mister Holideje – dobacio je i požurio da pozove ljude da se povuku. Zatim je odveo u štalu Dokovog konja i rased-

lao ga, a posle nekih desetak minuta izašao je u dvorište vodeći za sobom osedlanog šarca. Lagano je zavezao vođice za prečku na velikom privezištu i vratio se u spavaonicu.

Tamo ga je čekao Holidej okružen kaubojima.

– Najvažnije što u ovom trenutku treba svakako da izbegnemo je pucnjava i obračun u kući i oko nje. U to ćemo se upustiti samo ako nam Kraford ne da drugu mogućnost. Moja je pretpostavka da se on sada odmara i skuplja snagu; kada se to okonča, počće da se pogađa, videćete.

– Ali čime on može da se pogađa, mister? – dobaci jedan od kauboja. – Njegova vašljiva koža ne vredi ni prebijenog centa.

– Da, ali ima Džejmsa i Loru sa sobom, a to je nešto sa čime s itekako može cenjkati. Sada ćemo samo da motrimo na kuću i pustimo ga da on učini prvi korak.

Dok za trenutak sede na jedan ležaj i zagleda se u pod. Sudbina je čudna i nepredvidiva, pomislio je gorko. Jer, ma koliko da je imao različitih doživljaja i iskustava, život je uvek priređivao nešto novo. Situacija u kojoj se sada nalazio bila je neobično komplikovana; tamo u kući ležao mu je prijatelj na smrti, a žena, njegova verenica, bila je sa svojim stricem talac opasnog bandita. To ne bi bilo tako komplikovano da on prema toj divnoj mladoj ženi nije gajio... pa, veoma određena osećanja. No, sada je to pokušao da odagna i racionalno razmišlja o sadšnjem trenutku.

Morao je da smisli plan kako da oslobodi Loru, Džejmsa i Marka, a da pritom niko ne strada.

U sebi se pomolio da njegov prijatelj sve ovo preživi.

* * *

Kada je sa ljudima stigao na ranč, šerif Kevin Digan je zatekao Doka kako se odmara na jednom od ležajeva u velikoj spavaonici. Činjenica da je Holidej izgledao sasvim mirno odmah je, s obzirom na celokupnu situaciju, iznervirala čuvara zakona.

– Zar ste digli ruke, Holideje? – upitao ga je prilazeći.

– Naravno da nisam – odvratio je Dok mirno.

– Ako je tako, onda ustanite. Moramo ozbiljno da razmotrimo stvar i vidimo šta nam je činiti. Pritegli smo Kraforda u ćošak i neka me odnese vrag ako dopustim da mi sada izmakne!

Holidej ga ozbiljno odmeri. Naime, čim je video da se Digan približava sa poterom, legao je u krevet u nameri da dovede šerifa do određenih zaključaka, što će mu odgovarati za sprovođenje plana koji je smislio.

– Trenutno je miran, zar ne?

– Jeste, ali...

– Uhvatio je Džejmsa i njegovu nećaku i svesni ste da nigde ne smemo pre nagliti – dobaci Holidej odlučno.

– Tako je, tako je... – odvratio je Digan i počeo nervozno da korača tamo–amo. Čulo se kako Hiron napolju objašnjava članovima potere šta se desilo, dok ih

druga dvojica kauboja nude sendvičima i kafom.

Neko vreme u spavaonici je vladala potpuna tišina. Onda je šerif odlučno prišao Doku koji je u međuvremenu ustao.

– Tvrdili ste mi da ste radili sa Vajatom Erpom, Holideje. Dobro, ne kažem da nije, pošto sam se mnogih stvari i sam naslušao. Ali, ako je tako, onda svakako znate šta je naša dužnost, odnosno, šta treba da uradimo bez obzira na posledice.

Holidej klimnu glavom i pogladi se rukom po licu, glumeći da je još uvek dremljiv.

– Pa... moraćete da napadnete, Digane, tu nema premišljanja.

Čuvar zakona se iznenađeno trže, pošto je očekivao Dokovo protivljenje.

– Tačno – kazao je najzad. – Ne verujem da će se to ljudima dopasti, ali šta nam drugo preostaje? Ako sada ne smaknemo Kraforda, kasnije će u opasnosti biti još mnogi životi, jer se taj zločinac nikada neće zaustaviti. Ne smem mu dopustiti da pobegne, inače ću biti žigosan kao nesposobnjaković i kukavica.

– A ako budete neuspešni i nešto se desi taocima, bićete takođe žigosani. Dakle, nikako mi se ne bi svidelo da sam na vašem mestu, Digane.

Šerif izusti tihi kletvu. Dok Holidej se nopšte nije trudio da mu pomogne. Glasno je uzdahnio i ozbiljno odmerio svog sagovornika.

– Pa i niste na mom mestu, Holideje. Ali, bilo bi dobro da me podržite.

Dok se podiže i laganim korakom izađe iz spavaonice. Stojeći napolju i posmatrajući ranč kuću, dobacio je Gregu Hironu. – Da li se to Kraford javio?

– Da, malopre. Doviknuo je da želi razgovor sa onim ko ovde komanduje, mister Holideje. Ja sam mu odvratio da je to šerif Digan.

U tom trenutku, šerif se pojavio na vratima. Nervoznim korakom je sišao niz stepenice i glasno dobacio – Situacija je ovakva, likvidirali smo Bluma i Bakstera, a u toku okršaja trojica naših su ozbiljno ranjena. No, poslao sam ih u grad sa jednim članom potere i sigurno će se izvući. Sve to pada na Krafordovu dušu i zato kažem da tog lopova i ubicu moramo još danas onemogućiti. Znači, napašćemo ga i likvidirati!

– Ali... nećete valjda ugroziti devojku i starog Džejmisa? – pobunio se Greg Hiron. – Zar ne znate da je tamo i Mark? Šerife, ja bih još jednom dobro razmislio o svemu...

Digan ga besno odmeri.

– Učiniću ono što mi je dužnost, mister. Ako ne želite, vi nemojte da se mešate. U tom slučaju mi se sklonite s puta.

Čuvar zakona je pokretom ruke pokazao Hironu da se udalji i pošao prema ljudima iz potere. Videvši da su se oni u međuvremenu odvojili od Džejmsovih kauboja, samo je klimnuo glavom i dobacio – Postavite se oko kuće tako da me možete podržati paljbom kada započnem napad. Pošto krenem, sačekajte nekoliko sekundi, a ona potrča-

ti prema istom cilju. I da znate od ovog trenutka, ja sam odgovoran za sve što se desi! Jasno?

Greg Hiron je glasno opsovao, ali Holidej je odmahnuo glavom i očima mu dao znak da se smiri. Ne obazirući se na šerifove mrke poglede, Dok je prošao pored ljudi iz potere i uputio se ka suprotnom kraju čistine. Digan ga je nekoliko trenutaka posmatrao, a zatim je njegova radoznalost nadvladala ponos.

– Kuda to, do vraga, idete? Znači li da se povlačite, Holideje?

Dok se za tren okrete i mirno odvrati – Ne, nego idem tamo odakle bih mogao čuti šta Kraford govori, šerife. I sami ste rekli kako bi trebali da mu pružimo šansu da kaže šta hoće.

Kevin Digan nešto ljutito promrmlja alii pomisli da sada nije bilo vremena za raspravu.

– U redu – složio se diplomatski. – Ali, nemojte ni pokušavati da stvar uzmete u svoje ruke! Ja ovde vodim igru!

Holidej i Greg Hiron se okretoše i nastaviše.

– Sakupi ljude i pomozite Diganu – dobaci mu Dok tiho. – Kraford će verovatno nešto predložiti, a šerif neće pristati. Kada bude naredio paljbu, vi pucajte što više možete i to hajviše na prednji deo zgrade.

– A šta će biti sa vama? – upita kau-
boj zainteresovano.

Po svom starom običaju, Holidej nije bio opširan.

– Ja ću učiniti sve što budem mogao – kazao je kratko. – Videćemo se, Greg – dobacio je i potpuno sam nastavio

preko dvorišta. Stigavši do ograde, koristio ju je kao zaklon i napredovao korak po korak. Došavši do njenog kraja, „presekao” je preko čistine, sve do voćnjaka uz desnu stranu kuće. Odatle se hodajući između drveća uputio dalje i došavši do pogodnog zaklona, zadovoljno zastao.

Smatrao je da neće morati dugo da čeka pravu priliku.

* * *

– Digane, da li si tamo?

Glas se prolomio kroz tišinu, jasan i prodoran, kao da jaše na talasima toplog vetra.

– Da, Kraforde, ovde sam.

Pauza je trajala samo nekoliko sekundi, a onda se bandit ponovo javio.

– Digane, ovde imam Keslera i njegovu devojčicu, a ti me dovoljno poznaješ da znaš kako ću ih bez razmišljanja ubiti, samo ako ne učiniš ono što kažem.

– Znam dobro da si najgori od svih ubica sa kojima sam ikada imao posla!

– grmnu šerif. – Šta hoćeš, Kraforde?

– Odmornog konja ispred kuće i dovoljno namirnica u bisagama na sedlu. Posle toga ćeš povući svoje ljude i svi ćete stati tamo gde mogu dobro da vas vidim. Kad pođem, povešću devojkicu sa sobom. Samo da znaš; pustiću je tek kada budem van domašaja vaših kuršuma. Važi?

Digan nije odmah odgovorio. Stajao je i razmišljao, svestan upitnih pogleda Keslerovih ljudi koji su ga pekli kao žeravica.

Tišina je trajala nekoliko dugih, napetih trenutaka.

– Ne pravim takve sporazume sa huljama i ti to dobro znaš – odbrusio je šerif ljutito. – Zato bi ti bilo bolje da izađeš sa visoko podignutim rukama, a ja ću se postarati da ti se pošteno sudi.

Pored šerifove čizme prozviždao je metak. On je poskočio, ali nije uzvratio paljbu. Sa druge strane se čulo Krafordovo cerekanje.

– Misliš li da sam ja lud, šerife? Nemoj da mi pominješ sud pošto znam da bi me odmah obesili!

– Zato si sam kriv, Kraforde – odbrusio mu je Kevin Digan hladno. Još dva kuršuma prozviždala su kroz vazduh, pa se šerif bacio na zemlju i otkotrljao do pojila za stoku.

Pošto je sada bio bezbedan, okrenuo se i doviknuo ljudima – Mislim da znate šta treba da radite, momci. Pružite mi što jaču vatrenu podršku, a ja ću pokušati da spasem one unutra.

Ljudi iz potere su se zgledali u nedoumici, a onda pogledali u Grega Hirona. No, kada je snažni kauboj iz svog zaklona pripucao prema kući, i oni učiniše to isto. I sam Digan je u trenutku bio zbunjen ovakvom Hironovom „poslušnošću”, jer mu se maločas otvoreno suprotstavio. U magnovenju je pomislio da je Greg poslednji razgovarao sa Holidejem pre nego što se ovaj udaljio...

A onda mu je puklo pred očima; njih dvojica su verovatno dogovorili, a ona lisica od Holideja sigurno ima neki plan!

No, sada su kuršumi već počeli da udaraju o drveno pojilo iza koga se zaklonio. Puzeći je došao do njegovog kraja i pripucao, ohrabren činjenicom da su svi poslušali njegov savet i da će mu pružiti „vatrenu” podršku.

* * *

– Proklete budale... – mrmljao je Kraford. – Svi su oni budale. Možda im i uspe da me ukebaju, ali... ako se to desi, vas dvoje ste mrtvi, Keslere.

Džejms Kesler nije odgovorio; iskušan i lukav, shvatao je svu težinu položaja u kome su se nalazili. No, sve njegove misli bile su upućena prema Lori koja je sada ležala između njega i Kraforda. Bandit je, s vremena na vreme, pripucao kroz prozor, ali kiša metaka brzo bi ga prinudila da uvuče glavu. Sa prednje strane kuće do njih je dopirala brza paljba, ali on nije verovao da će jedan od tih metaka pogoditi njega ili Loru.

Pokušao je da dopuzi do Lore koja je ležala malo dalje. No, Kraford je graknuo na njega i naredio mu da se zaustavi. Učinio je to na trenutak, a onda nastavio polako, gotovo neprimetno. Razmišljao je kako bi bilo kada bi se još malo približio Krafordu, a onda skočio na prokletnika. Naravno, to bi značilo njegovu smrt, ali Lora bi imala šansu da se izvuče...

Ipak, rešio je da još jednom pokuša lepim.

– Kraforde – obratio se banditu – ovo je muški obračun i zato pusti devojkicu

– dobacio je. – Ona nije ništa skrivila i nalazi se na početku života.

– Zaveži i miruj, stari! – prasnuo je Kraford. Zatim je lagano otvorio vrata i pogledao prema holu. Ulazna vrata su još uvek bila zatvorena i to ga je odobrovoljilo. Okrenuvši se, ugledao je Džejmsa tik pored nećake.

– Rekao sam ti da ostaneš gde si! – povikao je gnevno. – Do đavola, sklanjaj se što dalje od nje!

Rančeroovo lice postade potpuno bezizražajno.

– A ja tebi kažem da ideš u pakao, Kraforde! – odvratio je prkosno. – Nećeš joj učiniti ništa što bi je moglo povrediti!

Crte banditovog lica ružno su se iskrivile. Ljutito je opsovao, a zatim podigao revolver i uperio ga na starog rančera.

Onda je Lora zavapila – Ne, nemojte ga ubiti! Ostaću ovde gde sam, kunem vam se! Nećemo vam više praviti nikakve smetnje!

– To je pametna izjava, curo – zace-reka se Kraford, ali ipak pritisnu obarač.

Lora kriknu i gurnu strica u stranu, tako da ga je metak samo okrznuo po podlaktici i odbacio ga iz ravnoteže. Ljutiti bandit prišao mu je i uperio mu oružje u grudi. Videlo se da grčevito razmišlja o tome da li da završi sa hrabrim i požrtvovanim Džejmsom Kesle-rom...

Onda su se zadnja vrata uz tresak otvorila i Kraford začu korake čoveka koji je trčao kroz kuću. Okrenuo se i oko sebe, svestan da je u toj maloj sobi

uhvaćen kao u klopči. U sledećem trenutku, obuzet gnevom, opalio je prema Lori, ali je promašio, jer se ona već bacila prema stricu.

U istom času Mark Najtvulf se pomerio na ležaju, a onda otvorio oči i pogledao oko sebe. Lora je videla kako su mu se usne pomerile kao da hoće nešto da kaže, a zatim mu je iz ugla usta potekao tanak mlaz krvi. Ona se ugrize za usnu i zajeca, shvativši da je Mark mrtav.

No nije imala vremena za tugu pošto je iz dnevne sobe neki glas povikao – Na pod! Lezite na pod!

Što se Lore i starog Džejmsaa tiče, ta naredba je bila nepotrebna pošto su oboje već ležali na podu. Odmah zatim, kuršumi su probušili vrata sobe u kojoj su se nalazili. Jedan je pogodio Kraforda u rame i izbacivši ga iz ravnoteže, odbacio ga do drugog kraja prostorije. Bandit je jauknuo i ostao tamo, naslonjen na zid kao da je prikucan.

Zatim se na otvoru gde su bila vrata pojavio Dok Holidej, a Kraford je pripucao i jedan od kuršuma pogodio je Doka i odbacio ga unazad. Lora je ponovo vrisnula i pokušala da ustane, ali ju je stric čvrsto zgrabio i zadržao je na podu. Kraford je prišao prozoru držeći revolver u ruci dok su kuršumi bubnjali u spoljni zid. Tren kasnije, čuo je kako ulazna vrata popuštaju pod udarcima nogu.

Znao je da više nema šta da izgubi, pa je svom snagom grunuo u zatvoren prozor. Razvalivši ga, hitro se bacio napolje. Oštar bol gotovo mu je oduzeo dah kada je ranjenim ramenom udario

o tlo. Sipajući glasn timer, okrenuo se da dočeka napad šerifa Digana koji mu se u trku približavao. Nastavio je da puca i ispraznio ceo magacin, ali nijedan hitac nije pogodio cilj. Divljački psujući, krajnjim naporima se podigao sa zemlje i potrčao iza ugla kuće. Sledeći ga bez razmišljanja, Kevin Digan je trčao za njim.

Za to vreme, Greg Hiron je ušao u dnevnu sobu i ustuknuo videvši Holideja kako stoji na otvoru izvaljenih vrata i pokušava da ustane. Prišao je da mu pomogne, ali Dok je zatresavši glavom već došao k sebi i odmahnuo rukom kada je osmotrio laku ranu na podlaktici. Koraknuo je u spavaću sobu i ugledao Loru koja je pomagala stricu da ustane.

– Da li je neko ranjen? – tiho je upitao.

Lora ga je pogledala i jedva skrivajući radost, odgovorila – Stric. On je ranjen, Holideje.

Dok je pogledao starog rančera i neprimetno odahnuo shvativši da nije u pitanju ništa ozbiljno. Tada im se pridružio i Greg Hiron koji je odmah prišao da pomogne Lori i Džejmsu.

Za to vreme, Dok je prišao postelji i zagledao se u lice Marka Najtvulfa. Na čelu mu se usekla duboka bora, a u pogled mu se uselila ogromna tuga. Naime, iskusni Dok shvatio je da su za njegovog prijatelja sve brige ovog sveta zauvek završene. Uzdahnuo je i, savlađujući uzbuđenje, kazao Hironu – Ostani sa njima.

Onda se okrenuo i žurno prošao kroz kuću. Došavši do zadnjih vrata, ugle-

dao je Kraforda koji je, idući natraške, uzmicao prema voćnjaku. Video je i šerifa Digana koji je u „cik-cak” trčao preko čistine izbegavajući Krafordove metke. Kada se Digan konačno bacio u zaklon između drveća, Dok Holidej je shvatio da mu predstoji samo jedno.

Glasno se nakašljao i izašao na glavna vrata u dvorište, naredivši pritom petorici Keslerovih kaubojda da ostanu u kući, za slučaj da se Kraford nekim čudom vrati nazad. Zatim je krenuo laganim korakom preko čistine, uputivši se pravo ka štali.

Kraj obračuna se približava, hladno je zaključio.

* * *

Dvajt Kraford je čučao u zaklonu i drhtavom rukom pritiskao rame koje je krvarilo. Telo ga je strahovito bolelo i osećao je da mu je desna noga utrula. Za sve što mu se desilo krivio je tajanstvenog, opasnog stranca koji mu je potpuno pomrsio račune. I šta sada? Morao je, kako god je znao i umeo, da stigne do štale i dočepa se konja. Zato je nastavio da se provlači kroz voćnjak, sve dok nije stigao do padine obrasle žbunjem. Odatle neće biti teško doći do zadnjeg dela štale, pomisli. Lagano uzmičući, prošao je pored ograda za stoku i zastao tek kada se našao dovoljno blizu zadnjeg dela štale.

Provirio je za tren videvši ljude kako razgovaraju pred glavnim ulazom. Znao je da mu je važan svaki trenutak, pa je zato proverio pištolj, stisnuo zube i potrčao preko čistine. Tek kada se

naslonio na debeli drveni zid, sa olakšanjem je odahnuo. Nekoliko minuta je osluškivao sa druge strane nije se čuo nikakav šum.

On obrisao znoj sa čela i zastade da prikupi snagu. Bez obzira na ranu, osećao se jakim i sposobnim. Morao je da pobegne odavde i ako mu se pruži prilika, likvidira nepoznatog prokletnika. Mnogo zadovoljniji zbog ove odluke, stisnuo je dršku revolvera i lagano krenuo pored zida. Stigavši do ugla, zastao je i zadovoljno se nasmešio. Upravo pred njim nalazila se ploča starog lima koju je neko postavio kako bi pokrio nekoliko natrulih dasaka, odnosno zaštitio unutrašnjost štale od naleta vetra. Čučnuo je i lagano se provukao kroz otvor, a zatim se šćućurio u mraku očekujući šta će se desiti. Znao je da ima malo vremena na raspolaganju, ali mu je isto tako bilo jasno da Digan neće izvršiti juriš sve dok je nepoznati unutra.

A on ga je video kako ulazi u štalu.

Sada se lagano uputio pored pregrada za konje. Pritom je stalno pazio da ostane u zaklonu, spreman da reaguje na najmanji šum koji bi mu pokazao gde se nepoznati nalazi. Za tren je liznuo usne i osmehnuo se, jedva čekajući obračun. Jer, u poslednje vreme sukobi koje je imao nisu ga ispunjavali zadovoljstvom, pošto se radilo o ljudima daleko ispod njegove klase. Pa čak i Mark Najtvulf koji je bio malo veštiji sa revolverom, nije bio neki naročiti protivnik.

Stigavši do poslednjeg pregradka za konje, namrštitio se i oprezno pogledao

oko sebe. Od neznanca nije bilo ni traga i to ga je zabrinjavao. Odatle je lepo mogao da vidi dvorište i onog dosadnog Digana koji se lagano približavao. Ljudi iz potere kretali su se pored njega, krajnje oprezni i zabrinuti.

Kraford odjednom shvati da su mu usta potpuno suva. Iako iskusan revolveraš i okrutan zločinac, i sam je strepeo od mogućnosti da u ovoj polumračnoj štali doživi svoj kraj. Po prvi put posle dužeg vremena bojao se i ta želja da se spase koja ga je obuzela, podgrejala je njegovo nestrpljenje.

Već gnevan, glasno je povikao – U redu, mister, hajde da izađemo na čistinu! Naravno, ako imaš dovoljno hrabrosti!

No, nije bilo nikakvog odgovora. Obrisao je znoj i pognut iza pregrade, prešao još metar ili dva. Naravno, nije nameravao da upadne u glupu klopku i otkrije svoj položaj. Zato je nastavio da se kreće skriven iza ograde, približavajući se ulaznim vratima ispred kojih je bio spreman i osedlan konj. Digan se nalazio nekih stotinak metara dalje i polako se približavao.

Onda se ponovo osmehnuo, jer je smislio lukastvo kojim će navesti nepoznatog da se pojavi. Ali, u istom trenu, zveket prazne konzerve u uglu na desnoj strani naterao ga je da se okrene.

Krafordov revolver je planuo i tri hica zarila su se u ugao, pre nego što je shvatio svoju grešku. Okrenuo se, osećajući da ga je probio hladan znoj. Očekivao je da će biti pogođen, ali se to nije dogodilo. Počeo je grozničavo

da šara pogledom po prostoriji, osećajući kako ga „hvata” sve veća i veća nervoza.

Posmatrajući ga sa tavana, Dok Holidej podiže i drugu limenku. Prva koju je bacio, otkrila mu je Krafordov položaj, ali nekoliko greda štitile su zlikovca od njegovog pogleda. Zato je vešto zamahnuo i hitnuo konzervu u drugi ugao štale; zveket je odjeknuo, a on je primetio banditovo rame koje se pojavilo iza zaklona.

Iskusnom i veštom strelcu to je bilo dovoljno. Munjevito je opalio i odmah zatim začuo tup udar kuršuma u telo. Kraford je izgubio ravnotežu, zamlatao rukom i uhvatio se za jedan stub. Ekser mu se zario između dva prsta i pod težinom tela probio mu šaku; besno je opsovao i snažno otrgnuo ruku. No, tada je sasvim izgubio ravnotežu i ponet težinom tela, pao na stazu na koju su se probili zraci kasnog popodnevnog sunca. Tek što je pao, žurno se podigao na kolena.

U tom trenutku ugledao je Doka koji je niz lestvice silazio sa tavana. U magnovenju je uočio njegove ozbiljne i oštre crte lica, preteći pogled i pomalo izvijene usne koje su odavale gorčinu. Sa lica tog vitkog čoveka koji mu se približavao, čitao je neumitnu smrt koja je već pružala ruke da ga zgrabi.

Ipak, podigao je revolver i naciljavši opalio. No, kuršum je pogodio jednu stranu lestvica i kratko ih zatresao. Dok Holidej je zastao u pola koraka, sa rukom u kojoj je držao revolver naslonjenom na kuk. Za tren je žmirnuo, mirno nanišanio protivnika i opalio. Vi-

deo je kako se metak zario u bandita, posmatrao je kako, odbačen unazad, Kraford ponovo pokušava da se uspravi i nanišani. Ali, on je znao je da nema izbora. Hladno, skoro ravnodušno ponovo je pritisnuo okidač i crvena okrugla rupa u trenu se pojavila na Krafordovom čelu. Bandit se još jednom prevrnuo i ostao da leži potrbuške.

Holidej je tek tada nastavio da silazi niz stepenice. Kada je stao na čvrsto tlo, začuo je žagor ljudi koji su mu se žurno približavali. Video je kako Digan ulazi trčecim korakom i iznenađeno zastaje, bez pitanja spoznavši odgovor u njegovim očima. Zato je lagano prišao Krafordovom telu i vrhom čizme ga prevrnuo na leđa. Videvši da bandit ne daje znake života, podigao je glavu i kratko dobacio – Vidim da ste ga sredi, Holideje.

Iz šerifovog glasa izbijalo je duboko poštovanje, ali i olakšanje što je sve završeno i što više niko neće stradati. Posmatrao je Doka koji je lagano prilazio, zaustavivši se samo pet-šest koraka ispred njega. Pogledi su im se ukrstili, ali su obojica ćutali...

I šta je tu moglo da se kaže? Dvajt Kraford je bio mrtav i to je bila neka vrsta pravde. Dok je osvetio svog prijatelja i stekao još malo životnog iskustva koje, doduše, za njega nije bilo novo. Sa osećanjem da je njegov posao na tom mestu završen, pošao je ka izlazu iz štale. Svi ljudi su mu se uklonili s puta i pustili ga da prođe.

Samo im je kratko klimnuo glavom i laganim korakom izašao na čistinu

obasjanu poslednjim zracima zalazećeg sunca.

* * *

Mark Najtvulf je bio sahranjen na padini iznad ranča. Dok Holidej je stajao nedaleko od humke svoga prijatelja sa šeširom u ruci i osluškivao šum vetra koji mu je mrsio kosu. Setio se svih zajedničkih dana provedenih sa Markom i po ko zna koji put se uverio u činjenicu koliko je slaba i tanka nit života, odnosno, koliko je čovek prolazan i nestalan.

Prvi je pošao sa pogreba, jer je želeo da bude sam i još jednom, po svoj prilici poslednji put, uživa u pogledu na Keslerov ranč koji je, kako to uvek biva, nastavljao da živi. Dole ga je čekao spreman konj pošto je nameravao da se oprostí sa domaćinom i što pre krene dalje. Zato je seo i sačekao Džejmse koji je sa Lorom i Gregom Hironom došao nekih desetak minuta kasnije. Bledo devojčino lice i njene crvene oči dirnule su ga u srce, ali o tome sada nije smeo da razmišlja. Prihvatio je Džejmsov poziv da sednu na verandu i popiju kafu.

Posle kraćeg razgovora o vremenu i stoci, Džejms se uozbilji i reče – Znate, mister Holideje, možda bi trebalo da još jednom razmislite o svojoj odluci. Ovaj... ja sam siguran... odnosno... pretpostavljam da bi... Mark bi sigurno voleo da ostanete sa nama. Osim toga, vi ste čovek od iskustva i vaše prisustvo bi nam pomoglo da hulje poput

Kraforda i Bakstera zauvek držimo na odstojanju.

Holidej pogleda oko sebe. Morao je da prizna da je već zavoleo ovaj pitomi predeo, uverio se u poštenje i vrednoću Keslerovih kauboja i... zašto kriti? Tu je bila jedna divna mlada žena prema kojoj nije mogao da bude ravnodušan, ma koliko se trudio. Ali, to ga je u isto vreme i na poseban način tištalo. Ostati ili ne? Ipak, jezičak vage se za milimetar priklonio onom drugom, putovanju. Ostati na Keslerovom ranču bio je primamljiv, ali isto tako i pomalo gorak kolač. On se nije usudio da ga zagriže, niti je želeo da priča o svojim razlozima.

– Mnogo me je obradovalo kada sam video da je Mark postao pravi čovek i da je ovde stekao prijatelje, Džejmse. Nekada smo bili veoma bliski, ali su nam se putevi razišli. Kada me je vetar naneo ovamo, zaželeo sam da ga posetim i vidim da li je sredio svoj život. Video sam da je uradio dosta i da ja tu nisam potreban. Na žalost, sudbina je htela drugačije i ja jednostavno... Ne bih mogao da jašem istom zemljom i da se krećem istim prostorom, a da se ne setim jednog nesrećno okončanog života. Osim toga, vi imate dosta sposobnih ljudi koji će vam pomoći i odgovorno obavljati svoje poslove. Budite zadovoljni time i pustite ostale da sami, po svojim željama, kroje sopstvenu sudbinu.

Holidej je ustao, pružio mu ruku i Kesler ju je prihvatio. Iza njega se pojavila Lora i Dok je stoički izdržao njen pogled. Učinilo mu se da joj je ruka

malo zadrhtala, ali je naterao sebe da na to ne obraća pažnju. Još jednom je pogledao u to lepo i blede lice, okrenuo se i pošao da osedla svoga konja.

U štali ga je sačekao Greg Hiron, a njegov konj bio je potpuno spreman. Kauboj ga je nekako tužno odmerio i bez okolišenja upitao – Znači, ne nameravate da se zadržite ovde, mister Holideje?

– Ne, Greg, odlazim.

On klimnu glavom.

– Pokušavam da shvatim. Znajete da nam je žao, i da smo svesni da su zasluge što se sve okončalo na najbolji način isključivo vaše.

– Možda, ali to sada nije važno, Greg. Nikada ne činim stvari da bi mi ljudi posle toga zahvaljivali.

On se nakašlja.

– Čujem da vam je šerif Digan ponudio mesto pomoćnika?

– To je tačno, ali sam mu učtivo zahvalio. Pa, mislim da je i sam shvatio da ja nisam čovek koga će neki posao vezati na duže vreme, Greg.

On dodade Holideju vođice i dobaci

– Da li ćete se možda nekada vratiti ovamo?

– To ne bih mogao da ti kažem, drugar. Vidiš, ovde će morati da se sprovedu mnoge promene i život se usmeri novim pravcem. To je potreba ljudi koji ovde žive, odnosno, to su zahtevi budućnosti koja je pred nama. Ja opet imam svoje potrebe i kuda će me one odvesti, to za sada ne znam. Ali, hteo sam da ti kažem da si se dobro pokazao, Greg, zaista dobro. Savetujem ti da i dalje ostaneš takav. Ako nam se

putevi nekada ukrste, biće mi veoma drago i to ćemo pošteno proslaviti.

Snažni kauboj ga potapša po ramenu i dobroćudno se nasmeši.

– Pa, dobro, ako se još koji put nađemo, osušićemo prvi salun na koji nađemo kao pustinju. Srećan vam put, mister Holideje.

– I tebi srećan ostanak – odvrati Dok vinu se u sedlo i hitro potera konja ka zelenim padinama. Nije se okretao, niti razmišljao o onome šta ostavlja, plašeći se da bi mogao da se predomisli.

Jače je mamuznuo konja i pojahao put Dav Krika.

* * *

Sunce se već smestilo iza zapadnog horizonta i grad je neosetno tonuo u sve tamniju večernju senku. Tu i tamo već su se upalila svetla, tako da su osvetljeni prozori okom stražara posmatrali zakasnele konjanike koji još nisu stigli do svojih odredišta i osvetljavali put pešacima koji su se lagano šetali ulicama.

Holidej je sedeo u fotelji pored prozora i zagledan preko krovova u ravnu preriju, osluškivao šumove u hodniku i predvorju hotela. Dole, u kuhinji, čulo se zveckanje posuđa koje je nagoveštavalo skoru večeru. Za trenutak je sve izgledalo obično, mirno i spokojno i Dok sa smeškom pomisli kako je ta atmosfera oličenje onoga što ljudi nazivaju životom u miru.

Pa ipak, nije sve bilo tako, jer je mir bio samo privid drugačije stvarnosti. Iako je u džepu imao ček od pet hiljada

dolara koji mu je dao šerif Digan zbog toga što je likvidirao zloglasnog i više puta ucenjenog Dvajta Kraforda, Dok nije bio zadovoljan. Ako ništa drugo, taj novac mu je omogućavao da bez razmišljanja o svakodnevnim potrebama, prokrstari predelima koje je želeo da upozna, a da pritom ne oseti nikakav napor ili muku. To je oduvek želeo, to je bio njegov san. No, zadovoljstvo putovanja u dokolici senčio je prerani rastanak sa Lorom Kesler. Sada je znao, bio je siguran da će mu, gde god bude pošao, ta devojka strahovito nedostajati.

Izvadio je cigaru i kresnuo palidrvce. Blesak plamena za trenutak je obasjao prostoriju, a onda je sve utonulo u polutamu. Tek što je odbio prve dimove, začuo je sitan hod nogu u hodniku i tiho kucanje na vratima.

– Ko je? – upitao je brzo.

– Otvorite, ja sam, Lora.

Bio je krajnje iznenađen, tako da je potpuno mahinalno ustao i prišao vratima. U poslednjem trenutku instinkt ga je upozorio da to može biti varka i ruka mu je zastala na upola povučenoj rezi.

– Lora, da li ste sami?

– Sama sam, sama... Otvorite, mister Holideje.

Brzo je sklonio ruku sa kolta i otvorio vrata. Iz mračnog hodnika „izronila” je Lora, lepa, graciozna i, – predivna. Iako su joj obrazi bili rumeni od uzbuđenja, izraz lica bio joj je krajnje ozbiljan.

– Lora! – izustio je Dok poluglasno.

Ušla je lagano, kao da se koleba. Kada mu je prišla bliže, zastala je i s naporom se osmehnula.

– Morala sam da dođem, mister Holideje – kazala je tiho.

On je spremno izdržao njen uporan pogled, nesposoban da se naljuti pošto ju je želeo više nego ikada.

– Zašto? Zna li koliko je to nezgodno? Jasno vam je šta će ljudi misliti?

Ona odlučno odmahnu glavom.

– Ne tiče me se šta će pomisliti, važno je šta osećam i želim. Svima im to mogu reći kao što sam rekla i Marku onoga dana kada je pošao u grad. Ja... ovaj.. rekla sam mu da je među nama sve svršeno. Morala sam, mada ga je to u prvom momentu povredilo. Želeo je da zna zašto i ja sam mu otvoreno kazala da od onog trenutka kada sam srela vas, više nisam sigurna u svoja osećanja. Jednostavno nisam znala šta osećam... Mark mi je rekao da je dobro što sam bila otvorena, da treba da ostavimo stvari da se ohlade, pa malo kasnije ponovo razmislimo o svemu i vidimo šta ćemo dalje. Da...i stric Džejms me je podržao. Kazao mi je da živimo samo jedan život i da neka velika greška koju napravimo može zauvek sve da pokvari. Kada sam to rekla Marku, nisam želela da ga unesrećim, verujte mi. Ali, mislim da bi bila strašna greška da sam se udala znajući... znajući...

– Znajući šta? – upitao je Holidej pruživši ruke prema njoj.

Podrhtavajući celim telom, Lora mu je pala u zagrljaj. Kroz taj grčeviti, očajnički potez, Dok je shvatio težinu

njenog položaja, ali i jačinu devojčinih osećanja. Činjenica da je došla k njemu govorila je sama za sebe, tim pre što je protiv ovakve njene odluke stajao i njen stric kao i moral celog jednog grada.

– Čim sam vas ugledala onoga dana...
– počela je tiho – znala sam da ste nešto drugo i da ćete mi značiti više od svakog pre ili posle. Tada nisam znala ko ste, nisam progovorila sa vama ni jednu reč, ali sam jednostavno osetila. Onda ste se umešali i spasili nas, a kasnije došli na ranč kao Markov prijatelj. Pokušavala sam da budem opuštena i razložna, ali nikako nisam mogla da suzbijem svoja osećanja. I kada ste otišli, naslutila sam zašto to činite. Čula sam što ste rekli stricu i znala sam da to bekstvo...

– Mislite li da sam pobegao, Lora? – prekide je Holidej blago.

– A zar niste, mister Holideje? – odvratila je pitanjem.

On za tren pognu glavu.

– Da... čini mi se da jesam. Pobegao sam od onoga što je moj prijatelj stvorio za sebe. Nisam hteo da mu bilo šta uzmem... pogotovo sada, kada nije mogao da se brani.

– Ali to nije pravilan način razmišljanja! Kako ne razumete? Ja bih se možda i udala za njega, ali bih kad-tad shvatila da sam pogrešila i onda bi-

smo oboje bili nesrećni. Prihvatila sam Marka zato što je bio čvrst i dobar za ranč i zato što su ga ljudi voleli. Ali, ja ga nisam volela. Tek kada sam vas upoznala i prvi put porazgovarala sa vama, shvatila sam šta je ljubav, šta znače blizina i pogled voljene osobe. I sada, kada to znam... želim da živim svoj život.

– I ja... – odvratio je Dok glasom hrpavim od uzbuđenja – ali se bojim da bi to bila greška zbog koje biste mnogo žalili. Lora, ja nisam čovek... – nije završio rečenicu, jer nije znao kako to da joj kaže.

– Plašite se? – upitala je.

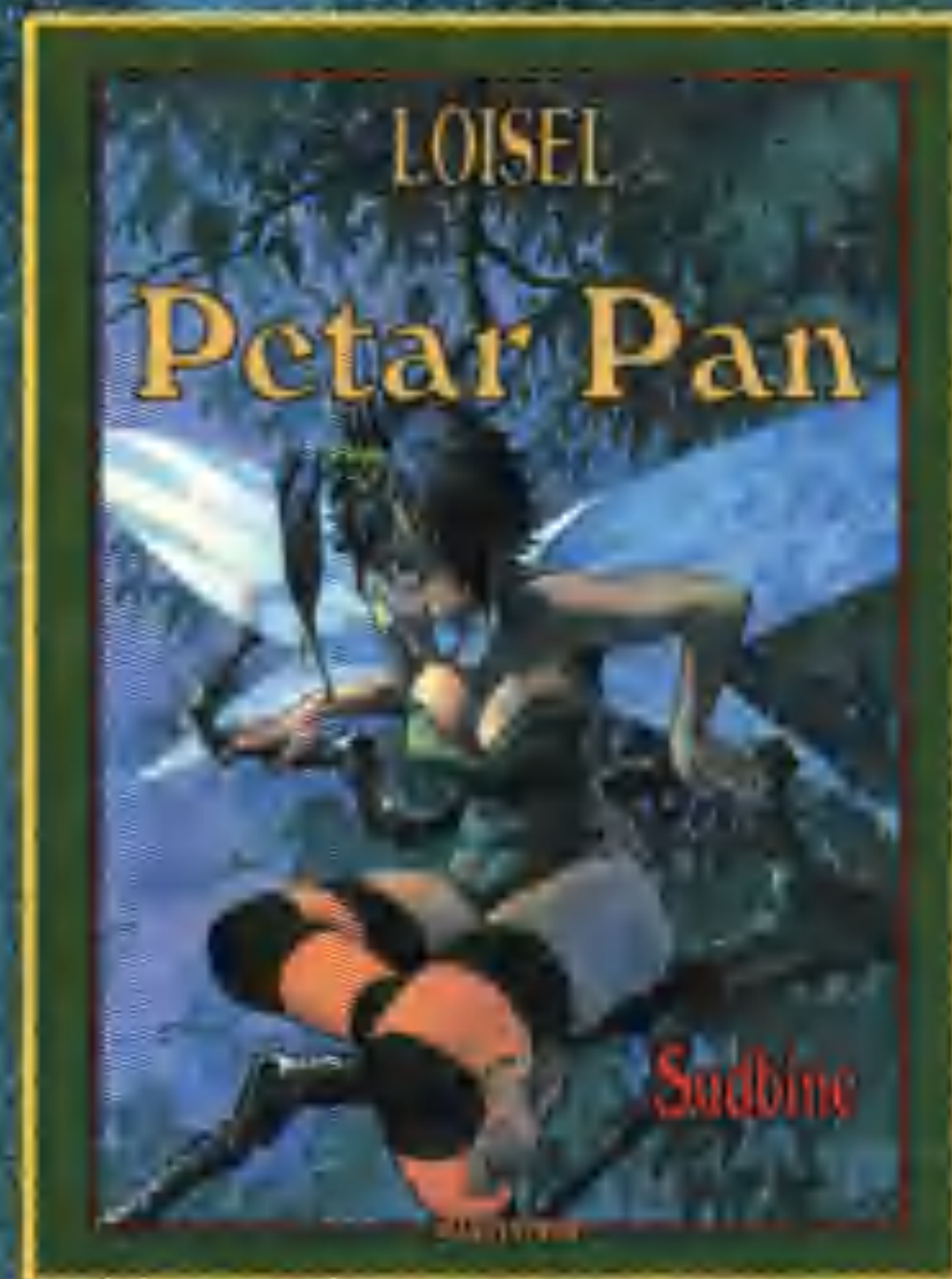
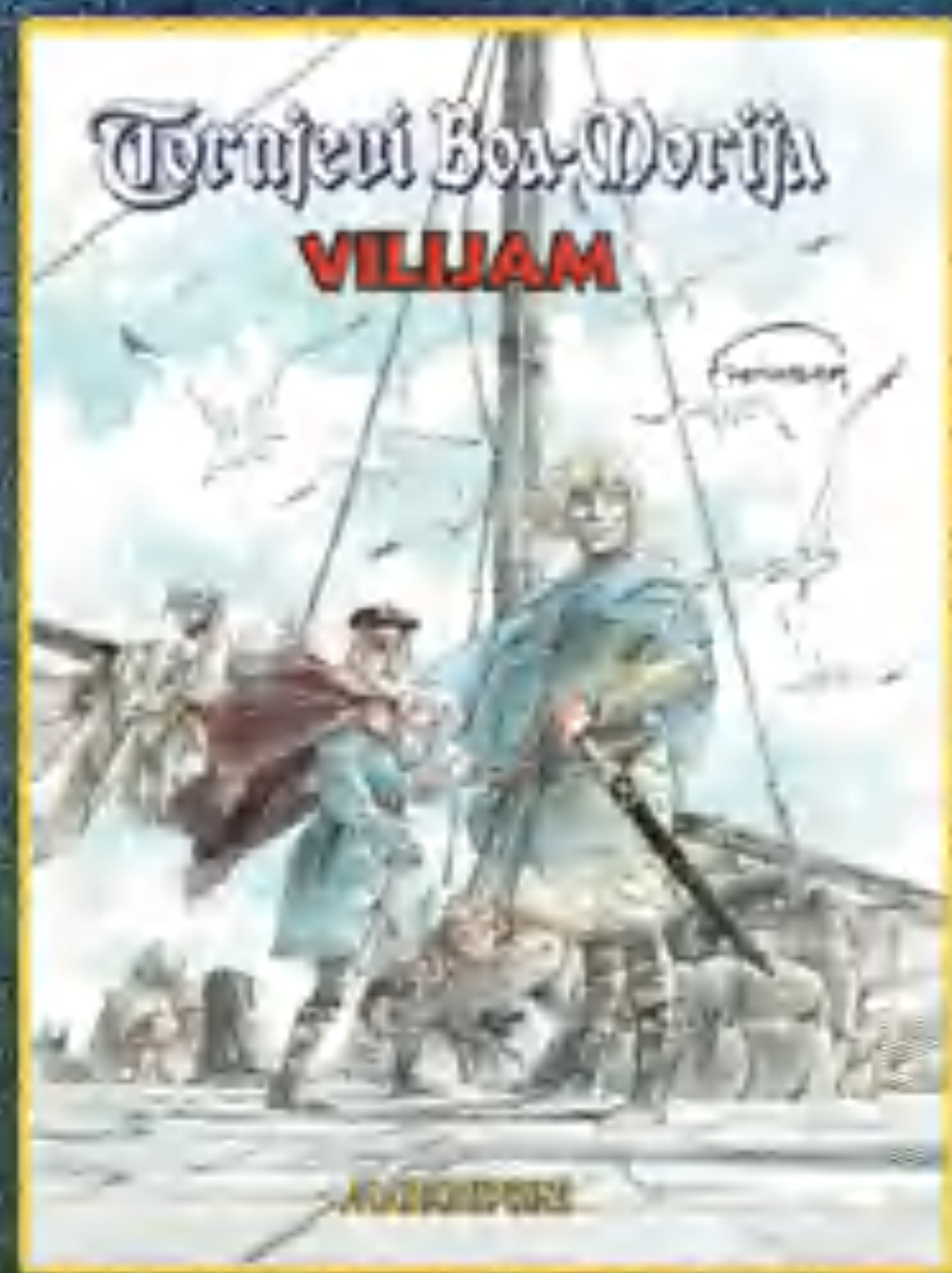
– Da. Najviše sebe i činjenice da ćete na kraju možda ostati sami i razočarani.

Ona ga nežno zagrlila.

– Svejedno, taj rizik ću prihvatiti. Još gore bi bilo da ostanem sama, a da uopšte ne osetim šta je prava ljubav.

Dok je pogledao njene divne oči i u njima prepoznao bezgraničnu odlučnost. Bez reči je prislonio usne na njene, a zatim je podigao i poneo prema postelji. Dugo potiskivana strast bila je oslobođena i njih dvoje su se predali jedno drugom. Bilo im je svejedno šta će se biti posle, jer je u tom trenutku sve izvan njihove ljubavi bilo nevažno i prestalo je da postoji.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

9 770353 000002